Melania Cuc

FRUCTUL OPRIT

roman

Editura Karuna
2006

Coperta: Melania Cuc

Descrierea CIP a Bibliotecii Nationale a Rom\niei
Bibliotecii Naţionale a României
CUC, MELANIA
Frucutul oprit /Melania Cuc, Bistrita Editura Karuna 2006ISBN(10)973/87765/2/x isbn13978/973/87765/2/4
821.135.1.31

Melania Cuc

Capitolul 1

Citi pe îndelete prețurile afişate de la un capăt la altul al raftului, oprindu-se la produsele de import insistent, prea mult pentru unul care se afla doar de câteva zile dincoace de porțile penitenciarului. Strânse pleoapele ca miopii, tare şi repede, foarte repede. Se apropie de tejgheaua cromată până-i simți metalul strivindu-i plexul şi, cu teamă de animal scăpat din cuşcă, căută cu coada ochiului la mesele din vecinătate.

Pentru Iusti Mang redescoperirea birtului cu pretenții cosmopolite în buricul metropolei, era lozul norocos pe care miza în fiecare zi, de când revenise printre oamenii liberi. Se întoarcea mereu acolo ca atras de magnet, la un spectacol pe gratis şi nu doar ca să se înfrupte din bunătățile pe care le visase în zilele şi nopțile lungi de puşcăriaş. Fusese o vreme în care, pentru el, libertatea părea a fi sinonimă cu o seară petrecută la la demisolul hotelului cu douzeci şi patru de etaje, un local mai altminteri pentru timpurile de introvertire, în care, păgubos cum era, îşi pierduse şi libertatea ca individ.

Acum, după vreme destulă de la inaugurare, nimic nu mai era acolo “select”. Autoservirea, cândva o copie a localurilor de gen de aiurea, se banalizase, aducea cu multe dintre cârciumile locale. Mang trăgea acolo din inerție şi nostalgia după lucru pierdut, dar mai ales pentru că acolo îşi putea “biciui”, masochist, amintirile. De când fusese eliberat "necondiționat" doar la bodegă părea să se simtă aproape perfect, chiar dacă nu important, oricum, izolat şi apărat de poleiala aia de anonimat. Acum era în bani, plătea serviciile pe care i le ofereau chelnerii ireproşabil atâta timp cât bacşişul le era îndesat, de el, de fiecare dată, în buzunar.

Neînnvățat cu aerul condiționat tuşi zgomotos, sec, apoi simți cum îl cuprinde o amețeală plăcută, aproape euforică. Sufletul parcă i se debarasa treptat de lestul fizic iar creierul ca şi aplatizat îşi revenea, acționa ca sub efectul unui drog nou. Se instală pentru o secundă uitarea de sine şi lui, nu doar că i se părea, simțea pe viu durerea bucuriei, reuşind să spere că ar fi putut fi iar un om fericit.

Nu putea decât să-i dea cu tifla acelei veri mature şi cu călcâiele-i crăpate de arsură, anotimp ce luase în furci metropolitanul cu întreaga câmpie.

La ceas de amurg împupat ca un vierme roşu în zidurile foarte bătrâne, Iusti Mang se simțea absolvit de crimă. Părea a pluti nesigur ca un înger căzut şi reabilitat peste timp şi-n spațiu necunoscut. Conştientiza că starea aia de bine va ține, ca de fiecare dată, foarte puțin şi se străduia să se bucure de ea ca de o iubire câştigată prin luptă cinstită.

În alte zile se oprea la Club, local bun, de unde, prin vitrină, putea vedea femeile frumoase dar mai toate ca fără de vârstă şi cu cearcăne sub ochi, cu sacoşe ieftine dar mereu îngrijit pieptănate. Mang le privea fără nici un interes special, aşa cum se uita şi la coada calului pe care trona ca un punct cardinal, statuia voievodului din Piață. Nu-l interesa în mod deoasebit peisajul, nu privea defel la castanul înfipt în buza asfaltului,- copac urban bulucit de vrăbiile ce se refugiau în frunzişul pârlit de otrava eşapamentelor din traficul zilnic.

Ieşea în oraş în acel ceas din zi când, clip-ci, clip-ci... frumoase din toate categoriile sociale îşi extrăgeau tocurile sandalelor din pelteaua asfaltului, mereu grăbite, făcându-şi loc cu un fel de furie, spre stația de troleibuze. Se retrăgeau strategic la casele lor, în cartierele cu blocuri aliniate perfect în cazematele de beton, acolo unde numai praful stârnit de la şantierele de construcție se mai vântura fără grafic şi fără stăpân, odată ce scăpa din betonierele care, zi şi noapte malaxau piatra şi nervii cetățenilor.

El, Iusti Mang nu mai avea mamă, nici tată; era tot mai convins că nu mai avea nici casă, nici masă... dar, problema asta nu-l deranjeaza, nici nu-i stârnea frisoane ce l-ar fi făcut pe unul mai slab de înger să se gândească la moarte. El iubea ca un nătâng viața aşa cum îi fusese dată, cu amurgul ce se lăsa cu toată puterea-i de matroană vicioasă peste rinichii conglomeratului metamorfozat mereu şi de la capăt, după alte şi alte planuri ingenioase de urbanizare.

De dincoace, din demisolul bodegii moderne, nu avea posibilitatea să vadă, să savureze tot spectacolul străzii. Se simţea ca şi claustrat, sufocat şi începură să-i scape pe şira spinării broboane reci de sudoare. Un cârcel i se înfipse în muşchiul gâtului dar se strădui să nu-l ia în seamă, ştiind că-i vorba doar de un renghiu pe care i-l juca "sistemul" simpatic şi că, el era, trebuia să fie perfect sănătos la trup şi la minte pentru că era un om foarte singur. Lordu', cum îl botezaseră ortacii din colonia de muncă, mima doar efortul colosal pe care ar fi trebuit să-l facă pentru a se reintegra în angrenajul oamenilor de dincoace de porţile închisorii.

Îl atrăgea şi-l speria tumultul străzilor zgomotoase. Resimţea pe viu, deşi nu ar fi recunoscut nici ars cu ţigara, multe din grijile şi nevoile care apăsau umerii şi încreţeau fruntea bărbaţilor fără cazier dar cu pietroiul grijilor familiare prins ireversibil de grumazul subţire. Iusti Mang era omul care nu se minţise niciodată perfect.

În după amiaza aceea, în tot localul nu puteai arunca un ac de atâta mulţime, semn că, el nu putea ocupa loc la masă fără să şi consume niscaiva tocăniţă de gulii sau o felie de plăcintă pregătită după reţea aia, originală a alimentaţiei raţionale, găselniţă, a unor inşi mintoşi, pe care se tot bătea monedă de la o vreme.

Se alinie în şir lângă galantar, paralel cu şina de inox, pe care glisă, împinse cu vârful degetelor tăbăcite de nicotină, tava cu cele două castronaşe de porţelan alb cu cercuri albastre. Optase pentru meniul "casei" alegând la întâmplare din sortimentele nu prea diversificate şi care făceau faţă cu greu clientelei ce privea cu un soi de lehamite la vitrina frigorifică bine garnisită cu smocuri de mărar şi pătrunjel suficient de ofilite pentru a-i diminua apetitul. Stocă, lângă recipientul cu tocăniţă, chifteaua din carne amestecată cu soia, sticla cu bere cam răsuflată dar, altminteri servită cu promptitudine şi direct de la gheaţă.

- Do' ş'opt!... rotunji nota de plată femeia excesiv de pudrată, din faţa aparatului de marcat, în timp ce mimă gestul pe care-l dobândise în anii mulţi de când se afla în slujba aceea, ceva ce voia să însemne:" N-am rest!"

Mang nu insistă. Ea zâmbi vulpeşte, întinzând excesiv colţurile gurii vopsite în roşu-carmin.

- Mersi, madam Dida ! Mersi...

- Asta-i, Lordule, nimeni nu-şi rupe buzunarele cu mărunţiş în zilele noastre…

Mang se obişnuise cu ideea că trebuia s-o facă pe prostul dacă dorea să-i fie recunoscută "calitatea" de client al "casei". Nu se simţea jignit, că ţaţa aia cam lăbărţată îl ţinea, pe el, un intelectual, de “fazan”şi nici că i se adresa cu "Lordule" nu cu "domnule doctor"- cum o făcuse mai înainte ca el, medicul Iusti Mang să se dea la fund, răstimp în care fusese şters şi de pe lista persoanelor care îşi permiteau să-şi toace acolo chiar şi serile din mijlocul săptămânii. Nu-l interesa nici de unde îi aflase ea, Dida, porecla din puşcărie, pusă de hoţi, dar cu care el se deprinse ca şi cu o a doua epidermă.

Iusti Mang avea nevoie de un suflet care să-l ia în seamă, de acel “cineva” care să nu treacă pe lângă el ca pe lângă o piesă de mobilier de la ghena de gunoaie din capătul străzii. Madam Dida ştia foarte bine că nu era artist, pictor sau scriitor cu datorii suficiente la Fond ca să-i facă ei vânzările. Pe Mang îl tolera pentru că nu era obraznic ca alţii, nu-i spunea că localu' s-a făcut "de rahat" şi, mai ales, el nu se zgârcea niciodată la preţ.

Iusti Mang învăţase să fie un cetăţean supus ca un câinel, să facă sluj când primea "osul" de ros, sau stăpânul îşi făcea vreme să se joace cu el.

Dida era profesionistă cu state vechi în alimentaţia publică, avea “lipici” la clientelă şi i-ar fi spus şi hingherului “ şefule” dacă acesta ar fi nimerit să tragă o duşcă de vodcă rusească în sectorul ei.

*

Iusti Mang sărbătorea două săptămâni încheiate de când plutonierul de la " evidenţă" îi făcuse “lichidarea”, îi înapoiase efectele personale, - hainele de "civil" - demodate şi fluturându-i peste ciolane,- recomandându-i ca unui student care pleacă acasă din tabăra de vară: “Şalupa de pe grinduri trece peste zece minute. Dacă întinzi pasu', o prinzi sigur de coadă. Drum bun,

Lordule! Să nu-mi porți sâmbetele şi… poate-mi faci cinste cu o bere, dacă ‘om da nas în nas în civilizațiune! ”

Nu a alergat ca ogarul care scapă din lesă dar a prins vaporaşul şi în seara următoare a dormit, ca om liber ce era, pe o bancă unsuroasă din prima gara ieşită în cale. Spre dimineață, în răcoarea cu iz de mahorcă fermentată, acolo, la ghişeul casei de bilete, şi-a vizat “foaia” pentru personal.

Nimeni, absolut nimeni nu-l luase în seamă, ceferiştii fiind obişnuiți cu inşi liberați din colonia de muncă dintre plaurii plutitori, de acolo de foarte aproape de insula leproşilor irecuperabili.

Atunci, încă nededat la aerul tare al libertății, Mang se mirase că oamenii nu-şi pierdeau vremea privindu-l, studiindu-l pe el. Nu vedea în ochii lor nici interes, nici prietenie, nici dispreț. Ei aveau alte probleme de dus decât să-l teamă sau să-l plângă doar pentru că ei, dețineau acel plus de superioritate dobândită prin statutul de om fără cazier la dosar.

Mult mai târziu a realizat Iusti Mang că, deşi nimeni nu-i vorbise pe şleau, pentru toți cei cu care venea în contact, el era transparent ca un pahar din care s-a băut vinul acela roşu ca un sânge de bou, de-i zice “molan". El era cu "ştampila gata pusă pe frunte, nu mai deținea dreptul la intimitate de acolo înainte. Păcatul, pentru care plătise cu cele mai frumoase vise din singura viață pe care o avea, i se impregnase pe obraz ca o imagine pe hârtia fotografică scufundată în baia de revelator.

Se simțea din ce în ce mai murdar lăuntric şi mai nefolositor. Umbla fără nici un rost printre oameni. Înnopta când la un fost tovărş de detenție, când la hotelul acela răpănos, lângă gara centrală. Nici prin gând nu-i trecuse o clipă să se prezinte la oficiul de plasare a forței de muncă, aşa cum îi recomandaseră foarte serios, gardienii. Nici vorbă să-şi caute copilul, fosta soție, colegii...

Pentru Mang "filmul" se rupsese iermediabil în urmă cu cinci ani şi mai bine.

“Am să-mi savurez libertatea picătură cu picătură, dacă iau prea mult în “ polonic” risc să mi se aplece. Stomacul meu învățat cu turtoi, digeră mai greu prăjitura asta cu nucă, laptele şi mierea de dincoace de gratii !” Aşa-i spunea oricui se nimerea să-l asculte, dar mai adesea îşi repeta sieşi zilnic, cinic şi brutal, simțind cum cuțitul singurătății îi pătrundea mai adânc, până-n prăsele în inimă.

In amurgul acela de la mijlocul lui iulie şi-a ales, ca de obicei, masa din fața oglinzii care masca o nişă cu pahare murdare. Se mulțumi să treacă în revistă chipurile inşilor instalați deja mese; mulți studeți, câțiva boemi celebri dar şi provinciali paraşutați la "centru" cu diurnă de servici şi poftă nebună pentru plăcerile interzise acasă. Aşa, înfăşurați în costumele lor fără gen, îmbrăcămite lucrată ca de acelaş croitor lipsit de fantezie, femeile şi bărbații, oameni socotiți a fi fără de pată, nu erau nici veseli, nici trişti ; colo, nişte ediții mai mult sau mai puțin reuşite, ale primului cetățean programat pentru munca în echipa unei societăți, controlate la sânge. Si totuşi, nici unul, oricât de plictisit ar fi fost de ceea ce făcea şi desfăcea în viață, nu afişa acel rictus de lehamite cu care Mang învățase să pareze privirile indiscrete, ce se opreau din când în când şi numai din întâmplare, pe fața sa rigidă ca o mască de fier.

Obrazul îi era foarte palid, acoperit cu barba, ce se înfiripa rapid după bărbieritul cu maşina electrică, un "lux" care nu-l satisfăcea defel.

Era conştient că arăta ca naiba, că nu mai deținea respectul de sine, nu-i păsa, nu-i era milă de propria-i persoană. Era stors ca o lămâie după nopțile pe care şi le terfelise, înfipt în scaunul cu tapițeria jegoasă, din odaia insalubră de la capătul de sus a oraşului vechi, acolo unde se câştigau şi se pierdeau purcoaie de bani la barbut şi la poker.

*

Şi în noaptea precedentă se întâlniseră la “hogeag” câțiva măcelari mai pricopsiți de la hală" doi țigani şmenari, chiar şi un fost director de minister, jucător înnrăit, care nu se sfia să împartă cărțile cu zarzavagi, chelneri sau şefi de tren cu teşchereaua plină, ba şi cu lăutarii, ce aşteptau momentul oportun, cînd, în schimbul a doi poli le cântau “domnilor” de inimă albastră.

Cele două muieruşte cam sfrijite, pripăşite de gazdă anume să-i chibițeze şi să le toarne vodcă ieftină şi cafele surogat, spre dimineață se grăbiră să prindă tramvaiul, să ponteze la fix condica de la fabrica de ciorapi. Nu că ar fi avut o poftă nebună de muncă sau nevoie de bani, dar legea era lege şi o singură zi de chiul le-ar fi aruncat înapoi în arest, pe paturi de fier, de unde le scotea întodeauna Mielu sergentul. Le închidea doar ca să le pună pe liber, după o porție de morală cum scrie la carte: " La muncă, fă! La muncă, crăpa-v-ar ochii ăia sulemeniții şi…mai lungiți-vă fusta că vi se văd chiloții ! Nu vă puneți rău cu Mielu că acuşica vă trimit îndărăt la mămițica vostră din Deal. Ş'apoi...Adio, distracție! Adio, golani !"

Femeile surâdeau smerite, se îndesau caline în bustul lui adipos şi-l luau de după grumaz cu brațele dezgolite iar afacerea veche de când lumea prospera pe an ce trecea.

Chipuri care parcă dăduseră sânge, mâini ca de cretă aveau mai toți indivizii de care se despărțise Mang în zorii celei de-a treia zi de poker jucat parcă pe viață şi moarte. Pierduse de la prima mână aproape tot ce avusese în buzunar. Apoi, a jucat mărunțişul pe "pontul" învățat de la un un spărgător de seifuri, celebru în branaşă şi client fidel al milițienilor. I-a fost dat să câştige abia la spartul jocului, când s-a umplut cu bancnote unse cu salivă, hârtii bancare mototolite dar, cu care, ştia că nu va putea răscumpăra fericirea pierdută.

După anii în care-şi ispăşise pedeapsa, revenea printre oameni, dar... ce oameni ? Numai acolo, în "etuva" duhnind de alcool, sudoare acră şi fum amestecat de țigări, acolo, în subsolul duhnind a varză acră, ciorapi murdari şi suc gastric țâşnit printre dinți direct pe cartea de joc, Iusti Mang nu se simțea un prost.

E drept, încercase de câteva ori, mai mult de formă, să se extragă din cloca puturoasă dar, de fiecare dată, fără să-l fi rugat careva, s-a reaşezat la loc, în scaunul cu spătarul ce-i strivea coastele acoperite doar de tricoul umezit tot de transpirație rece.

A fost greu până i s-au obişnuit plămânii cu lăturile care mai rămăseseră din aerul inspirat şi expirat de miliarde de ori de-a lungul ceasurilor în care jocul nu contenise. Fusese prins acolo ca într-o cursă de şoareci, fără scăpare. Nu a avut de ales şi s-a lansat cu furie, cu disperare năroadă în jocul de noroc şi…el, norocul i-a surâs la spartul târgului.

Nu l-a lăsat inima să o şteargă pe străzi cu purcoiul de câştig după el. A scos şomoigul de bancnote şi scuipând pe sfârcul degetelor, a numărat la întâmplare.

- Ține, Barosane. ..

Barosanul, un omuleț cu chelia acoperită de fesul vinețiu, înşfăcă iute pomana lui Mang, ca pe un premiu, apoi, de parcă l-ar fi prins pe Dumnezeu de călcâi, uită subit cine îl făcuse "om" şi se răsti la binefăcătorul lui :

- Să moară mama, Lordule, dacă-l mai stucheşti pe " Şefu'-n obraz!!

Iusti nu-i luă în seamă vorbele şi îi mai puse în palmă încă o bancnotă albastră, de o sută de lei, cu medalionul revoluționarului de la pa'ş opt serografiat pe revers.

- Trăiască ăi de-o murit ! Se trezi să se bage în vorbă ca musca-n balegă şi țiganul, lăutar vestit într-o vreme dar căruia, băutura făcuse să-i tremure mâna tot mai rău pe arcuş.

Mang se scutură înfiorat ca de duş, se simți brusc foarte trez şi vinovat până şi de atacurile Hpordei de Aur peste Carpați. Înfundă mecanic restul de bancnote în buzunar iar cu mâna eliberată odată îl prinse pe insul tuciuriu de beregată:

- Dă-te -n măta şi mai tacă-ți clanța, Piftie!

Mang era doar cătrănit din cale afară, nu da defel o probă de patriotism. Ceva în ființa lui se învolburase o secundă doar şi încercase să-şi salveze conştiința de sine, care, cum se trezea cum el, îndărătinicul, o lovea în ochi cu piciorul. Nu-l mira şi nici revolta josnicia ălora dar nici nu dispunea de energia fizică necesară pentru a mai pune şi alte aşchii pe focul scandalului, pentru a le "demostra" cu pumnul, acelor paria ai societății, că el, Iusti Mang ştie cu "ce" şi cu "ce" nu se glumeşte, mai ales la beție.

Cinci minute mai târziu, dinaintea imobilului măcinat de herpesul igrasiei, a aşteptat în haită cu ceilalți, să apară tramvaiul. Barosanul o luase pe jos spre mahala, înjurând " cristelnița şi tot fanarul curvelor de la " Şapte hornuri"- aşa cum deprinsese obiceiul din tinerețea-i mai mult cu coborâşuri decât cu urcuşuri. Ceilați, somoroşi şi fără pic de voință, rânjeau tâmp, scuipând pe trotuarul umed mahorca ce le îngroşase limba şi buzele.

Mang realiza vag că nu-i cunoştea pe nici unul dintre ei după numele de botez, dar ştia cu un al nu ştiu câtelea simț, că printr-o igornața de soiul acela, el, ca om, nu pierduse nimic din programul socializării. La toți le sosise mai apoi tranvaiul. Plecară acasă pe rând. Mang rămăsese singur cu cei doi câini vagabonzi ce schelălăiau sub banca vopsită în galben, în somn.

Cum ştia că bodegile, unde ar fi putut trage nestingherit, nu-şi ridicau obloanele mai înainte de ora 10, îşi tocă vremea holbându-se fără nici un interes în vitrinele cu mobilă şi electro-casnice de la magazinul din centru. Traversă la pas mic oraşul, spre Parc, unde, sub o slacie pletoasă se instală şi adormi imediat ca în perne de puf.

Înspre amiază îl trezi numai foamea şi se răsfăță cu porție dublă de mititei cumpărați de la tarabagioica ce afuma cu grătarul ei, toți țânțarii împuiați în mâlul de sub podul aruncat ca un braț de invalid, peste râu. Abia spre seară s-a simțit gata s-o ia de la capăt. Era iar în bani, îşi permitea luxul de-a cina la local, pe locul "lui", în scaunul de metal cromat la care visese mereu în anii lungi cât tăiase vagoane de stuf pe plaurii Deltei.

*

Cu gesturi dobândite în detenție dumică chifla în tocana fierbinte, îndoi şi dezdoi de câteva ori lingura de cositor, o umplu ochi şi o duse la gură.

"Ca în puşcărie ! Nici ăştia n-au furculițe"! Cocluzionă pentru sine şi o dată stabilind că, pe lumea asta totu-i o apă şi-un pământ, se simți ceva mai bine, ca şi cum şi-ar fi adus o contribuție formidabilă la istoria filozofiei.

Mâncarea mirosea greu şi avea gust leşios, nu-i ațâța defel papilele gustative doar îi amintea de cazanul din bucătăria plutitoare de la închisoare. Vrând nevrând, se întoarse iar cu gândul la tovarăşii de puşcărie, apoi la mizerabilii cu care-şi pierduse cele câteva nopți din libertate.

"Haimanale ! Ciurucurile societății, asta-s cu toții! Da' , aşa, cu minte de găină căpiată ce sunt, ei tot au pe cineva care să-i aştepte acasă, să-i drăgostească, să-i buzunărească …

Eu am fost "cineva" la viața mea ! Medic cu patalama la mână, cu doctoratul luat pe merit şi nu pe "puncte" ca alții. Aveam un rost bunicel şi promisiuni de "aur" de la laboratorul acela de cercetare a materiei umane. Ai fost Cineva, doctore!

Ce mai cucoane, una şi una, făceau coadă la uşa cabinetului meu! Am avut de toate. Mi-a dat Dumnezeu până şi familie… Nimic din astea nu a fost de mine, nu le-am prețuit şi… Dumnezeu în furia Lui, mi le-a retras, pentru că aşa se cuvine. Ba nu! Nu mi le-a luat nimeni ! Eu le-am dat cu piciorul!

Acuş, nu am casă, nu am masă... nici femeia cu care să mă tăvălesc în cearceafuri apretate, nevasta care să-mi pună în farfurie sarmale cu smântână şi… care, mai apoi să-mi scoată peri albi cu capriciile din zilele alea de-i "vine" o dată pe lună. O voi mierli-o ca un câine la marginea drumului, grijania ei de lume!"

Comenta, se analiza, tot mai deprimat, Iusti Mang, până îl podidiră lacrimile. Se umilea pentru prima oară față de sine, se considera animalul pe care hăitaşii s-au hotărât să-l suprime. Nervii suprasolicitați nu mai răspundeau comenzilor rațiunii. Era obosit psihic şi fizic, şi-ar fi dorit un pat curat în care să-şi întindă trupul murdărit în travaliul vieții în sine.

- Doamne, pupa-ți-aş tălpile, mi-ai dat ceva bani la cărți, în noaptea trecută! Cu voia Ta, mi-aş căuta şi găsi o gazdă ieftină în mahalale. Să-mi iau poate şi o femeie, nu prea deşteaptă şi dedată la parfumuri, una care să-mi spele cămaşa, să-mi cârpească şosetele…! Mă auzi, Doamne ? Taci, nu-ți vine să faci conversație cu nebunul de mine ! Bine. Fie voia Ta, da' să ştii că precum e-n Cer … nu, nu este defel pe Pământ!

Nu ştiu ce plan ai cu mine, da'l respect că n-am încotro. Ca om, nu dau o ceapă degerată pe Iusti Mang, să ştii! Mă auzi, Doamne? Să ştii că nu-mi pasă de Mang! Dar, ca medic, deşi mi-au luat Diploma mai am multe, foarte multe de spus, de făcut pentru lumea asta năroadă. Noi doi, Doamne, facem echipă în "planeing-ul" familial. Noi decidem cine merită şi cine nu

merită să vină pe lume. Ha, ha… Ha… Bisericania ei de lume! Iartă-mă, Doamne, sunt prost şi nu ştiu ce spun !"

Înjură surd şi râse forțat dezvelindu-şi golul din gingie, locul de unde dentistul de la închisoare îi extrăsese molarul fără anestezie, dintele spart într-o încăierare de duzină. In libertate fiind mai apoi, nu se gândise defel că ar fi trebuit să-şi pună în locul gol un dinte din plastic. Se obişnuise cu zâmbetul acela asimentric, care, credea el, era un detaliu numai bun la noua sa identitate de haimana şifonată.

Deşi nu-i era foame din cale afară, la ora aceea era hotărât să înghită tot tainul scârbos doar pentru că-l plătise corect, la centimă. Sorbi dinadins zgomotos, doar va atrage privirile dezaprobatoare ale celor câtorva adolescenți ce gustau cafeaua de năut din ceşcuțe cu monogramă pretențioasă, la masa alăturată. Dar nici un individ nu era interesat de insul ateletic adunat în trenciul care aducea uimitor cu cel purtat de detectivul ăla american, pe care îl vedeau în serialul lor preferat şi unic, de sâmbăta seara.

Tare şi-ar fi dorit Mang să se detaşeze de tot şi de toate, să uite fie şi numai pentru o zi de rolul pe care-l juca prost într-o societate ce-l azvârlise pur şi simplu, aşa cum Dâmbovița aruncă după o ploaie torențială, gunoiale de-a lungul malurilor betonate. Mesteca mâncarea ca un robot dar îi era imposibil să o şi înghită. Un nod de lacrimi i se aşezase de-a curmezişul în gât.

Îl cuprinse un chef nebun să ia viața de păr, să facă şmotru cu viața sa prin localul acela, în care nimeni nu dorea să-i țină companie. Să înceapă circul prin a trânti mai întâi tacâmurile pe gresia pardoselii, să facă zgomot drăcesc, poate aşa avea să le atragă atenția şi acelor "nimeni" care-şi trăgeau iubitele spre ei şi se credeau buricul pământului numai pentru că erau liberi şi tineri.

Atunci şi acolo şi-ar fi dat bucuros un an din viață pentru secunda în care acei indivizi anonimi să-l recunoască ca pe unul din gaşcă.

Capitolul 2

- E liber? Abia de auzi vocea femeii care, în timp ce arăta cu capul spre scaunul din stânga lui, îşi şi aşezase pe masă geanta scumpă, din piele de crocodil şi semnaliza că nu o interesa defel ce credea el, bărbatul, despre intrarea sa cam prea cabotină, în "scenă".

Mang îi aruncă o privire care nu avea deloc darul să o încurajeze în avansurile de femelă în căutare de partener pentru o noapte, dacă asta ar fi interesat-o. Sigur nu făcea parte dintre femeile care se scoală la cinci dimineața, îşi combină la întâmplare culoarea rochiei cu a pantofilor şi fuşărindu-şi machiajul în oglinda din baie, aleargă să prindă tramvaiul şi condica de prezență la unul din zecile de institute de cercetare sau la catedra unei şcoli dinafara oraşului.

Nu era nici una care punea ceasul să sune odată cu cocoşii pentru a mai prinde un litru de lapte, pe care să-l păstreze mai apoi cu sfințenie, pentru grişul copiilor, pe care-i aducea sâmbăta de la creşă, sâmbăta… taman în ziua de la capătul unei săptămâni de alergătură şi când bărbatul îi amintea că era… în "grafic" să facă şi dragoste.

Femeia care se aşezase la masa lui Mang avea o bură argintie în părul ca pana corbului, pe care-l purta într-o coafură sofisticată şi pe care nu ar fi putut-o realiza decât unul din cei câțiva stilişti cu clientelă super din centru. Pe sub bretonul negru-vânăt privea impertinentă de-a dreptul când la bărbat, când la castronaşul în care el se cam bălăcise cu lingura aia de metal ieftin.

- …mă rog, e liber, liber… mârâi el, abia recunoscându-şi vocea voaltă de emoție evidentă şi pe care nici nu avea de gând s-o mascheze.

Străina îi mulțumi din vârful buzelor mult țuguiate, ca într-o intenție de sărut apoi îi întinse țigareta, pe care o extrăsese din cutia cartonată, silindu-l pur şi simplu să i-o aprindă de la țigara lui grosieră şi fără filtru, pe care o strângea golăneşte, între dinți.

Acum îl cerceta indiscretă ca pe un animal de prăsilă pentru care eşti dispus, dacă-ți place, să oferi mai mult decât te lasă portofelul. Era din ce în ce mai atentă la detalii. În final zâmbi mulțumită, atingându-şi cu vârful degetelor genele prelungite cu rimel de bună claitate.

Mang se simțea din ce în ce mai stingher. Pentru prima dată de când revenise în libertate regreta că nu-şi cumpărase un săpun de duzină, o pastă de dinți poate, că tot amânase ziua în care să meargă la baia populară. Ştia că duhnea a sudoare dar se vedea că, pe femeiuşca sofisticată, toate acele "nimicuri" nu o deranjau, ba parcă ea le căutase cu dinadisul.

"Ți-am cerut, Doamne, să-mi trimiți companie. Ai făcut-o! Da’, nu mă aşteptam să-mi alegi o naşparlie aşa de selectă."

Încercă să glumească el, inițiind alt dialog cu Dumnezeu, de care era tot mai convins că-i ştia toate secretele, altminteri nu i-ar fi aruncat-o pe cuconița aia parfumată taman în brațe.

- De ce ți-ai ales nenorocita asta de masă?! Îți rezervă neşansa de-a avea parte de orice surpriză idioată. În schimb, tu nu-l poți observa în timp util pe cel care ar vrea să-ți joace o festă.

- Nu se confirmă! Dacă eram un pic mai atent, te puteam observa şi pe dumneata în oglindă. Hârâi el, decis să preia hățurile şi să treacă primul peste toate regulile bunelor maniere, care, simțea că-l mai țineau în frâu doar dintr-un rest de cumsecădenie nativă şi poate naivă. Femeia râse în hohot.

- Imi placi, durule! Habar n-ai că din unghiul ăsta eşti preluat şi multiplicat în toate cadrele ordinare de pe pereți. Cu oglinda aia, stropită de muşte, în față, nu mai eşti defel ofensiv şi sigur!

Oare, ți-am stricat seara? Mai vrei o porție din… din ceea ce ai consumat până acum, sau altceva, ce vrei tu ? Nu contează cât costă. Alegi din meniu şi “turcu plăteşte”, adică… Aglae.

De obicei nu sunt din cale afară de proastă sau generoasă dar azi e ziua mea specială, aşa că îți voi achita ca un nabab, nota de plată ...

- Arăt eu ca unu’ întreținut de muieri !? o întrerupse brusc, el, mai furios decât ar fi fost cazul.

- N-am vrut să te jignesc, dar…sincer, cred că acum şi aici, tu ai nevoie de credit, indiferent cine ar fi dispus să ți-l acorde. Eu pariez pe şansa ta şi sunt gata să investesc în tine...

- Nu eşti la curse de ogari, nici la târgul de armăsari, cucoană! Se oțără şi mai mult Mang, scuipă fără jenă, printre dinți, țîşnit, direct pe dalele de ceramică galbenă, apoi, ruşinat, şterse flegma cu talpa pantofului. Locul rămăsese murdar şi alunecos.

- Îți intuesc pedigree-ul, dragul meu. Aglae nu se înşeală niciodată în materie de parte bărbătească. Zise ea pe un ton din ce în ce mai plat şi râse cu mânuța îngustă dusă la gură, apoi făcu un semn indiscret şi care putea însemna că ei doi ar fi putut face parte din aceeaşi specie de nebuni incorigibili.

Simțea că bărbatul pe care pusese ochii, avea să renunțe curând să se mai zbată ca un cal în dresura. Era al ei, indiferent de ce trucuri ar mai fi folosit, numai pentru a-şi demonstra sieşi independența şi puterea de mascul feroce. Il privea din ce în ce mai insistentă şi Iusti Mang înghiți în sec, îşi plecă privirea pe sticla de bere ieftină, îi prinse gâtul în palmă şi îl sugrumă ca şi cum ar fi spus: “Te potoleşti ori îți faci fac felu’, femeie!” Se opri din gest şi duse butelia verzuie la gură,i bău hulpav apoi o trânti cu ranchiună amestecată cu greață, pe masă. Injurătura îi sta pe limbă dar se abținu şi în cele din urmă fu chiar mândru de el, de omul civilizat care începuse să învețe că nu era singurul care trăgea din greu în viață.

- Ce caută o tipă rasată ca tine la masa unui amărăştean?!!

- Ce caut eu? Bunădispoziție, bre! De ce mă priveşti aşa? Sunt o femeie modernă, nu-mi place să cinez singură în patul cu şifonuri reci ca pielea mortului. Ai obiecții? O, doamne, nu, nu-mi spune că m-am pricopsit cu un flăcău care primeşte soldă de la de   "moravuri"?!

- Țțțț! răspunse Mang şi, încurajat de deruta ei de-o clipă, se aplecă, o ciupi de obraz de-a dreptul obraznic, atacând frontal:

- Parcă mă amenințai cu o bere rece!

-Vine!!! De ce nu… Poți să bei până crăpi, dar, acum că ți-ai cam dat arama pe față, să nu crezi că voi scoate eu portofelul pe masă pentru poftele tale nesăturate!

- O-la-la! Şi eu , prostu’ care credeam că doamna-i până-n țâțe plină cu biştari! Eh, se mai înşeală şi Mang… Stai blândă, îți achit eu, dacă vrei, totă consumația din seara asta şi încă "ceva" în plus.

- Vei fi având banii câte pene pe broască… pufni în râs străina şi zornăi măruntişul din buzunarul pardesiului cam strâmt dar croit dintr-o stofă englezească fină, completând mai custică decât ar fi fost cazul: Vom face pe din două pentru că nu-mi permit să-i rămân datoare unui ins pe care mi l-a scos doar nevoia în cale!

Mang era de-a dreptul consternat. Fuseseră câteva momente în care aproape se convinsese că o avea la degetul mic pe dama picată ca din cer, la masa sa de bețivan şi că, s-ar fi putut distra pe bune luând-o în tărbacă.

Cu spinarea foarte dreaptă, burta suptă şi umerii în simetrie perfectă, fără a lăsa nimic care i-ar fi putut trăda vârsta, ea se ridicase deja de la masa cu cearcăne de grăsime întinse pe melamina de un alb maculat şi, după nici nici un mint se şi întorcea de la bar, cu două sticle de bere ordinară şi perechea de pahare de-o transparență de-a dreptul îndoielnică. Se trânti fără fasoane în scaun, ca în fața unui vechi camarad şi nu ca atunci când ar fi plănuit să-i facă ochi dulci bărbatului, care încerca să-şi spele în bere mahmureala ce-l cam bântuise toată ziua aceea.

- Îți torn? întrebă ea de formă în timp ce, cu gesturi aproape bărbăteşti, lăsă să curgă băutura aurie şi cu spume în paharul, pe care, mai apoi i-l întinse lui Mang. Eu beau din sticlă… vorbi ceva mai încet, explicând foarte serioasă: Nu mi-e teamă de SIDA. Nici vorbă, doar că am găsit nu o dată urme de ruj chiar pe buza unor cupe din cristal pur. Aici, ne aflăm totuşi într-o bodegă pentru plebe... Crezi?

Mang mârâi ceva neânțeles şi pentru că, dintrodată nu-şi mai găsea cuvintele, se dovedi a fi extrem de preocupat cu îndepărtatea vignietei de pe sticla, care, odată golită, sta ca o piatră de hotar, între ei doi, pe blatul fără față de masă.

-Vrei să-mi dai clasă, coniță ??…Auz', cristal pur… restaurante de lux… 'oi fi prințesa aia, a Romanovilor şi eu încă n-am auzit ? !

- Ai rămas tot un maidanez, băiete, altminteri nu ți-ar păsa de condiția mea socială, a femeii cu care-ți bei poşirca asta de bere.

- Ține minte, pentru tine eu sunt: o Femeie! Atât. Şi acum, ce-ar fi să ne luăm tălpăşița? Stăm ca în galantar între oglinzile astea idioate. Hai, ridică-ți fundul ăla drăguț de pe scaun şi… valea! Nu-ți face probleme, nu sunt asasin în serie, jur ! Dar nici naivă nu sunt. Dacă te porți ca un domn, ai cuvântul meu de Îngeriță, am să te duc în al Nouălea Cer. Dacă nu, mai vedem…

Ca în transă, Mang se supuse docil. Părea să nu mai aibă viață proprie nici destin, că nu el se afla în centrul acțiunii unui film ce se derula mirobolant pe dunga aia foarte subțire dintre realitate şi ficțiune. Apoi, avu impresia că participă direct la alcătuirea unui personaj de roman, de carte siropoasă, pe care doar câteva fete bătrâne de la bloc o vor citi în serile lungi de iarnă, pentru a le aminti de amanții care le părăsiseră demult, definitiv şi fără nici un motiv.

Au traversat sala cu mese pipernicite lovindu-se de unii şi de alții, tot clienți obişnuiți ai localului şi, fără s-o audă pe madam Dida care le ura " petrecere bună" - Iusti Mang se trezi în parcarea hotelului, față în față cu portiera unei limuzine albe, ce-şi etala cu opulență caroseria, ca un pur sânge plasat printre mârțoage. În automobil mirosea a parfum scump şi a lenjerie de la pachet. Era mai mult decât plăcut şi bluess-ul care se răspândi instantaneu din radioul încastrat în bordul cu mulțimea de beculețe licărind în semiîntunericul difuz îl învălui ca otrava, anihilându-i toată puterea.

*

Acum străina şofa cu mâinile vârâte în mănuşi mici din piele de căprioară. Nu-şi ferea defel ochii de fumul țigării, ce ardea la capătul unui portțigaret de argint cu intarse de fildeş la care Iusti Mang privea fascinat. Nu era chiar un ageamiu în materie de "lux". Înainte de-a fi fost arestat şi condamnat, bătuse şi el Gabrovenii, Şelarii, umblase prin consignațiile ce mai scoteau la vânzare, mai rar e drept, dar scoteau, antichități, piese scumpe şi rătăcite în rețeaua comerțului socialist direct din scrinul de zestre al unei aristrocrații ce se diluase parcă, în cotidianul anost, ca o bucățică de zahăr candel ținută în palmă de adolescentă.

Se lăsase linişte densă, numai bună pentru ca el să poată da timpul înapoi. Se simțea aproape perfect, din ce în ce mai aproape de "elementul" său. Era ca şi când ar fi făcut un tur de carusel, joc prin care se putea regăsi cu personaje din trecut, prezent şi din viitor.

Reuşi să-şi vadă bunicul, acolo în fotografia primită în dar de la Împăratul Autro-Ungariei, imediat ce acela, Pavel Mang împlinise cei şapte ani de cătănie crăiască. Îi fusese dat să moară civil şi în floarea vârstei, în patul conjugal dar nu înainte de-a fi ridicat din ."şperlă" -cum însemnase pe o pagină din Evanghelie, "moşia" lor din Transilvania.

Dacă despre bunicul său ştia cam atât, despre tatăl său, Iusti aflase şi mai puțin şi numai cea ce scăpase din gura lumii care-l clănțănise destul. Grofu' Mang mâncase "pită unsă cu politică". Fusese ridicat prin anii '50, cu duba neagră chiar din castelul lui cu metereze medievale. Nu a fost judecat niciodată, doar cărat cu bou-vagonul direct în lagăr, de unde nici nu a scris nici nu s-a mai întors vreodată.

Ca într-un blestem, mai toți cei din familia Mang muriseră de tineri, înafară de Ania, bunica lui Iusti, lângă care, el crescuse într-o sărăcie lustruită după reguli coborând din vechime şi care se păstrau anume ca să țină rangul familiei în orice situație. Erau legi spartane de-a dreptul şi care nu o îndemnaseră pe Ania să-şi dezmierde nepotul sau să-l încurajeze să-i spună : bunică.

Ciudat, acolo, în somptuosul automobil, Iusti Mang se reconectase la lumea căreia îi aparținea prin naştere, una de catifea şi parfumuri, dar care se prăbuşise cu mult mai înainte ca el s-o fi cunoscut la adevăratele-i valențe .

Lux şi sânge! îi şuiera, în toată ființa o voce lăuntrică, o voce de mult cunoscută şi… el recunoscu timbrul hârşâit de tutun, al bunicii Ania, nevasta grofului de la "Hânsuri". O "vizualiză" chiar, ca într-un puzlle, aşa cum sta la masa din bucătăria lor micuță, cum încremenea ore întregi cu mâinile-i uscățive şi grele de inele puse direct pe muşamaua cumpărată pe cartela primită de Mariane. Mariane, mama lui Iusti şi nora bătrânei castelane, se angajase la combinatul poligrafic. Ambala ziare în tura de noapte pentru ca la lumina zilei, să poată broda

gulere de mătasă pentru rochiile nevestelor unor ofiţeri ai armatei roşii, ce se plimbau până noaptea târziu, prin cluburile selecte.

În mansarda aceea, din oraşul de după Război, aştepta bătrâna doamnă să- i fie servită mâncarea. Stoică, fără să-şi verse necazul pe soacra, care nu voia să-şi adapteze tabieturile la noua istorie, Mariane îi pregătea cu evlavie aproape porţioara

de cartofi fierţi în coajă dar servită în una din puţinele farfurii scăpate din colţii Istoriei fără fisură, din tot serviciul acela opulent pentru 48 de persoane.

Bătrâna Ania-i supravieţuise Marianei, care se prăpădise "de supărare" plus bacilul Kock. Ania le supravieţuise şi lor, regulilor aduse pe tacurile Armatei,rezistase baricadată în cercul ei magic şi care nu era defel un loc ferit de caniculă vara şi iarna de geruri, dar pe şi-l construise singură, piesă cu piesă, din amintiri intangibile şi cutii ce mai păstrau încă mirosul bomboanelor eleveţiene.

Într-un astfel de ambalaj capitonat cu hârtie de mătasă, îşi ţinea bricheta, pachetul de ţigări ieftine şi portţigaretul acela de argint cu intarse de fildeş. Asta până când, în disperare de cauză, Iusti s-a văzut nevoit să-i întocmească "dosarul" pentru Azil, unde, ultima castelană şi-a aşteptat imperturbabilă sfârşitul vieţii.

Declicul s-a produs. Mang a recunoscut imediat amintirea de familie şi din instinct primar puse imediat mâna pe umărul femeii, ce şofa calm, depăşind între timp cartierul cu blocuri aliniate, pentru a da buzna în partea de Nord a oraşului, printre vilele cu care "spaţiul locativ" fericise mai mult granguri cu funcţii la vârf şi arareori câte un "maestru " - care se angajase solem să glorifice realizările puterii.

Surprinsă dar nu şi speriată, Aglae ţipă cum îi stă bine oricărei femei într-o astfel de situaţie. Frână brusc şi pneurile fâşâiră pe asfaltul umed, rulând câţiva metri de-a lungul străzii.

- Ai draci?!! Tu chiar nu ai mai fost niciodată într-o maşină …

- Cum, nu? Am avut şi eu cândva motocicletă cu ataş… Voiam doar să te întreb : De unde te-i pricopsit cu portţigaretul ‘cela ??

-Portţigaretul!!! Eşti nebun! Puteam să intru în stâlp şi nu plăteai tu reparaţia maşinii. Portţigaretul!!!? Uite de ce îi arde lui… Vei fi colecţionar de artă, ai!

-N-am vrut să … Trebuie să … Aproape scânci acum, Mang, pierzând gradual şi vizibil din aroganţa-i de individ care voia doar să recupereze ceea ce îi aparţinea de drept.

- Portţigaretul l-am câştigat la bridge. Vorbi ea foarte răspicat, apoi bombăni iar, amestecat, printre dinţii albi, bine întreţinuţi.

- Glumeşti.

- Aglae nu glumeşte cu lucurile serioase. De flecuşteţul care te interesează, parol, am tapat-o, pe amanta soţului meu.

- Hai, că m-ai rupt! Cum, tu joci cărţi cu iubita bărbatului tău!!!

- Nu. Cu… amanta lui!

- Oricum i-ai zice… tot un drac e, Aglae puiule! Ai un nume interesant, ştiai ? Căută el să-i intre pe sub piele.

- Am. Şi renume am, dar ţie ce-ţi pasă! Nu faci parte din societatea noastră scorţoasă, unde nu ţi se permite să-ţi faci nici prieteni şi nici duşmani pe viaţă.

- Ia zi, cine-s, câţi sunt indivizii ăştia de care vorbeşti parcă anume să mă bagi în ceaţă?

- Sunt mai mulţi decât crezi, maidanezule. Nu ai şi tu nume cu care să ieşi în lume, bre omule?…

- Iusti e numele meu…

- Iusti vine de la Justinian ?

- Ţţţţ. Iusti vine de la Iusti Mang, vorbi el destul de precipitat şi cu privirile încă lipite pe portţigaretul cu pricina.

- Văz că te interesează flecuşteţul ăsta. Nu cred ca ai bani să ţi-l vând, nici n-aş şti cât să-ţi cer pe el. Dar, nu dispera! Dacă îmi eşti supus şi util în noaptea asta, colo-n zori de zi, ţi-l dau sigur. Promit, va fi al tău! Acum să dăm bice cailor-putere, gâlgâi ea, în râs voit ştrengăresc şi învârti cheia în contactul maşinii, care ţâşni ca un ogar scăpat la vulpi englezeşti.

*

Ziduri foarte albe, sau altele îmbrăcate în iederă de Canada îşi etalau portalurile generoase, cu scări din gresii autohtone, ba unele chiar din marmură italienească. Se zăreau terasele largi unde-şi savuraseră prinosul averilor prinţi ai petrolului prahovean, negustori de rahat de pe insulă, alţii de grâne secerate din Câmpie, un agheotant de Palat şi câteva curtezane celebre dar… nici un premiant al Academiei .

Mercedesul viră la prima răscruce pentru a opri în dreptul unei porţi ceva mai ferecate decât altele. Aglae scoase telecomanda, unealtă a dracu', dar care, pe Mang, nu avu defel darul să-l scoată din gândurile care îl azvârliseră în anii copilăriei, când mâncase atâta supă de oase luate pe gratis din abator, că-i venea greaţă şi când trecea pe prietenul lui, ortopedul.

O revedea iar şi iar, repetat, pe Ania, cum fusese ea la bătrâneţe, în veşnica-i rochie de catifea vişinie, cu volane mult prea somptuoase pentru un capot purtat cu noşalanţă de regină într-o cămăruţă de mansardă.

- Justinian, trezeşte-te! Acum, că te-am adus în casă fără să-ţi iau amprenta dentară, ajută-mă să car sticlele astea, vorbi Aglae, cu vocea un pic tremurată, şi după ce scăpă de baxul cu sticle de Cinzano, potrivi cheia în yalla încastrată în lemn masiv de stejar ca pentru cetate. Uşa se deschise de la prima încercare. Trecură pragul şi parchetul din holul larg scârţâi sub carpeta de Persia defel uzată. Uşa se închise în urma lor ca împinsă de un resort cu inteligenţă umană.

- Justinian… nume de mitropolit! Zise ea îngânat şi doar pentru a umple liniştea încăperilor, ghicite după ecoul uşor propagat dintr-un perete în altul. În lumina puternică a becurilor aprinse toate odată, femeia îl privi pe Iusti Mang, foarte, foarte atentă la anumite detalii ; din faţă şi din profil, apoi zise dintr-o respiraţie:

- Să nu-mi spui că, noi doi nu ne-am cunoscut! Unde? Când? Cum? … nu contează.

Lui nu-i venea vorbească, să-şi deslipească buzele care parcă îi crescuseră una în alta. Zâmbi cu gura trasă într-o grimasă pe care, era bine pentru el că nu şi-o putea vedea în oglindă. Toate sentimentele dominatoare de mascul îi dispăruseră, lăsând loc unei invidii greţoase şi din ce în ce mai prost strunite de creier.

- Numele meu e Iusti, nume de iobag. Nu-s din lumea ta. Dacă ne-am cunoscut, cum zici, atunci a fost desigur la….cutremurul din '77. Ha, ha, ha!

- Nu glumi cu ceea ce nu înţelegi. La trei zile după cutremur, pe mine m-au scos din dărâmăturile de la Hotel… Grămezi de morţi de-o parte şi alta mea. Am scăpat cu viaţă numai pentru că avusesem şansa să fiu în apă, în cada de baie. Ce căutam eu, o femeie măritată, acolo… Nu întreba că tot nu-ţi voi răspunde. Dar cui îi pasă!

Îmi placi, bătrâne, îmi placi sincer, vorbi Aglae atentă la silabe, cu o dicţie aproape perfectă.

Se simţea o siguranţă în glasul ei, în aer şi în cele din urmă se hotărâ,- îi arătă lui Mang jilţul din faţa şemineului şi se scuză de formă:

- Trebuie să scap de boarfele astea incomode. Nu te obosi să tragi cu ochiul prin gaura cheii. Stai binişor aici, cu un pahar de şampanie, sau poate vrei o tărie… Ce pofteşte sufleţelul tău, barul îţi stă la dispoziţie !

Rămas singur în livingul opulent, Mang se simţi ca abandonat în scaunul cu spătar foarte înalt şi tapiţeria trasă în piele de Cordoba, o piesă de colecţie desigur şi cu totul nepotrivită pentru turul blugilor lui tociţi de scaunele jegoase ale cârciumile prin care trecuse ca mărfarul, în ultimele săptămâni. Făcu un efort de adaptare şi se răstigni cu braţele-i slăbănoage pe braţele jilţului. Simţi primul fior de automulţumire, nu una pur animalică, ci împăcarea hoitului cu un strop de sânge albastru în vene, cu spiritul pervertit cu de-a sila la simulacrul unui trai de duzină.

Era încă năucit, nesigur între pereţii cu stucaturi patinate ca tutunurile de Jamaica, faţă în faţă cu lucrările unor pictori pe care nu crezuse că le va putea admira şi înafara Muzeului de Artă. Şi, mai erau şi acele candelabre gemene, cu ţurţurii lor din sticlă meşterită pe insula Murano…

- Ah,Veneţia! N-am să o văd niciodată! Slobozi din rărunchi oftatul ca şi cum numai cuvântul "Veneţia" şi ar fi putut umple golul acelui disconfort moral şi material în care se zbătuse

el mai toată viața. Viața! Iată un substantiv care nu prea contase pentru Mang până în clipa aceea. Uitase, era convins că uitase că se putea trăi şi altminteri decât într-un apartament cu două camere din cartierul muncitoresc.

Se simțea ca un urs închis într-un magazin cu bibelouri de Maissen.

Simțea că ar fi trebuit să-şi stingă necazul cu o duşcă de băutură fină dar amâna intenționat plăcerea momentului. Se ridică totuşi, făcu paşi egali şi se opri dinaintea barului, o altă piesă de mobilier destul de scumpă, din rădăcină de trandafir poate, cioplit în cine ştie ce atelier cu etichetă din lume. Atinse epiderma lemnului, acea suprafață ce capta imediat temperatura mâinii umane. Sângele lui, rezultat al turtoiului din puşcărie şi, mai apoi, al parizerului raționalizat la sânge pentru ca Statul să-şi poată plăti datoriile la băncile mari ale lumii, sângele lui alterat de alcool şi tristețe iremediabilă, prinse să pulseze din ce în ce mai puternic în buricele degetelor. Continua să pipăie, să mângâie lemnul fin ca şi cum ar fi mângâiat un sân tânăr de femeie.

- Nu îndrăzneşti?! Râse Aglae, revenind în cameră şi preluând inițiativa. Într-un timp record, Mang se trezi cu paharul în mână, cântărind cuburile de gheață aruncată în lichidul cu iz de insectă tăvălită în cuplaj de perpetuare a speciei, prin secara verde din Oklahoma.

Bău prima duşcă precipitat şi fără să toasteze, fără să ciocnească cu gazda care se retrăsese în poziție strategică. Din penumbra unui palmier ce-şi pleca panaşele desupra artezienei în miniatură, îi râdeau parcă în nas, doi fauni de marmură vineție.

- Ei…? Întrebă aşa, la general dar vădit nerăbdătoare, femeia. Surprins, Mang răspunse ca într-o piesă de prost gust:

- Un fir de nisip aruncat în casa ta, s-ar preface sigur în aur!

- Na, că ai zis-o! De vină-i Lumina. La zi, vraja se rupe şi nu tot ce străluceşte acum este şi bijuterie. Tezeşte-te, omule, hai lângă mine.

Mang se supuse calm, cum făcuse mereu de când îi trecuse pragul. O privi pentru prima dată cu atenție de când erau acolo.

Aglae nu mai era femeia între două vârste, dornică de aventură, femela în căutare de mascul şi pe care, credea el, că numai hormonii o ghidaseră la masa lui de la birt. Fără peruca aia complicată, fără rochia ce se lăsa scăpat un sân alb, dinadins, dintre faldurile de mătasă, fără machiajul strident şi cu unghiile ei adevărate, roase din carne în locul celor artificiale, pe care tocmai le decojise… aşa cum sta adunată în salopeta de culoarea metalului, cu bretonul retezat perfect desupra sprâncenlor arcuite ca aripile către rădăcina nasului un pic cârn, Aglae părea sau era cu adevărat o copilă. Dar ce copilă! Una care şiroia de lumină.

- Câi ani ai, Aglae ? întrebă brusc Mang şi apoi se scuză, parcă dorind să-şi înghită cuvintele odată scăpate din gură. Sunt pămpălau, o femeie nu-şi spune niciodată vârsta, ştiu…

- De ce nu ? Am 30 de ani împliniți… ieri.

- Nu te cred…

- De ce te-aş minți… De ce întrebi?

- Nu vreau să corup o minoră… râse Mang, în timp ce se opri în fața ei, în picioare. Cu toată ticăloşenia de care mă ştiu în stare, nu pot rămâne cu tine atâta timp cât eşti singură acasă. Aşa că, noapte bună , duduie Agale!

-Hei, ce te-a apucat!? Am "buletin" şi "paşaport" şi, jur că nu am locuit niciodată cu părinții ! Iar… soțul meu este un om prea important ca să stea mai mult de treizeci de zile pe an, cu mine, în România. Cui îi pasă dacă îmi ții companie?! Imi place ce am ales, chicoti ea, ai stofă de boier deşi nu se vede blazonul sub cămaşa aia "antijeg".

Facem sigur pereche şi ne va ieşi, ți-o spun, ne va ieşi o lucrare dumnezeiească!

Aglae trăgea acum, pur şi simplu de hainele lui mototolite, dar Mang se încăpățâna să-i reziste. Totul se transormă repede într-o hârjoană consimțită şi la un moment dat, el se rostogli de-a dreptul pe covorul de Buhara cu Agale în brațe. Clinchetul râsului ei fără griji zdrobi ultima redută din onoarea celui ce se credea absolvit de apetitul pentru femei prea tinere. După cinci ani de temniță i se părea ciudat să reînvețe preludiul la rutul cu care îl întmpina, animalic, preversă, viața.

Încercă s-o sărute dar ea se ridică în genunchi, apoi în picioare şi privindu-l în ochi cu o seriozitate de care el nu ar fi crezut-o în stare, zise:

- Joaca strică cojoaca, hai la muncă, Justiniene! Unde mergem noi doi nu-i tocmai ocna, nici prohibiția-n floare. Poți lua cu tine, dacă ții dinadins, o sticlă de coniac, nu mai mult.

Eşti gata pentru marea aventură? Vom ccoborâ imediat, numai să-mi prind aripile…

*

"Unde mergem ?" ar fi vrut să întrebe Mang, dar ştia că, de data aceea, orice traseu şi destinație i-ar fi indicat Aglae, el ar fi urmat-o ca un cățeluş dedat la bomboane. Se simțea într-un fel de extaz şi o forță mistică îl atrăgea spre cea care, ca la teatru, tocmai îşi agăța de umeri, aşa ca rcsacul, două aripi

mari, croite dintr-un material foarte, foarte alb şi impermeabil.

- Gata, sunt Îngerița! Stinge toate luminile din casă şi urmează-mă!

Mang se supuse fără crâcnire iar imobilul acela de lux se cufundă repede ca într-o picătură de smoală. Pe întuneric, simți mâna micuță a Aglaei pe mâna lui, apoi un fel de flux secret care-l trăgea aşa cum gaura unei ghiuvete trage şuvoiul de apă uzată prin canale. Se lăsa dus ca un goz şi nu-i părea rău că lui i se întâmpla toată povestea aceea teribilă.

În cuşca de inox în care intraseră era clar obscur şi numai luminița verzuie indica metrii-viteză cu care, ei se prăbuşeau de-a dreptul în subteranul ca o supapă căscată direct în carnea Pământului.

Aglae era calmă, zâmbea unui vis care îi aparținea pe de-a-ntregul. Se integra în ritualul din care spiritul şi materia ies în echilibru verificat de milioane de ani de la izgonirea din rai a primilor oameni.

Ascensorul în care se autoclaustraseră, se lăsa din ce în ce mai vijelios în neant. După mai multe sute de metri probabil, atunci când ochiul omului normal nu mai putea prinde acul indicatorului pe tabloul de comandă, Iusti Mang renunță la claculele "rapide" şi care, în liceu, îl ajutaseră să obțină Diploma de merit, dar niciodată o bursă. Un bufnet scurt şi oprirea neaşteptă îl luă prin surprindere. Uşile se deschiseră silențios şi, fără cuvinte Aglae îi sugeră să i se alăture în cei câțiva paşi făcuți, umăr la umăr, până în mijlocul cavernei de clacar dat în culoarea fildeşului atins de valurile vremuirii.

- Am ajuns… zise ea tare, cu o voce care parcă i se împrospătase şi se vedea clar că se bucura cu adevărat de aventură.

Iusti nu-i răspunse. Încerca să-şi obişnuiască ochii cu luminile care veneau ca din pântecele a miliarde de licurici capturați în borcane de sticlă. Auzi distinct hârşâitul fermuarului ei şi abia atunci întoarse capul. Îi văzu trupul gol goluț, cum se desfăcea, ieşea ca o larvă verde din coconul țesăturii ignifige a salopetei.

Acolo şi atunci, gestul femeii nu avea nimic vulgar sau nepotrivit. Nimic din ceea ce făcea sau era ea ca entitate nu-l mai îndemna la o "şedință de amor" aşa cum sperase.

"Dacă scap de nebuna asta nejugănit, Dumnezeu mi-e martor că nu mă mai încurc cu femei până nu le văd mai întâi, buletinul de sănătate. Asta sigur a scăpat de la balamuc… Nebună sau nu, sunt pe terenul ei şi trebuie să joc cum vrea!" îşi zicea cu furie amestecată cu volupate Mang şi, ca să nu-i scape gândurile în cuvinte îşi muşcă la sânge buzele.

- Hai, Justiniene, hai, nu-ți fie frică! Suntem chiar în atelierul meu de creație. Aveam nevoie de tine aici ca să ınteteşti focul, să tragi la foale. Nu eşti tu chiar Hefistos, recunosc, dar unul mai bun nu am găsit în seara asta. Te trec năduşelile!? Ți-a teamă… Aglae nu-i hămesită în noaptea asta; Aglae se mulțumeşte să pape doar un bărbat, ca tine, pe săptămână! Ei, glumesc. Sunt țicnită un pic, poate, pentru că meseria mea îmi cere sacrificii, băiete. Gata cu vorbăraia. La muncă!

In timp ce el o privea direct fără vreo poftă animalică dar şi fără jenă, ea înlocuise salopeta gri cu o cămaşă roşie şi foarte transparentă. Aripile de "îngeriță" care făcuseră, desigur, parte din recuzita menită să-l impresioneze, rămăseseră aruncate neglijent peste mormanul de cărbuni, în care sta înfiptă şi o lopată cum au fochiştii de pe vetustele locomotive cu abur.

Iusti simți un nod în gât, avea nevoie de aer şi se uită după sursa care i-ar fi putut asigura supraviețuirea. Intuindu-i spaima, ea îi arătă o vagă pată de culoare în chearul central al peşterii artificiale, asigurându-l căde acolo le era asigurat oxigenul.

- Nu-ți face probleme. Eşti perfect pentru muncă!

Mang ezită o clipă, apoi apucă lopata şi o împlântă în cărbunii saturați de uleiuri minerale. În starea aceea, de suprasolicitare a nervilor, munca fizică îi făcea mai bine decât un flacon de valeriană. Uită cu totul de viața-i particulară, până şi de portțigaretul aceala, rătăcit prin jocul istoriei din inventarul familiei Mang în poşeta Aglaei.

Mai întâi de formă, apoi chiar harnic, cără şi potrivi cărbunii sub recipientul suspendat pe ranga groasă şi înegrită de fum, din miezul peşterii.

Scânteia sări din amnar în iasca din mâna Aglaei. Focul- viu odată ițit, trebuia şi hrănit cu o lopată de antracit, cu două, trei, zeci şi sute de kilograme de carburant se transformară în energia calorică atât de necesară misterioasei "fierturi" - în care, ea arunca acum, petale de trandafiri, scoici şi oase de forma iadeşului de prepeţilă.

Trecuseră ore sau zile, greu de spus. Mang îşi simțea palmele arzându-i. Sângele-i umbla prin artere grăbit, dar nu era defel obosit, lihnit cum ar fi fost în mod obişnuit. Ar fi muncit aşa la nesfârşit, până la epuizarea, la moarte poate, fără să afle că era doar o rotiță în angrenajul ritualului la care oficia Aglae cu seriozitate maximă.

Ca într-o brutărie stranie, ea prisne a scote pe brațele-i goale, mineralul topit în jucăria aia de furnal extrem de rudimentar. Din lavă lua şi frământa, rotunjea "pâinea" şi prescurile, din care rupe firimituri, firimituri… În jur era un amestec de fum cu metal şi miros de os ars în gaz metan.

Când atinse fundul cazanului cu degetele fărăr mănuşi, Aglae izbucni într-un râs care îi shimonosi fața şi zgudui tot labrintul ăla, până hăt dincolo de deshizătura vizibilă din ziduri.

- Gata, Justiniene! Am reuşit. Am reuşit! Strigă ea şi cu o putere nebănuită, aruncă de pe pirostrii toată instalația, care se rostogoli leneşă, treptat, până ieşi cu totul din câmpul lor vizual. Jarul se împrăştie pe dalele de cărămidă ce prinseră a trozni sub temepratura crescută brusc. Acolo păşi Aglae, facând paşi din ce în ce mai siguri, mai nuanțați, în ceea ce se voia a fi dansul triumfului Vieții asupra Morții. Poate.

Mang nu mai era sigur de nimic. O privea fără să se mai mire, tot mai convins că nimic din ceea ce ochi-i vedeau, nările-i miroseau, urechile-i auzeau şi gându-i gândea… nu era decât o vrajă.

- Mare eşti, Doamne! Uite, unde ai împins tehnica mondială în vremea ce pe mine mă sfătuiau să mă supun, să tai stuful pe plauri! Asta-i hologramă…

- Ce tot îndrugi acolo? Hai, Justiniene, hai încearcă-ți norocul! Dintr-o clipă în alta vor cânta cocoşii în curtea lăptarilor şi vei regreta că ai ratat ocazia. Hai cu mine! Dansează pe jar! Hai, omule, cu Viața pre Moarte călcând. Aşa, pas cu pas şi… Noi am fost zei în noaptea asta, să ştii. Noi doi am creat ceva ce ne poate aduce libertatea într-o bună zi.

- Ce ştii tu despre libertate, tu care ai totul, de la țoale franțuzeşti la droguri, poate?! Tu, care te joci cu focul şi te crezi zeiță. Femeie, nu vezi, nu simți că-ți ard tălpile, coapsele alea potrivite pentru dragoste, ard ca feştila. Pântecele-ți arde şi nu vei şti cum e o naştere adevărată niciodată…

Iusti Mang țipa aproape, cu o teamă inexplicabilă cuibărită în carne. Abia îşi recunoştea vocea, aspră ca de arhanghel.

- Toma Necredinciosul! Uite, jarul nu mă arde! Uite, muşc din bulgărele ăsta roşu fără să mi crape dinții, să-mi rănesc buzele. Pe cerul gurii mele ies stelele!!! țipă ea isteric şi muşcă de-a adevăratele din primul cărbune încins care-i căzu înainte.

Apoi, se retrase calmă, prea liniştită pentru ca Mang să simtă că era vorba de liniştea epuizantă de după furtună.

-Hai să ieşim de aici, să-ți pansez rănile până nu se infectează…

- Eu nu-s Isus, durule, să-ți pot arăta unde-s urmele cuielor. Sunt o femeie doar, o femeie care se luptă cu singurele arme pe care le are, pntru a salva câțiva indivizi de la troaca cu otravă.

Mang sta pe picior de ducă şi dacă i-ar fi arătat cineva cum se pune în funcţiune liftul cu butoanele acelea ciudate, s-ar fi aventurat singur să iasă din cursa pe care, sigur, i-o întinsese zăluda care se jucase de-a Creatorul. Şanţul dintre sprâncene i se adânci progresiv, semn că, pentru el, jocul se terminase.

- Hai, nu te supăra pe mine! Ai fost de-a dreptul fantastic în noaptea asta! Fără tine nu aş fi reuşit să torn nici una dintre sutele de amuletele ce ne vor apăra de gloanţe .

Aglae vorbi acum prea teatral pentru a i se da crezare. Se prinse tandră şi obosită de braţul lui Mang.

- Ieşim la aer… hotărî el, convins că în relaţiile cu nebunii trebuie să demonstrazi că nu-ţi creşte adrenalina, că ai personalitate puternică.

- Se strânge funia la par pentru Despot-Vodă! Se strânge, îi număr spiralele. Zilele le sunt numărate; cade el, cad alţii…Ca un domino. Uite aşa vin, unii peste alţii! Ai văzut vreodată cum se prăvălesc spiralele gardului de sârmă ghimpată? Eu da, eram la graniţă, într-o ţară, unde bărbatul meu a fost ataşat pe probleme de…. Conştiinţă, să-i zicem. Uite aşa, se prăbuşeau, cerc în cerc, ca zalele în şarpele de apă...

Mie mi-e milă doar de bieţii îngeri. Mi-e tare milă… Ştii, mi-am dorit, dar nu am avut copii încă. Încă nu am avut nici o sarcină adevărată… Îmi închipui dar nu ştiu exact cum e să fii mamă.

Justiniene, ai dreptate, hai acasă! Sunt obosită, şopti tristă Aglae şi se lăsă ca leşinată pe braţele bărbatului. Nu era decât epuizată din cale afară şi respiraţia ei ritmată îl îndemnă pe Mang s-o susţină, să se îndrepte cu ea pe umăr, spre liftul care, porni imediat ce-l atinse el cu vârful degetelor.

*

A aşezat-o în camera spaţioasă, pe canapeaua confortabilă şi, după ce i-a tras jos cămaşa toată arsă, a acoperit-o cu un pled subţire, galben ca şofranul. A căutat şi găsit, în baie, trusa cu crucea roşie şablonată pe capacul de plastic. Când s-a întors în cameră, Aglae dormea deja, somn greu ca după facere. I-a ridicat pledul dintr-o singură mişcare şi i-a descoperit tot trupul frumos, alb, curat şi fără urmă de rană. Şi băşicile pline cu apă, de pe tălpile picioarelor care călcaseră jăraticul cu numai un ceas în urmă, dispăruseră toate, ca sub farmec…

Pe el nu-l mai mira nimica şi era gata, pregătit să părăsească casa aceea ciudată. Ieşi în curte, apoi în stradă. Soarele era foarte sus, ca la amiază.

*

Din ghereta din faţa Ambasadei din preajmă, un tânăr în uniformă şi trese de sergent major, îl salută respectuos, apoi îi ceru buletinul.

- Sunteţi în zona unde nici furnica galbenă nu intră şi nu iese fără s-o legitimeze Mitică! Glumi ostaşul, la care, relaxat, Mang îi răspunse:

- Dacă-i ordin cu plăcere.

Scoase şi-i înmână buletinul de identitate. Era unul nou nouţ, cu cerneala abia uscată pe ştampilă. Omul de ordine zăbovi din rutină asupra fotografiei, pe care o compară cu cel din faţa lui. Fu chiar mulţumit şi gata să-l salute, considerând că misiunea fusese îndeplinit, dar… imediat, ceva mai mult decât suspect îl determină să ducă mâna direct la şoldul pe care sta fixat, la vedere, pistolul.

-Ai interdictie!

-Belea! Evident, ca orice ins care iese din detenţie. Altfel cum ne-aţi găsi când aveţi "nevoie" de mine? Era mai bine să-mi fi pus în ureche un sezor, să pot fi urmărit 24 din 24 de ore prin radar? glumi din ce în ce mai amărât Mang , fără să se mai obosească să-i explice soldatului extrem de vigilet, că pentru ceea ce greşise el ispăşise, plătise.Cine l-ar fi ascultat?

Speriat, şi-a sunat imediat "Baza". În câteva minute, un auto blindat frână cu zgomot redus în faţa vilei în care Aglae dormea somn greu, fără vise.

- Goleşte-ţi buzunarele şi mâinile sus!

- Cunosc uzanțele, domnilor, mârâi Iusti Mang şi îşi adânci mâinile în buzunarele trenciului, de unde, într-un gest cam teatral, dar de deznădejde, scoase înafară căptuşeala roasă şi cele câteva fise, pe care le păstra mereu pentru telefonul pe care ar fi trebuit să i-l dea nevestei.

Monedele de un leu se rostogoliră gălăgioase pe trotuar. Printre ele şi o amuletă în formă de aripă şi… portțigaretul de argint cu intarse de fildeş, care-i aparținuse cu mulți ani în urmă bunicii Ania.

Aglae nu era o mincinoasă nici nu-i plăcea să rămână datoare. Iusti zâmbi în felul lui, asimetric şi în gând îi zise: "Mersi!".

- Vezi că îți pierzi podoabele! râse gutural milițianul mai în vârstă şi se aplecă să ridice "corpul delict, apoi decretă solemn : Se confiscă!

- Pagubă-n ciuperci, replică Mang dintr-o respirație, fără să realizeze de moment, că în joc era nu doar libertatea lui ci şi unul dintre acele însemne pe care în noaptea care trecuse, Aglae le crease în atelierul ei, situat la zeci de metri sub pânza freatică din care se alimentau în verile secetoase Dâmbovița şi Colentina.

El era fericit că îi fuseseră restituite fisele de telefon şi portțigarerul, obiect scump lui, dar care, în ochii celor de la ordinea publică nu făcea nici cât o ceapă degerată.

"Ce ştie mocanu' la ce-i bun şofranu'" glumi Mang şi urcă calm în maşina albastră cu gratii la geamuri.

Capitolul 3

Îşi simţea tălpile ca fierbând în sandalele ieftine, de plastic.

Femeia, care se nimerise pe peron lângă ea, o gospodină rubicondă, încărcată cu coşul de papură din care dovleceii şi guliile îşi scoteau capetele afară, prinse să turuie:

- Ş' o schimbat macazu'. Se repară, maică, se tot repară. Acuşica pun alte şine, că cele de au fost; o catastrofă, maică, nu alta… Uite aşa-mi huruia tranvaiu-n cap toată nopticica! Uuite aşa… se lamenta ea şi cu braţul încreţit de celulită ridicat desupra capului mimă mişcarea unei elice. Smocul de păr albit de sudoarea se arăta impertinent de sub dunga mânecii unei rochiei croite în stil chimono.

Inei nu-i prea venea să-i dea apă la moară. Schiţă doar un gest de oarece aprobare, prin mişcarea lentă a capului şi zâmbi neutră.

- Ei, da dă unde să afli tălică, o cuconiţă fină, cum e cu pacostea care a dat iama în noi cei din gura Oborului? Tranvaiştii ăştia ne mănâncă ficaţii.

Aşa-i viaţa, cu necazuri care nu cad pe pietre.

Când pică un ghinon, hop şi el, Michiduţă, îşi vâră coada îmbârligată, îţi ia minţile de pari că tu, om în toată firea îţi faci necazu cu propria mână. Că, numai dracu' m-o îndemnat şi pe mine, să-mi las tihneala de la bloc şi să umblu teleleică-neneacă, până acolo unde şi-o cumpărat nebuna de vară-mea casă cu bătătură. Mereu i-am zis: Fa, ţăţico, nu-ţi băga bănuţii câştigaţi la făbricuţă într-o casă cu lut pe jos în loc de linoleu. Nu ai nici apă la ţeavă, nu ai calorifer. Da' ea, căpoasă, nu m-a ascultat! Acuş, banii-s pe sponci! Mâncare-i greu de găsit şi… tot Măndiţa, adică eu, fac cozile la carne, la brânză, la ulei… pentru toţi. Parcă o aud cum îmi răspundea cu ţâfnă de purcea ce-mi era: "Ce vrei, fato, să aştept alt cutremur care să mă îngroape de vie în zid de beton!" Tare se mai teme de moarte, mânca-i-aş gura ai rea!

Ia, vine tranvaiu'! Sigur e al nostru şi dacă te ţii bine după Măndiţa, îl prindem acuş. Ai un bilet în plus, coniţă?…mă rog.

- Pentru mata, cum nu, îi răspunse tânăra cam ameţită de gargariseala de mahala şi profită de breşa făcută de femeie în mulţimea agitată, hotărâtă să prindă loc în vagonul acela colorat ca o capsulă de ampicilină.

Nici prea înaltă, nici prea scundă, nici grasă, nici slabă, nici frumoasă din cale afară, nici urâtă-spaimă, Ina Orlea era suficient de inteligentă şi hotărâtă să muncească până la pensie pe post de biolog, la institutul de biotehnologii,- unul gândit mai altinteri decât erau obişnuiţi cercetătorii din partea aceea de lume.

Într-o pereche de blugi cumpăraţi de la unul care căra bagajele în Aeroportul de Nord, cu bluză corşetată din aţă mercerizată, tânăra căra punga cu borcanul de sticlă în ea, şi în care câteva duzine de fluturi mici şi cenuşii se luptau între ei pentru spaţiu vital. Erau "probele" pe care urma să le cerceteze, mai apoi, în condiţii de laborator, în cadrul proiectul aprobat într-un cadru strict special şi de care se vorbea extrem de puţin mai departe de compatriment.

Tramvaiul tixit ca o cutie de guvizi, se apropia din ce în ce mai vertiginos de peron dar, spre dezamăgirea călătorilor buluciţi unii în alţii pe fâşia îngustă de asfalt încins de soarele amiezii, vatmanul tranzită staţia. Păcăliţi, cîţiva muncitori, ce urmau să intre în schimbul doi la fabrica de ţevi sudate, îl ameninţară din urmă cu gesturi obscene şi la care, tânăra ce proteja pe cât se mai putea cutia unei viori, se făcu stacojie ca sucul de sfeclă.

- Mitocan ce e, crape-i fierea! Ce era dacă ne lua şi pe noi..!? Da, au dat năvală ca viermii în rană în capitala noastră dragă şi noi, noi cei născuţi-crescuţi pe aici ne-am văzut puşi la chermul lor, fir'ar să fie! Ei, da', n-o da el, Preşedintele, un decreţel, ceva care să mi-i măture înapoi pe brazdă, că au rămas ceapeurile goale puşcă. Vin buluc, se fac tovarăşi cu noi şi uită într-un an că şi-au lăsat gumarii la barieră. Au umplut ca pe un cârnaţ şantierele! Că, de unde să ne tot dea Preşedintele drăguţu', vagonae şi vagoane de mâncare?

Ina nu avea defel chef să se amuze de spectacolul oferit de femeia furioasă. Îi era sete, foame şi o stare de nelinişte prinse să îi creeze încet dar sigur, frisoane. Din nefericire, în jur, nu

se afla nici o stație de taxi şi chiar dacă ar fi fost una, ea tot nu-şi permitea luxul să cheltuiască banii, care trebuiau să-i ajungă până la următoarea chenzină.

Privi fără interes intersecția cu rondoul de salvie înflorită din mijlocul căruia se ridica macheta de 1/1 a unei statui închinate creşterii natalității. Era încununarea unui plan lansat direct de Comitet, urmărit îndeaproape şi cu vigilență maximă de Poliția ,Armată ba chiar şi de echipele voluntare de pensioari,- program ambițios de stopare a avorturilor şi care se concretizase deja în cele 23 de milioane de suflete ; cifră record pentru populația unei țări în care până şi copiii învățaseră bancul cu " Cel care fuge ultimul să stingă lumina."

Dinspre intersecție se auzi mai întâi țipătul isteric al sirenei, invitând pietonii şi şoferii la panică generală. Gălăgia teribilă era malaxată în timpanele trecătorilor, care o percepeau cu stări de vomă şi sudoare rece pe şira spinării. Ambulanța depăşi fulger marcajul pe care cei de la circulația rutieră, cu numai o zi înainte, îl împrospătaseră cu humă galbenă, semn că un ştab desigur, îşi trecuse în agendă să viziteze magazinul mamut,- unde, mii de eşantioane ale comerțului popular erau etalate într-un talmeş-balemş ce ocupa tot spațiul de la parterul construcției, care mai păstra,- ca pe un semnal de alarmă, fisuri de la ultimul cutremur.

Maşina salvării se apropia cu ifose de vedetă, depăşind impertinentă toate celelalte maşini din trafic. Îşi continuă calea cu girofarul aprins şi sirena dată la maximum.

-Haimanale, cică-s de servici', că-i caz de forță majoră… E pe mă'sa! Ştie ea, Măndica, ce le poate pielea-i ai 'groasă ! Ai ginit-o, coniță, pe urâta aia din dreptu' şoferului? Cu țigara în gură şi rojată de parcă mergea la nuntă şi nu la… Doamne fereşte-ne, că ai dracu' ne-am mai făcut , Tăicuță! Poți să mori în casă până vine Salvarea.

Acuş, cam pe la Ispas, am dat şi eu de necaz.

Am sunat, am suuunat… dar ăi de la dispecerat m-o lăsat cu ochii-n soare. Crez' că nu le-am zis că-i "caz grav"? Degeaba. Proasta aia, de cumnata, iar s-o bătut cu Gicu şi cum el s-o arătat bărbat şi i-o cam dat peste cap, ea, fițoasa, hop cu prafurile în pahar! De când a rămas iar borțoasă îi tot un scandal în casa lor. Nu că nu ar fi băiat galant peste poate, da' săracu' Gicu s-o cam săturat, vorba cîntecului, să-i poarte în cârcă pe toți nemâncații. Cinci suflete se strâng la masă şi ea, iepuroaica, nu şi nu, că se teme să lepede cu ierburi de la babe. Cum visează izmene pe culme, iar o vezi cu burta la gură. Gicu o teme să nu moară şi să rămnă singur cu spuza de plozi cât de'ştu . "Lilico, să nu-mi faci comedie, să-mi văd steag negru în poartă !…" aşa i-a strigat.

Semaforul din intersecție clipi mai întâi ca lămâia, apoi verde- fiere iar caroseria galbenă ieşi prima în décor şi Ina recunoscu imediat maşina de la Biotehnologii.

*

- Ai s-o faci armonică şi te alegi şi cu amendă… scăpă vorbele, vădit speriată, femeia uscățivă aflată lângă şofer.

- Stai blândă, Gurițo! Ştie Sandu ce face! N-am să înghit prafu' tiruri-lor care vin să ne ia cărnița de la gura copiilor. Din cauza ăstora nu mai găseşti în carne macră în cârligele măcelăriei.

- Aşa-i. Da' ție ce-ț' pasă! Eşti singur la mămica şi cu relații destule ca să-ți burduşeşti cu cei vrei şi când vrei frigiderul?! Aoleo-i de mine, cu soacra-poamă-acră, care mi-ar scoate şi dinții de aur din gură. Şi mai e şi omu', nu-i ajunge că mă spetesc muncind ca o proastă. Vrea trufandale şi mezeluri extra , băutură fină şi țigări bune...

- Deh, Gurițo, obrazul subțire cu cheltuială se ține. Nu te mai plânge ca o babă. Belă eşti, jună eşti şi cu amicii tăi din Fanar mergi la sigur. Apropo, mai ai din marfa aia de săptămâna trecută?

- S-a trecut ca pâinea ai' caldă… la lumea la săpun ba pentru un doctor, ba pentru o onomastică… Dar nu dispera, mâine, poimâine… vine sigur alt prieten cu marfă. Hotelu-i scump şi pentru cei din Instanbul, vor trage la noi, că nu le iau mai mult de doi, trei poli pe noapte de om, asta… asta, dacă vin ei micul dejun. Cu musulmanii nu te faci prieten cu carne de porc şi țuică de poame.

- Dacă te toarnă vecinii că "întreții" legături cu străinii...

- Aş, toți au nevoie de câte ceva, omule. Îi am pe toți la mână. Sergentul Mielu îşi ia peşcheşul şi el, închide ochii şi… uite aşa, o mână spală pe alta.

- Şi amândouă obrazul, nu-i aşa ,Guriţo?

- Aşa-i, că toți trebuie să trăim.Şi… de vor afla vreodată, ce să-mi facă? Să-i ia caiii de la bicicletă ! Chicoti femeia oacheşă şi, obraznic cum îi era firea, şoferul ar fi făcut glume deocheate pe seama " afacerii de familie" pe care o conducea chiar soțul ei, inginerul Iorgu, dar, pe refugiul pietonal din fața magazinului, o zări pe Ina Orlea.

*

Frână brusc şi o invită, poate un pic prea ceremonios, pentru o astfel de ocazie, să ia loc pe bancheta din spate.

- Mulțumesc, Sandu, eşti o bomboană de băiat, glumi tânăra în timp ce aşeza recipientul cu insectele ce se zbăteau ferfenițându-şi aripile, direct pe mochetă. În fața ei, ceafa Guriței Iorgu se contura cu bucle ridicate într-un coc alcătuit ca din sarmale aşezate una peste alta.

Se lăsase linişte nefirească în autoturismul care rula acum cu viteză redusă.

- Hai, băiete, dă-i bice! se zborşi Gurița, enervată deodată. Mi-e foame că aş mânca şi coliva groparului…

- Silnas că de nu, chiar eu îți fac "dosarul" pentru o parcelă la "Reînvierea". Glumi mucalit şoferul dar în acelaşi timp apăsă şi pedala acceleratorului.

Gurița era una din fostele frumuseți care în tinerețe avusese succes fulminat pe podiumurile de modă de la fabrica de confecții. Atunci a cunoscut-o inginerul Iorgu şi amorezat peste poate a uitat că îl aştepta acasă o nevastă şi doi copii de liceu. A invitat-o din prima seară la plimbare cu Toyota, maşină plătită cu banii câştigați de el pe şantierele de construcții hidrotehnice din Siria. Nu s-au oprit decât la cel mai extra hotel de pe litoral. Şi ce dacă era în martie şi lapovița şficuia litoralul? Amoru-i încălzea iar Iorgu a plătit peşin fiecare minut de desfătare cu nebunaticul manechin. Când banii din portofel, apoi cei de pe carnetul de cec s-au evaporat, nu a ezitat să-şi vândă ceasul de la mână, lanțul de aur, până şi colecția de timbre la care, susținuse mereu, că nu va renunța una cu moartea.

Atunci, acolo, în focul mistuitor al amorului, Iorgu a cerut-o de nevastă iar Gurița a spus răspicat "Da". Nu conta că el intra într-un proces de divorț care avea să țină mai mulți ani şi care îl va lăsa fără prieteni şi sărac şi cu nervii la pământ.

S-au întors în capitală după o lună încheiată. Au închiriat o garsonieră la etajul 1o al unui bloc din imediata apropiere a halei de peşte. Acolo şi-au adus, ea trusa cu farduri franțuzeşti şi fustele mini, el… toate obiceiurile proaste, pentru care nevasta cea cu acte în regulă, se lăuda, că îl "vânturase" din vila lor, nouă nouță, din dealul Cotrocenilor.

Pe atunci, Iorgu era încă fericit lângă femeia cu talie de viespe şi cu limuzina lui cu caroserie metalizată. Dar nopțile care urmară, mai toate petrecute în sindrofii, îl vlăguiră subversiv şi sigur, pentru ca în scurt timp să nu mai dea randamentul scontat pe şantierul de la Casa Poporului. După critici dure şi cu un şut în fund, a fost expediat la Siriu, în creierul munților, unde se construia cu furie încă un baraj de hidrocentrală. Devenise ba năzuros, ba taciturn, ajungând să-şi bea necazul în vodcă ieftină în locul coniacului Metaxa, din care, drept amintire a zilelor foarte frumoase, Gurița păstra în vitrină toate sticlele cu etichete poleite. În nici un an de zile gloria lui profesională apusese ireversibil.

Gurița a continuat să mai apară pe podiumurile de modă, dar numai la "intern"- un sezon, două, pentru ca prinzând ceva mai multă osânză pe şale, s-o lase mai moale. I s-a sugerat tovărăşeşte să treacă, la atelierul de croitorie, să învețe o meserie mai "cu viitor" dacă voia să rămână neapărat pe statul de plată din întreprindere.

Tot sergentul Mielu , care o cunoscuse în timpul unei razii de rutină la hotelul Lido, a fost cel care, luând-o sub aripa sa protectoare, ia promis că o va ajuta sigur, dacă era şi ea dispusă să-l…ajute. Gurița a semnat fără fasoane adeziunea la " celula civică"- iar drept bonus, a fost angajată chiar din ziua următoare pe post de merceoolog la Biotehnologii. Nu conta că ea a fost nevoită să afle din dicționar cu ce se "mânca" funcția aia.

Aşa se făcea că femeia cu nuri era mereu în dreapta şoferului, căruia îi cunoştea pe zi ce trecea, toanele şi învățase cum să-l linguşească, să-i intre pe sub piele. El era omul pe care

putea conta, dar nu şi în zilele în care Rapid-ul avea meci pe gazonul de sub podul Grand. Atunci Sandu, îi cumpăra tăcerea cu un pol, tarif minim pentru ca, în timp ce el înjura arbitrul şi adversarii ca la uşa cortului, scuipând coji de seminţe în jur, ea să alerge la cooperativa Higena, unde se răsfăţa, în amintirea zilele în care strălucise sub bagheta vajnicei "tanti Nina".

Nina, o splendoare danasatoare la vremea vremea ei, aterizase în oraşul lodenelor şi a pantofilor cu talpă de crep, la braţul unei inteligente autohtone care-şi luase diploma în geodezie într-un timp record şi nu oriunde, ci chiar la Universitatea Lomonosov. Nina s-a făcut celebră nu pe scena Teatrului de Stat ci în lumea modei, prin modul extrem de rafinat cu care chibiţa manechinele, fete-lux,- despre care gura târgului spunea că ar fi constituit chiar vârful de lace al unor anumite servicii secrete indigene şi nu doar.

Sandu Bratu era extrema Guriţei. Om simplu ca un băţ de chibrit, îşi iubea şi ura colegii în egală măsură, ceea ce nu făcea defel notă discordantă în institutul unde, numai bârfa şi ranchiuna mai colorau cenuşiul înnecăcios al fiecărei zile pierdute fără nici un chef de muncă. La aerul lui de derbedeu inofensiv, se adăuga linia nasului uşor acvilin, cu năr subţiri şi care fremătau ca şi cum ar fi vrut să dea la iveală mezalianţa care se produsese cu trei generaţii în urmă,- când un hamal pe nume Bratu, îi căzuse cu tronc fiicei angrosistului grec. Fără să-l intereseze în vreun fel arborele lui genealogic şi neluînd în seamă mofturile Guriţei, Sandu conducea acum automobilul galben pe şosea, încadrat fiind de fabrica de săpun şi Biserica Sfântul Dumitru cel Nou. Evita din instinct maşinile cu număr de provincie, ai căror şoferi, speriaţi de indisciplina autohtonilor, se purtau ca nişte bieţi începătorii. Altădată, Sandu i-ar fi înjurat gras, le-ar fi făcut gestul ăla obscen, pe care îl preluase din filmele americane. Acum era preocupat doar de gândurile care parcă se puseseră să-i ciugulească din creier:

" -Eşti un tont că nu încerci, omule! Ina-i destul de frumoasă, tânără şi foarte singură. Îi o doamnă şi nu va fi niciodată în pat cu tine, haha, ha! Încercarea moarte n-are cu o femeie ca ea. E liberă ! Liberă?! Cum dracu să fie liberă când are un puşti în cârcă şi un buletin pe care scrie "divorţată"? Sunt sigur că va face frumos cu cel care va şti să pună şaua pe dânsa. Uite ce inele are! Mamă, aur, aur şi nu din cel din care vinde Guriţa…

Da', ce-mi trebuie mie belea ? Mi-s cavaler în floare, nici în şpiţ nu mă doare!" Concluziună Sandu şi, constatând că depăşise iar staţia
de benzină, înjură de mama focului. Uitase să facă plinul.

Era deja în faţa porţilor instituţiei şi se mulţumi să scuipe : " Phi, că prost mai sunt, Doamne!"

Automobilul schiţă un unghi scurt şi tăie obraznic dunga de pe asflat, care avertiza că o astfel de manevră era interzisă.

Profitând de moşmondeala care-l caracteriza pe portar, Guriţa, abia acum îndrăzni şi-l atacă iar pe Sandu:

-.Ar fi bine să te însori. Gata cu nervii la purtător! Uite, cunosc una de vreo 20 de ani, miere nu alta! Ţine sifonăria de pe vadul vechi şi, cum apă curge destulă de la Dumnezeu, banii consumatorului prost intră cu lopata în poşeta ei.

Taci, Sandule dragă, taci, dar ştiu că nu te-ai da înlături de la o mireasă tânără, frumoasă şi cu ceva venit peste lefuşoara de bază.

- Silans, Guriţo! Aproape că-i şuieră şoferul mai cătrănit decât ar fi fost cazul şi intră pe aleea bordată cu tufe de trandafiri, spaţiu de pe care portarul Petre îl saluta cu mâna ridicată la cozorocul chipiului de ceferist la pensie.

Fără să lase geamul maşinii, Guriţa făcu semn numai de ea şi de portar cunoscut şi care ar fi vrut să însemne: "S-a făcut !"

Insu-i răspunse ceva inteligibil şi se mângâie pe flaneaua care-i acoperea stomacul burduhănos.

- Stă gata să plesnească fierea în el de pofte! Se amuză Guriţa, arătându-i triumfătoare, Inei, pacheţelul în care cele cîteva sute de grame de parizer încercănau hârtia grosieră de amabalaj.

- Eu mă descurc de-i nevoie şi-n caz de război. Dacă vrei, pentru copil, bomboane cubaneze, ciocolata din China… Sau poate pentru sufleţelul tău, colo un parfum franţuzesc…

apelează la mine fără jenă. Ce, banii tăi nu merg? Eşti singura din institut care nu mi-a cerut nici coloniale, nici medicamante, nici măcar bichini din aceia cu şiretu'-n fund.

-Eu am rămas de modă veche, cu chiloţi de bumbac, da'-ţi mulţumesc, Guriţo, oricum…

- Hai, scoate banii, fato, că nu vei fi având salteaua umplută chiar cu paie de orz… Îţi dau , chiar acum şi pe datorie, o cutie de anticoncepţionale clasa 'ntâi.

Ina o refuză ferm iar Guriţa sări din maşină, grăbită să ajungă la ghereta portarului, unde, pe o foaie din ziar aşeză jumătatea de pâine şi mezelurile pe care le cumpărase de la o bucătărească ce lucra la azilul de bătrâni.

- Iah, pute a soia! Se strâmbă portarul anume ca să o întărâte pe femeie.

- Cum??!

- D'ăsta găseam şi la alimentara lui Zancu şi mă costa cu un pol mai puţin.

- Găseai pe naiba. Ba, mai bine zi că dumitale, măi nea Petre, îţi cam pute totul de la o vreme. Umblu ca nebuna după legumă, stau la Dinişchiotu la cozi cu toţi ţiganii şi iată care mi-e mulţumita! Auz, pute a soia!? Păi soia asta-i inodoră, incoloră, fără gust şi fără miros… aşa ca agheasma, măi nea Petre. Şi americanii ăia barosanii, pun preţ pe ea, darmite noi. N-ai văzut la Târgul de Toamnă, cârnaţi în ţiplă fină, tot unu şi unu ? Erau rumeni şi apetisanţi de să-ţi lase gura apă. Ăia nu aveau, crezi mata, tot soia-n "formulă" - măi nea Petre, măi ? Eu am umblat prin lume bună şi ştiu de ce ăia nu au în sânge colesterol. Mama- Soia! Ăsta-i secretul tinereţii lor.

- Sau… poate că au, Guriţă, dar despre bolile lor alea ruşinoase, nu suflă o vorbă cei de la Europa Liberă.

- Eu am umblat lumea, măi nea Petre... măi.

- Da' eu!? Ca mecanic, am făcut milionu' de kilometri cu trenu…

- Da, dar nu ai fost până "dincolo"! Vorba lui Iorgu al meu: "Vedi Veneţia' poi morii!"

- Vrei să-mi tălmăceşti…

- Las-o că măcăne, mai bine scoate sticla aia cu bere!

- Ispito, ce-mi eşti, cum să bem în timpul serviciului?!

- Cu grijă, nea Petre, cu grijă să nu ne cadă greu la lingurică.

- Cum le ştii tălică, Guriţo, pe toate. Fericit e cel care te descălţă la noapte.

Capitolul 4

O trezi din primul somn, cu puțin înainte ca pendula să bată miezul nopții, un zgomot abia perceput, urmat imediat de hârşâitul unor încălțări grele pe pardoseala camerei de alături. Ina se convingea singură că era doar coşmarul, visul acela urât ce se repeta cu regularitate de câteva nopți încoace, dar tot nu-şi putea reține tremurul din ce în ce mai accelerat al genunchilor, al bărbiei, stare ce avertiza iminentul plâns fără suspine sau lacrimi. O teamă necunoscută îi îngheța mădularele şi dinții i se puseră în mişcare, clănțănindu-i fără control în gura fără salivă. Sudoarea se porni mai apoi rece şi abundentă, izvorând din toți porii, pentru a se aduna dinspre omplați-i înguşti, către şanțul părelnic al şirei spinării, umezind cămaşa subțire de naylon.

Femeia se adună din reflex, ca fetusul în pântecele de mamă, fără să vrea să mai audă cum secundele erau numărate candențat de pendula din dormitorul acela mobilat cu şifonier de serie şi pat pentru două persoane.

Deşi era singură de ani buni şi cu nervii nu o dată puşi la încercare, nu se temea de hoți şi cu atât mai puțin de entități stranii, cărora nu le acorda nici o şansă într-o lume zidărită pe tezele materialismului dialectic. Nu asculta nici de mama Fana, care se oferise să-l aducă pe preot să facă sfeştanie, pentru a alunga niscaiva duhuri, care trebuie că bântuiau locul acela, unde şantieriştii ar fi excavat rămăşițele a sute de ciumați din vremea lui Vodă Caragea.

Biolog de acum cu state solide în profesie, Ina Orlea lua în derâdere orice ideea ce presupunea ceea ce ea nu putea vedea prin lentila microscopului electronic,-o unealtă afuristă dar pe care o folosea cu dexteritate chiar, zilnic.

Ceea ce nu se vede şi nu se pipăie, nu există! Spunea şi multe îşi explica prin ştiință Ina Orlea, doar frica aceea turbată ce-i intra de-a dreptul în oase, ei omului de ştiință, nu şi-o putea explica prin nici un fel de studiu sofisticat sau formulă biochimică.

Alarmată de angoasa-i tot mai severă a consultat în cele din urmă pisihitarul, care, sătul de atâtea nevricoase ce-i treceau pragul pentru a-i solicita mai mult concedii medicale decât sfaturi, i-a pus câteva întrebări stupide, nici nu s-a uitata la buchetul de flori, cu care ea ar fi vrut să-i mulțumească, şi i-a dictat plictisit asistentei: "Sindrom nevrotic ".

"Ce ți-e şi cu cenestopatele astea, plezneşte orzu'-n ele de buiece şi se dau bolnave de moarte. Az' văzut-o, domn' doctor, şi p'asta? Cucoană, nu ca mine care-mi cresc singură copiii…" bârfi din reflex asistenta, imediat ce Ina ieşi din cabinetul de consultații.

Niciodată nu se împăcase cu întunericul dar în ultimele săptămâni aştepta cu un soi groază, paradoxal voluptoasă, noaptea cu toate capcanele sale. Probabil devenise dependentă de frica-i animalică ce-i inocula adernalina în sânge, în inimă, în creier,- o arunca în extaz exact în secunda în care se simțea posedată aproape fizic. Tensiunea arterială-i creştea brusc de-i pocneau tâmplele, trupul îi devenea fără greutate şi gata să plutească precum baloanele, prin cameră, prin apartament, prin cartierul acela muncitoresc, prin tot oraşul, până peste zăvoaiele râului, în care se spălau vara covoarele, prin bărăgane, către… marea cea mare.

Ca de fiecare dată când prindea stropul de putere să se lupte cu răul în sine, Ina încerca să se ridice din aşternuturile leoarcă de transpirație dar, ca atunci când eşti într-un vis şi trebuie să fugi, să scapi din fața avanlanşei, picioarele-i erau seci, fără vlagă şi nu îi dădeau ascultare. Arareori se putea ridica din prima încercare şi tălpile-i atingeau, atunci, mocheta de la marginea patului. Simțea țesătura moale, mângăitoare, apoi iar durerea aceea rebelă şi violentă, de-a lungul coloanei. Era vie! Redescoperirea asta avea conotații extraordinare.

Era una din puținele nopți în care reuşise să se ridice din pat fără pic de durere. Privi pe geam, strada pustie cu lumina neoanelor ce se contopea cu haloul Lunii greoaie ca sticla de lapte în care, ea aduna furniceşte monede de 5 lei, pentru ca într-o zi să poată cumpăra mingea de fotbal pe care şi-o dorea copilul ei cu ardoare. Pe zi ce trecea îi era tot mai dor de Moki, căuta instinctiv telefonul, pe discul căruia să formeze numărul din şapte cifre, al Terezei, femeia care avea grijă de fiul ei şi al Iusti.

Acum umbla prin propria-i casă ca o străină, fără să-şi amintească exact nici unde era plasată măsuța cu aparatul telefonic. Naviga în derivă, ca o somnambulă, încercând disperată să se convingă că nu nervii-i erau de vină ci Luna grasă, fantomatică, ce domina cerul şi pământul.

"Dacă mările şi oceanele sunt la cheremul ei, cum aş putea eu, o monadă să mă împotrivesc ?" aşa ar fi comentat desigur, în condiții ceva mai normale, dar în noaptea acea nu-şi permitea să vadă mai departe de ceea ce i se releva foarte clar,- dunga de lumină ce se zărea, pe sub uşă, de la becul pe care, credea că-l uitase aprins în bucătărie.

*

Şi-a învins teama şi a apăsat hotărâtă pe clanță. Uşa s-a deschis şi ea a traversat holul.

La bucătărie, cu ibricul de cafea fierbinte în mână, Iusti Mang o primi zâmbindu-i ca şi cum abia cu câteva oare în urmă s-ar fi despărțit şi nu cu cinci ani şi mai bine.

- Tot fără zahăr? O întrebă el direct şi voit mucalit, aşezând ibricul pe muşamaua mesei, grăbit să-şi aprindă o țigară nouă de la cea care ardea încă în scrumiera de alături.

''A evadat'' a fost primul gând care-i veni Inei în minte şi se prăbuşi ca sub trăznet, pe taburetul din melamină subțire acoperit cu un covoraş de bumbac verde ca prazul.

"A evadat ca să vină la mine! Nu mai are părul "arici" ca atunci când l-am văzut ultima oară, la vorbitor, la Jilava… Râde ? Da, îşi râde de mine… ca întodeauna.

Dar, dacă-i numai o nălucire? Ar trebui să-l pipăi de la frunte până la bărbie… Aş, stafiile nu trag din țigară, nu beau cafea fără zahăr şi mai ales, sunt sigură că nu ar purta blugi aşa de jegoşi ca Iusti al meu. Şi bocancii îi sunt tot un noroi! Nu îi pasă de linoleul pe care abia ieri l-am spălat cu Dero. Sângerează la mâna stângă… De ce nu fac ceva, să-l pansez, cum făceam mereu când se întorcea de la escaladările lui din Munți ? Dar dacă e tocmai invers; Iusti-i real şi eu sunt Năluca ?!

Atunci nu m-ar vedea… Mă priveşte, nu le zâmbeşte pereților ! Eu tac, el tace, noi… tăcem! Poate ar trebui să am mândria mea de femeie şi după ce a divorțat de mine cum a divorțat, să-i demonstrez că nu-mi mai pasă de el. Să-l dau afară.

"Doctorul Iusti Mang, om al străzii!?" uite un titlu de ziar, numai că la noi nu-i în suburbiile Londrei. Ha, nu mi-ar permite conştiința civică să-l gonesc! Nu pot s-o fac. Asta-i casa lui. A primit apartamentul de la Spațiu când eu nu intrasem încă în viața lui.

Nu eu, el a dat buzna cu bocancii-i de alpinist în viața mea perfectă ! Cine mai ştie care pe care am păcălit...

"Mi-au făcut buletin de Bucureşti, mi-au dat casă. Deştepți tovarăşii, acum sunt legat de mâini şi de picioare de Institut. M-au plătit în avans pentru miligramul în plus de materie cenuşie pe care-l dețin"- i se lăudase Iusti o dată, demult, la începutul relației lor. Altădată, când nu începuse încă să umble cu nasul pe sus, să-şi slecteze pacientele din protipendadă, chiar i-a zis :

" Eu nu-mi doresc o viață în lux, masă numai cu şampanie şi caviar. Am nevoie de tine doar. Tu poți suplini, nu dorința mea de mărire ci acea cantitate minimă de confort de care am nevoie ca să pot munci pe brânci şapte zile pe săptămână. Cu toate brevetele şi diplomele "colecționate" nu sunt robot, sunt un Om!"

Acum, după ani de când se despărțiseră, Ina îl privea fără stimă, fără milă şi gata să-i spună înțeleptită : " Ăsta-i omul!"

Nu o făcu. Ştia că Iusti ar fi râs în hohote. Ar fi tachinat-o: "Ți-a priit libertatea, te făcuşi doxă de carte, iubito!".

"Uite-l cum tace, mă priveşte fix, parcă aş fi o muscă prinsă sub paharul de sticlă.

El este cel suspect,- un om cu cazier, sigur nu va mai putea munci la Proiect. Oricum, ceea ce descoperise acum şase ani, azi este înafara "istoriei". Colaboratorii au cules caimacul cu polonicul. Numele doctorului Iusti Mang nici nu a apărut în ziar.

Cum ar fi sunat: "Premiul pentru tehnologii avansate, acordat deținutului, fost dr. Iusti Mang?"

Ce va fi, Doamne, de capul lui, de capul nostru… Nu ştiu şi ar trebui nici să nu mă gândesc. Prostii, sunt prea prăpăstioasă să nu iau tot răul în față.

Şi totuşi, ce contează un incident în viața unui om de valoarea lui ? Dacă a greşiti a şi plătit cu vârf şi îndesat. I s-a luat până şi dreptul la profesie.

Iusti Mang a plătit pentru "fructul oprit" cu cei mai buni ani ai lui, anii noştri comuni. Aş putea să cred iar în el ? Să cred că vom intra în normalitate, în programul unei săptămâni cu opt ore de muncă. Că îşi va relua de la capăt studiile ? Habar n-am ce-l pasionează acum. După ani de izolare, oare îl mai interesează ceva? Nu cred. Cariera, cariera, cariera… pentru el numai asta conta! Dar cu noi, cu noi trei, pentru că pe copil nu-l pot scoate din ecuație, cum rămâne cu noi?

M-a alungat de lângă el când i-a fost cel mai greu, acum mă va ruga să îl iert? Nu-i stă în caracter. Incă mi-e teamă de acel moment deşi, eu ar trebui să fac un pas către el!

Doamne, dar cum o fi intrat în casă? Doar am pus yallă nouă îndată ce am primit decizia de divorț?!" Aşa gândea, în casacadă, Ina şi-l privea fără să-l vadă exact cum era el, omul care îi sta în față.

-Hai, nu-ți mai sfârâii neuronii! Ştii că am fost un bun cățărător pe vremea când umblau câinii prin Dămăroaia cu colaci în coadă. Ha, ha… rățuşa mea ce urâtă nu mai gustă glumele mele răsuflate. Altele nu am învățat la pârnaie. Ba, s-au am prins câteva da-s destul de porcoase, nu cadrează cu viața de familie. Hârâii mai mult pentru el Mang şi se apropie repede, de geamul pe care-l deschise vraişte.

- Te temi că-ți ghicesc gândurile? N-am atins un aşa grad de asceză, deşi nu am consumat alcool, nu am mâncat gras, nu am fost la femei…

Îți citesc pe față ca pe un ecran de televizor. Te uiți când la uşă, când la ferastră şi iar la cheile de pe masă…

Uite, nevastă, am dat o probă de cascadorie! dacă asta te interesează. Mi-am riscat viața, cățărându-mă ca motanii-n călduri, pe burlane. Nu mă crezi… Uite sângele meu scurs din răni, întins dârâ pe colțuri de cărămizi, pe balcon. Merit o recompensă pentru curaj. Fac asta de câteva nopți, în timp ce țărăncuța din tine dormea dusă, somn fără griji.

Era mai simplu să te fi căutat la Biotehnologii, zici? Nu merita să-ți stric dosarul, când tocmai aflasem că ți-au dat carnet de partid şi dintr-o zi în alta, poate, vei ajunge şef de laborator. Nu cadrează, rățuşco, să te vadă lumea la braț cu un puşcăriaş.

- Un fost… abia scăpă Ina şi Iusti râse zgomotos, râs care-i ascundea lacrimile de neputință.

- Să nu-mi spui că-ți pasă mai mult de mine decât de cariera ta fulminantă! Te-am urmărit zi de zi, de ceva timp încoace şi ştiu că ai o agenda încărcată, şedințe, congrese, consfătuiri, iar şedințe, sindrofii şi iar întruniri... Numai de şedințele cu părinții nu ai timp deloc. La grădinița copilului, numai biata Tereza, se duce, ea depune tot efortul. D'aia-mi vine să-i zic "maica Tereza". Ha, ha, ha… Maica Tereza, blajina Tereza… Ea ne creşte copilul ! O să iasă sigur un papă-lapte ca dânsa.

- Nu ai dreptul să vorbeşti aşa! Cine eşti tu să ne critici!?

- Eu? Unu' care a învățat să-şi cunoască vârful nasului după ce a dat cu capul de pragul de sus. Ca să nu alimentez bârfa vecinilor, am riscat, am intrat în propria-mi casă ca un borfaş, fără cheie şi în miez de noapte. Dar dacă m-ai prins şi nu ai strigat încă Hoții înseamnă că-ți pasă de mine fie şi numai cât unui şoricel naiv, de pisica flămândă.

Hai, rățuşcă urâtă, hai să facem pace. Bem cafeaua asta împreună, ca pe vremurile noastre bune ? Eşti palidă ca în ziua în care mai văzut pentru prima dată în zeghe.

-Taci, nebunule! Tot mai încerci să-i dai cu tifla vieții, când în tine, viața abia se mai ține.

Iusti, mi-a fost aşa dor de tine…

- Hai termină cu prostiile! Zi-mi mai bine dacă ai sau nu un bărbat lângă tine… Dacă eşti singură e bine, dacă nu… Dumnezeu să ne aibă în pază. Voi rămâne aici numai până mâine.

- Tu ai cerut divorțul.

- Da, şi îmi reproşezi!? Am făcut-o pentru tine. Am şi eu o parte de vină dar nu se făcea să las ca tu să fii aia care s-ar fi leapădat, la urma urmei, de mine. Într-o zi ai fi făcut-o sigur! Sunt bărbat ce dracu! Ştiam că nu poți să mă aştepți la nesfârşit. Nu eşti strănepoata Penelopei, să tot țeşi călcâiul ciorapului rupt de alții. La tine nu merge cu fleanduri. Totu-i nou şi curat, nimic

remaiat! Eşti o centrifugă care dă la o parte gunoaiele. Eu… eu eram, eu sunt gozul din ochiul orbului!

- Eu te iubeam …

- Aş, mă iubeai! Vorbe mari. Ți-ar fi plăcut să bați la porțile penitenciarelor ani în şir, să stai la vorbitor alături de neveste şi curve de manglitori, de criminali notorii. Nu, sigur că nu. Eu te-am absolvit de calvarul pachetelor cu salam feliat şi țigări ieftine. Taci, Ina, taci. Recunoşti că ți-am făcut un bine imens şiv că viața ta nu mai poate fi regândită alături de un puşcăriaş.

- Fost..

- Mai taci, femeio, ştiu mai bine ca tine ce spun! Se înfierbântă Mang şi spre stupoarea ei, năvăli furtunos, o strânse de umeri, de gât… apoi se opri tremurând şi, încet, încet, degetele lui albite de forța care pulsa în nervi şi-n ligamente, se lăsară grele, ca paralizate peste sânii de sub fibra cămăşii de noapte, apoi pe pântece, alunecând tot mai în jos … până când, acel munte de bărbat se prăbuşi dinaintea ei, în genunchi, cu urletul deznădejdii ascuns într-o grimasă aproape christică.

- Ridică-te, Iusti! Nu te umili ca mai apoi să regreți. Îndreaptă-ți coloana, nu eşti singurul care ispăşeşte în fața oamenilor şi a lui Dumnezeu. Eu…

- Tu??? Ce nu funcționează la tine? Eşti frumoasă, încă fără riduri şi cu o carieră pentru care alții ar înnebuni. Ai copilul, mă ai pe mine…

- Pe tine, Iusti, pe tine ?! nu mă face să râd ca să nu… plâng. Pe tine te-am pierdut ştii foarte bine. Chiar aşa, câți ani vor fi trecut de atunci…

- Pentru mine timpul a stat pe loc ; află că aproape nu te-ai schimbat. Un pic ți s-au cam rotunjit copasele dar îți şade perfect. Şi… culoarea asta nebună a părului, acaju-ul chiar te prinde. Parcă ai fi dintre dansatoarele ăluia care picta îngeri şi demoni. Zilele trecute te-am văzut în stația de tramvai, în ie transparentă şi blugi strânşi pe trup. Nici nu aş fi zis că ai acasă, adică… la Tereza, un copil. A cui era maşina galbenă în care ai urcat?

- Are vreo importanță?

- Poate, şoferul îmi părea cunoscut. Văd uneori chipuri pe care cred că le recunosc, dar memoria îmi jocă feste şi evit să intru în vorbă cu oamenii. Nu vreau să plâng pe umărul celor care cândva mi-au fost apropiați,- să-i mint, să le spun " ce bine arătați" când ei au îmbătrânit, s-au ramolit de tot. Cu femeile e şi mai rău, toate frumoasele pe care le adoram în secret au acum pulpele acoperite de părul pe care şi-l rad săptămânal, transpiră, ce mai,- sunt la cheremul hormonilor… Prietenii mei, ai noştri… sunt mai mai toți în plină criză a vârstei de cinzeci de ani. În Evul Mediu ar fi fost deja oameni bătrâni.

Nu-ți fie teamă, rățuşcă urâtă, n-am să-ți spun că şi tu intri în categoria lor. Nu, tu eşti încă tânără, frumoasă chiar dacă te-ai pricopsit cu ceva riduri la colțurile ochilor.

- Ochii ăştia au plâns…

-Nu fii melodramatică că nu te prinde. Eu nu am venit să lăcrimez pentru nimic, nici să-ți fac viața coşmar pretinzând un colțişor în casa asta, să-ți pretind o parte din prăjitura fericirii conjugale.

- Tot ce este aici este al tău…

- Generoaso! Spui asta pentru că ştii, că Mang nu ar face asta. Eu nu umblu în patru labe după bunuri materiale! Pe Moki poate l-aş vrea,- era atâtica în anul în care m-au ridicat cu cătuşe. Da' ce pot să-i ofer unui puşti, ce pot să-ți dau ție… rățuşcă urîtă??? În concluzie, toate bunurile mobile şi imobile sunt ale tale! Faci ce vrei cu ele, cu mine.

- Stii că apartamentul este cu chirie…

- Tot un drac, comunismul va ține o veşnicie. Simt asta de când sunt iar un om liber.

- Eşti liber?

- Ca pasărea-spin. Ai citit cartea?

-Am văzut filmul …

- Eu nu.

-Acolo nu erau televizoare?… Întrebă ea naiv, apoi, realizând că de "funie" nu se vorbeşte în casa spânzuratului, adăugă ruşinată şi extrem de pripită

N-ai pierdut nimic te asigur. Aceleaşi figuri pe ecran seară de seară, revelioane cu cântărețe îmbrăcate în rochii lungi şi încheiate până la ultimul nasture. Noi toți glorificând Conducătorul, iar în ceea ce ne mai rămâne din timp, aducem osanale până şi brigadierilor ce construiesc baraje şi canale de irigații...

- Da', la teatru ai mai fost?

–Uneori… Uite, vorbim de nimicuri, numai de ce e important nu. Nu ştiu nici azi cum a căzut blestemul ăla pe noi…

–

*

-Doamne, rățuşcă, cum te-au dresat comuniştii ăştia, să zdrobeşti fără să-ți pese inima unui om! Ştii cât mi-e de greu să-mi amintesc, să retrăiesc totul…

-Dacă te ajuta cu ceva, află că nici pentru mine nu a fost uşor. Acum, m-am vindecat şi vreau să ştiu adevărul ! A fost sau nu ceva între tine şi fata ştabului ăluia furios? Dacăvrei, îmi spui acum tot şi te iert, dacă nu…

- Facă-se voia ta… femeie. Oricum, nu mai am ce pierde. Ştii că te-am sunat de la Braşov. Mai aveam două zile de stat şi lucrurile mergeau şnur.

Vaniuşa plecase din capitală cu acceleratul. Avea adresa mea, de la hotel, chiar de la tine. Tu i-ai dat-o, recunoaşte !

- Era disperată!

-Cum spui tu. Ne-am întâlnit, am pus lucrurile la cale şi am plecat separat, cu acelaşi trenl de noapte spre Nord. Ne-am uitat pe hartă şi am hotărât să coborâm undeva, la mijlocul drumului, într-un loc unde să nu ne întâlnim cu nimeni care să ne strige pe nume. Am debarcat spre ziuă, când până şi şeful de tren trăgea la aghioase într-un compartiment plin cu sticle de apă minerală şi pungi cu bomboane.

Nu prea erau turişti în stațiune. Recepționera somnoroasă dar cooperantă, ne-a cazat fără probleme, în camere separate, la etajul şase.

La experiența mea, chiuretajul acela a fost unul simplu, de rutină. Ceea ce nu ştiam era că Vaniuşa avea o maladie veche, de familie… Sângele nu i se mai oprea, făcea febră…Am fost nevoit să chem ambulanța. Nu eram numai noi în hotel şi vestea s-a dus ca trăznetul. Într-o oră ne-a bătut la uşă şeful miliției. Ne-a cerut buletinele. Afară cădea ninsoarea şi din cameră se vedeau numai vârfurile brazilor. Ca nişte săgeți.

Nu intrasem încă în panică deşi nu aveam la mine alte medicamente decât cele de uz normal în astfel de operații. Dracu' mai ştie… I-am sugerat, mai apoi, să-i sune pe ai ei, acasă.

Atunci Vaniuşa a înnebunit de-a binelea. "Mă omoară tata!"țipa întruna, apoi i-a crescut febra şi a prins să aiureze. Maşina salvării întârzia în furtuna de zăpadă care măturase Munții toată noaptea aceea. Eu nu mă dezlipisem o secundă de patul bolnavei.

In zori, am scris o rețetă şi am rugat-o pe fata care schimba ceracefurile pline sânge, să-mi cumpere un medicament, unul care speram, mă rugam lui Dumnezeu, să existe în farmacia orăşelului acela ca uitat de lume. Femeia s-a întors prea repede,- farmacia intrase în inventar.

Înspre seară a sosit tatăl Vaniuşei. Cu doar câteva minute înaintea ambulanței. Nu era singur. Îl însoțeau doi medici cunoscuți,- unul o avusese pacientă pe fată, celălat era legistul. Mai era şi generalul cu ei, mai mult decât prieten de familie, după cum m-am lămurit mult, mult mai târziu.

Sigur, încă aş mai fi putut fugi de răspundere, în vălmăşagul creat. Mi-aş fi putut salva pielea urcând în Munți, ca ăia cu sumanele negre şi să o fac pe eroul. Ştii că mă duce capul la multe… Da', am stat blând, le-am răspuns civilizat şi profesional la toate întrebările. N-am abandonat-o pe Vaniuşa până când i-au pus perfuzia şi au ridicat-o pe targă.

Era conştientă doar că nu putea să vorbească. Avea ochi imenşi, albaştri şi pielea-i era deja umedă şi cenuşie…

Doi haidamaci în civil m-au legat cu o funie de stîlpul cerdacului, m-au lovit cu picioarele-n vintre, m-au stâlcit în bătaie. Generalul părea nici să nu mă bage în seamă. Plecase după ce le ordonase ceva, ălora de le tremura curu pentru funcție şi soldă. Nu le păsa lor că murea cu

zileo femeie tânără. Erau decişi să mă învețe minte cu ghioaga, pentru că eu călcasem pe bec, sfidasem Sistemul.

Habar nu aveau că păcatul era mult mai grav. Eu, doctorul Mang călcasem Jurământul lui Hipocrat. Eu, creştinul care credeam că eram, mă jucasem cu legile lui Dumnezeu, Singurul cu drept de viață şi moarte asupra tuturor oamenilor.

- Gata, Iusti, ai tot timpul din lume să-mi povesteşti mai departe. Şi ai s-o faci, pentru că trebuie să-ți descarci cumva sufletul. Zi mersi, că nu te-au împuşcat, măgarii ăia, în circumstanțele date… Că a scăpat , până la urmă, şi Vaniuşa cu zile.

- Dacă nu te-aş cunoaşte, nevastă, aş crede că eşti o sfântă. Că nu ai fost niciodată geloasă pe fata aii frumoasă. Nu ți-ai pus întrebarea stupidă, că ar fi fost posibil să fi fost al meu copilul pe care-l avea în pântece?

- M-am gândit, cum nu, numai că Vaniuşa era o fată prea bună pentru unul ca tine. În facultate nici nu credeam că-i fiica de ştab. S-a amorezat prosteşte de omul ăla de la capătul lumii. L-a cunoscut la congresul studenților comunişti. Apoi, a făcut ce a făcut, a tras sforile şi l-a adus din America Latină, cu o bursă de studii, în România. Sunt sigură că l-a iubit enorm.

Când a venit disperată şi m-a rugat s-o ajut, nu am avut inima s-o refuz. Speram s-o faci tu, elegant. Să-i fi explicat cât era de riscant…

- Crezi că nu am încercat?... Era ca nebună, îmi tot repeta că, tacă-so era un… terminator. Exact asta a fost expresia ei atunci: terminator. Ea nu-şi permitea să-i facă zob dosarul cu greşeala aia. Bătrânu ar fi fost terfelit, zburat din funcții.

Cred că îndârjirea ei m-a hotărât s-o ajut. La urma urmei, nu făceam decât să continui ceea ce începuseră alții. Cu câteva zile mai înainte, o moaşă de țară îi provocase avortul…"spontan". Eu, chiar dacă aş fi vrut, nu mai aveam cum să-i slavez copilul fără s-o fi internat în spital.

Dacă i-aş fi spus toate astea atunci, ştabului speriat, nu pentru viața fiicei lui, ci pentru gloria proprie, -nu ar fi priceput nimic. Era furios pentru că… făcusem prea mult "zgomot". Se auzisese până la şeful local, care-şi alertase, firesc, superiorii.

- Tatăl Vaniuşei a făcut comoție cerebrală, a murit în iarna trecută. Ştiu asta de la Elvira Iancu, care a fost cu garoafe roşii la cimitirul militar. Vaniuşa a venit abia la o săptămână. A fost o înmormântare "frumoasă"- aşa mi-a spus Elvira, cu 24 de salve de armă, medalii şi avnasări post-mortem.

- Da’ generalu-i încă pe cai mari …

- Da şi de la el ştiu că…soldații au tras pentru că tu ai fi încercat să fugi de sub escortă.

-E nebun ! Sunt minciuni. Nu am "fugit" eu aşa, de nebun. El mi-a ordonat să fug, să dispar în pădure ! Soldații au în tras aer, bineînțeles ca să mă sperie. Nu erau în civil dar aveau în doatre doar puşti de vânătoare. Ăia nici nu au fost citați la la proces. Nu i-am mai văzut de atunci niciodată dar i-aş recunoaşte dacă i-aş întâlni pe stradă oricând.

Devenism un fugar. Am fost dat în urmărire generală. În noaptea următoare am dormit la un cioban la poalele vulcanului, apoi am ajuns, într-un camion cu cherestea, la primul oraş. Am ales hotelul cel mai frecventat de turişti, cerând o cameră la ultimul etaj. De ce ? Habar n-am. În condiții limită omul acționeză ciudat, nu cum nu te-ai aştepta. Nu doream decât să fiu judecat corect, să ispăşesc dar să rămân în viață.

Simțeam că ceva nu era foarte clar… Insul ăla, tatăl Vaniuşei, se temea că nu va cădea bine în "cărți" dacă mă va târâ prin Tribunal. Dacă îmi închidea gura, nu mai afla nimeni nimic, poate...

- De ce nu ai venit direct acasă?

- Căutam un loc foarte public, frecventat de străini. În naivitatea mea, în hotelul ăla nu mă puteau omoară, erau prea mulți străini ca să nu transpire "ştirea" înafara hotarelor. Mă obseda gândul că-mi vor înscena o sinucidere şi nu am greşit.

- Prostii, citiseşi doar prea multe romane polițiste…

- Ştii că nu-s genul meu.

Comandasem o sticlă de vodcă, din care nu-mi venea nici să gust. Mă gândeam numai la cum să-ți spun, cum să-ți vorbesc la telefon fără să fiu prins. Puneam mâna pe receptor şi ezitam. Eram sigur că telefonul de acasă era ascultat...

- Pe atunci nu … nu era încă.

- Au năvălit peste mine în cameră. Mă duceau pe sus, spre balcon, eu nu opuneam rezistență. Apoi s-au răzgândit ca din senin. M-au aşeazt pe fotoliu şi mi-au turnat toată sticla de alcool cu forța pe gât. Aveau un scenariu standard, cu un laş, regrete … bla, bla, bla..

- Să-i mulțumim lui Dumnezeu că ai scăpat cu viață!

- Să-i mulțumim administratorului, care fixase, prelata aia de plastic peste terasa de la etajul 8, unde nevastă-sa făcuse un fel de solariu pentru crizanteme.

Am căzut ca-n filme, cred. Nu-mi amintesc detalii pentru că băutura mă cam anesteziase. La 8 era şi apartamentul de protocol al hotelului. În noaptea aceea, un ataşat de ambasadă cam excentric şi cu valută destulă să plătească dansatoarele de la bar, îşi serba ziua de naştere. Era plin de lume "bună", cu ştaif. Eu, se pare, am fost cadoul-surpriză, paraşutat de Doamne-Doamne.

- Nu glumi cu cele sfinte, Iusti! Mai ai cafea în ibric? Mi s-a uscat gura.

- Rățuşcă, hai la tata… Aşa, aşa scumpo. Spune-mi orice vrei dar nu îmi cere să uit nimic din toata acestea.

- Poți încerca iertarea nu uitarea…

-Cum te împarți tu, perfect şi fără prejudecăți între Biblie şi Capitalul lui Marx!

- Păstrez doar echilibrul supraviețuirii.

De afară se auzi cântând gutural un cocoş insomniac, la care, Iusti, se ridică, se apropie, îşi sărută pentru prima dată după mulți ani, femeia, şi-i zise fără pic de ironie:

-Crezi că mai e cald patul nostru, rățuşcă urâtă?

Capitolul 5

În dreptul uşii, prima din şirul celor vopsite în alb şi plasate de-o parte şi alta a culoarului luminat artificial, ce se înfunda în peretele placat cu plăcile de plumb de la camera Rontgen, Ina îşi ridică din reflex şuviţa arămie, ce-i căzuse pe frunte şi apăsă hotărâtă clanţa, care cedă, lăsându-i intrarea liberă în sala de triaj a eşantioanelor ce urmau a fi supuse cercetării ştiinţifice. Era unul din punctele de lucru de la Bitehnologii, un spaţiu generos spre care, jaluzelele albastre de plastic filtrau lumina dimineţii de iulie. Cei patru pereţi erau acoperiţi până sus cu faianţă de albă şi bordaţi cu mobilier lucrat în atelierul şcolii de reducare a minorilor. Consola de sub cele două ferestre, prinsă în ramă de inox, susţinea vrafuri de vase din sticlă termorezistentă de forme şi mărimi diferite, zeci de casolete cu instrumentar de laborator dar şi un şir de ghivece cu muşcate care, deşi îngrijite zilnic de Ina, nu înfloriseră niciodată până atunci.

Frigiderul voluminos şi energofag îşi zdruncina încheieturile anchilozate, emiţând zgomote de camion ,motiv pentru care, ea nu credea că şeful nici nu o observase. Mai salută o dată, apoi îşi ocupă locul, în faţa mesei încărcate cu baloane Erlenmayer, creuzete îmbinate într-o jonglerie unde echilibrul nu părea a fi chiar punctul forte al eşafodajului. Microscopul de ultimă generaţie, pentru care ar fi invidiat-o mulţi dintre colegi descurcăreţi, care o care o zbughiseră ca iepurii din cuşcă, spre libertatea promisă de piaţa muncii din Vest, îndată ce dăduse norcul peste ei cu o bursă,- microscopul sofisticat aştepta calm sub clopotul lui de plexiglas cu reflexe gri înspre albastru. Cutia cu lame şi cea cu lamele, lângă sticluţele cu reactivi, toate acele "mărunţişuri" erau pentru ea doar detalii indispensabile ale unui întreg cu care se obişnuise în cei aproape opt ani de când muncea acolo.

Distonanţă cu acel spaţiu rece, lucrativ, făcea doar biroul şefului de laborator. Inginerul Iancu Iancu îşi adunase întreg arsenalul destinat muncii de fiecare zi pe un singur blat de lemn masiv, care era de fapt, fostul său birou de student. " Nici carii nu cutează să intre în fibra asta bătrână cât arborele meu genealogic". Se lăuda el, povestind cui ar fi dorit să-l asculte, cum masa aia de lucru a mai multor generaţii de intelectuali pe care îi dăduse familia lui ţării, fusese croită din lemnul unui cireş crescut chiar în ograda parohului greco-catolic din satul aşezat chiar pe râul ce leagă între ele, cele două Târnave.

Relicva fusese adusă de Iancu, odată cu cufăru-i de holtei, în casa lui si a Elvirei, imediat după ce se cununaseră la starea civilă. Dacă atunci, tânăra nevastă nu s-a opus cu nimic, imediat ce gusturile ei în materie de lux i s-au mai şlefuit şi leafa i-a crescut direct proporţional, hibridul acela de mobilier a fost expediat ireversibil într-un colţ al garajului.

De acolo l-a recuperat Iancu. L-a şters de păienjeni şi, cu o furgonetă taxi, l-a adus şi instalat la locul său de muncă, asta îndată ce primise decizia de şef de lucrări.

-'neaţa, Ina. Scuză-mă, nu te-am văzut când ai intrat… Iar imi dau de furcă mostrele astea. Incă mai cred că s-au contaminat în container.

Aşa cum sta în halatul alb şi foarte apretat, arăta cu mult mai robust decât era de fapt. Ochelarii cu rame groase, care nu mai făceau demult moda zilei, îi confereau acel aer academic, de individ căruia nu-i prea pasă de ceea ce se petrece dincolo de sfera cercetărilor sale curente. Îi arătă subalternei recipentul transparent, în care câţiva fluturi mici şi cenuşii se zbăteau să supravieţuiască cu minimum de aer.

- Am izolat chiar şi în faza asta critică un val de feromoni. Nu vom fi noi cei care punem coada la vişină, da sunt foarte sigur că putem demonstra...

- Că iubirea nu există! La om ca şi la animal, furtuna hormonilor duc în derivă regnurile şi aşa zisele civilizaţii! Completă ironică Ina, intrând în jocul lui, joc stupid dar pe care-l învăţase la perfecţie. Se amuzară un pic, după care, el îşi scoase ochelarii de lucru, pentru a o putea privi în minuţioziate şi abia apoi îi şopti de-a dreptul subversiv:

- După ce izolăm gena aia "vinovată" de feromonul-iubirii, noi doi putem câştiga orice fel război! Un strop din praful ăsta aruncat peste cohortele de războinici dezlănţuiţi, va determina

dezertări rapide şi în lanţ. Vor fugi ca iepurii de pe câmpul de luptă, îşi vor căuta partenera ideală cu care…

-… să se cupleze! Asta-i domn', inginer. Sexul dirijează lumea, se pare! Dar, în planul ăsta al dumneavoastră, există şi o lacună: demult nu se mai dau bătălii la baionetă. Contra bombei atomice sau cu neutroni, praful nostru erotic nu va avea nici o eficienţă. Nu cred că merită să muncim pe brânci pentru prostia asta. Chiar dacă am reuşi în timp util s-o punem la punct, cum rămâne cu echilibru dintre rase, cu criza demografică!? Mă gândesc şi la reacţiile adverse… N-ar rezulta oare, progenituri de al căror comportament să ne înspăimântăm mai târziu? Eu zic, să nu deshidem sticla cu duhul care doarme încă!

- Bine, bine. Ai învăţat, în sfârşit, că şeful nu trebuie contrazis direct! O ironiză Iancu şi, după ce se scărpină la rădăcina nasului, semn de derută, o întrebă direct:

- Sigur nu ai divulgat secretul nostru? Şi aşa cam şomăm pe aici din lipsă de obiective "responsabile". Proiectul ăsta ,cam utopic, ar putea să ne aducă recunoaştere europeană, mondială…

- Asta, numai dacă reuşim să ne convingem şefii. Să nu punem căruţa înaintea cailor, să vorbim de triumf mondial când sărmanii de noi nu dispunem de reactivii cei mai banali, ni se opreşte curentul electric la etuve şi ne plouă-n seră când ne e lumea mai dragă…

- Nu avem una, nu avem alta! Ce vă lamentaţi ca babele?! Cu toţii aţi înebunit în dimineaţa asta?! Habar nu aveţi că putem ajunge şi mai rău dintr-o zi în alta!

Uite, cum stau în agonie fluturii ăştia, se sufocă dar luptă pentru viaţa lor extrem de scurtă. Priveşte-i cum se subţiază, devin pergament, o idee pudrată cu colbul materiei ăsteia afurisite. Trăim într-o lume în care doar insectele mai luptă şi apoi mor natural ca pruncii, pe paturi cu saltele de paie…

Voi, ăştia tineri, nu ştiti cum e războiul, pârjolul. Voi nu aveţi termen de comparaţie.

*

Noi nu aveam pâine pe masă, nu aveam lemne în sobă. Ne înghesuiam toţi în singura cameră încălzită din casa parohială. Mama ne aşeza pe copii în patul lor mare, zestrea ei, cumpărată direct de la Viena. Fusese sigur un sacrificiu pentru familia aia de ţărani neaoşi, dar merita. Fiica lor se mărita cu un preot! Noi suntem, adică, am fost şase fraţi, unul după altul… În iarna lui 1944 s-au îmbolnăvit de rujeolă Relu, apoi Viorica. După o săptămână, Reta. Mama nu mai ştia la care să se împartă. Cea mică a făcut aprindere de plămâni, febră mare, delira, dar noi, cei care-i rezistaserăm bolii, râdeam ca proştii. Surioara mea nu avea şase ani şi a murit în săptămâna de la începutul Câşlegilor.

Casa noastră mirosea de obicei a tămâie. Mama afuma săptămânal, dar nu cred că din credinţă ci pentru că aşa alunga moliile ce se-mpuiau în covoarele alea groase de lână. După ce au îngropat-o pe Reta, mama aprindea şi lumânări galbene, din ceara ai mai curată. Mirosul acela bun l-am purtat mereu prin viaţă. De ce m-aş plânge eu, care am avut şansa să trăiesc jumătatea de veac când alţii mai buni ca mine nici n-au apucat să facă dragoste?

Aşa că, vezi , domnişoară, nu-mi permit să fiu disperat,- i-aş trage şi pe alţii după mine şi nu ar fi cinstit.

Dar, să ne întoarcem la proiectul nostru…Nu doar la dragostea controlată chimic mă gândesc când lucrez pe feromoni. Mă gândesc la înlocuirea pesticidelor cu această adevărată bombă care va distruge ploşniţa, gândacul de Colorado, viermii sârmă…

- Hiphantria… prelu fraza Ina şi o duse mai departe în beneficiul tezei sale de doctorat, pe care, dacă n-ar fi revenit în viaţa ei Iusti, ar fi susţinut-o imediat. Larvele distrug totul. La lotul-martor e dezastru, numai peţiolii au rămas din cais. Nici vorbă să renunţe omul la otrăvurile chimice, deşi va fi o vreme în care vom plăti în aur un gram de pâine. Asta nu înţeleg comuniştii, nu încă.

-După explozia de la Cernobîl, nu ajunge doar să ne să ne scuipăm în sân ca ignoranţii. Radiaţiile nu aleg comuniştii de capitalişti. Interveni Iancu Iancu, un pic prea nervos decât ar fi fost cazul.

Se ridicase în picioare şi dăduse radioul la maximum.

Zbucni şi se revărsă spre ei muzica patriotică stridentă, cadențată ca un marş militar.

Iancu Iancu zâmbi cu subînțeles dar se abținu să comenteze şi parcă dinadins ca s-o înfurie pe Ina, lăsă aparatul deschis în timp ce el se izolă iar, în lumea aparent inofensivă, de dincolo de lupa microsopului; acolo unde, într-un fragment dintr-o aripioară de fluture părea să se fi evidențiat toată măreția ingineriei divinității, o măiestrie pe care omul nu o va atinge niciodată cu mintea-i proprie şi nici cu cu inteligența cibernetică.

- Fantastic! Vino să vezi adevărate structuri arhitectonice…o chemă el pe Ina, iar când aceasta se află destul de aproape, glisă spre ea, uşor, microscopul de-a latul mesei.

- O speldoare! Şi noi care ne jucăm de-a ştiințele vieții…

- Vom crea şi noi o astfel de operă ?

- Sigur, poate... Dacă vom reuşi să depăşim barierele disciplinelor tradiționale, vom avea putere de cercetare şi manipulare la nivel supramolecular… mărturisi el, una din seprantele sale colosale, apoi, ca trezit din visul care l-ar fi făcut de ruşine, se zburli iar, răutăcios chiar, la colaboratarea fidelă :

- Ai cam întârziat şi în dimineața asta la condică !…

- Ştiti, transportul, ceasornicul… Îmi pare rău!

- Chiar să-ți pară. Directoarea a întrebat de tine de vreo câteva ori. Am vrut să te scuz dar nu mi-a venit o minciuna bună la îndemână.

Ea râse amar. Ştia că bărbatul acela nu avea curajul s-o apere în fața şefei, care nu doar că îi era nevastă, dar era mai ales, ceea ce chiar ea denumea " născută pentru a conduce".

Ina conştientiza că încălcase iar regulile "casei" întârziind vreo zece minute peste ora şapte, dar nu i se părea un lucru grav din cale afară, încât directoarea însăşi să o verifice. Îi era milă şi lehamite laolaltă de bărbatul acela moale ca o cârpă, care nu încercase cel puțin de formă, să o apere,- nu ca de la şef la subaltern, ci aşa, ca de la bărbat la femeie, cavalereşte. Îl privea acum direct, fără jenă şi se străduia să-l urască dar, inginerul ştia să pareze, făcând abstracție totală de tot ce nu intra, din punctul lui de vedere, în fişa postului.

Ina nu-şi desconsidera şeful decât arar. În cele mai multe din cazuri îi înțelegea comportamentul defensiv, care elimina din start orice legătură care i-ar fi putut da motive de gelozie nevestei. În dimineața accea însă, îl considera pe drept un bărbat cu lapte-n artere. Obosită după noaptea petrecută cu Iusti, nici nu mai încerca să vadă adevărata fațetă a lucurilor. Habar nu avea, că în ceea ce privea sentimentele şefului, realitatea era mai complicată. Nu pentru el personal se temea Iancu Iancu ci pentru ea, pe care o credea a fi singură pe lume şi dacă ar fi intrat în dizgrația directoarei ar fi fost zdrobită şi nu doar strict profesional. Elvira Iancu nu uita niciodată şi nici nu ştia ce-i iertarea.

Uneori Iancu obosea să tot umble ca scos din cutie, să fie "domn" şi la locul lui. Atunci îşi permitea să glumească iar sângele lui potolit de ardelean începea să bată mai cu putere în arterele, despre care Elvira, nevastă-sa, îi vorbea ca despre nişte țevi pe care se depunea, se sedimenta colesterolul cu cortegiul lui de bacterii cancerigene.

*

Nu ştia de ce, dar în dimineața acea, Ina i se părea a fi deosebit de frumoasă. Femeia avea o lumină lăuntrică specială şi oricât se străduia el să ghicească ce se petrecuse în viața ei în ultimele 12 ore, îi era imposibil să reuşească.

La treizeci şi doi de ani împliniți, Ina păstra intactă linia taliei, avea acele dimensiuni pe care i le-ar fi invidiat orice femeie şi care îi confereau eleganță, ceea ce venea să contrazică teoria genelor ereditare. Fiică de muncitori din tată-n fiu, Ina Orlea contrasta cu femeile din mahalaua în care se născuse nu doar prin silueta-i perfectă ci mai ales prin stăpânirea de sine, care " cadra" cu ceea ce numeau vecinii: "o fată cuminte".

- Ia, Ştirile! Toate-s bune şi frumoase în țărişoara asta…numai că nu sunt la locul lor. Comentă mucalit inginerul Iancu fără ca ea să observe ce efort făcea, să iasă, să scape din hățişul setimentelor de care se temea teribil.

"O iubesc ca pe o fiică! Iaca na, nu ține. Diferența de vârstă ar fi prea mică. Atunci, ca pe o soră! Măi, Iancule, te domină simțuri josnice! Feromonii, omule, îşi fac rolul. Este prozaic ? Prea

animalic?! O sărmane, care în viața ta de om însurat nu ai ridicat ochii la altă femeie, nu ai îndrăznit să tânjeşti la cea ce nu e al tău! Dacă te-ai trezit la viață, te felicit, eroule! Te-ai încadrat perfect în codul acestei societăți şi … te minți, te amăgeşti singur şi gratuit. Eşti mult prea laş ca să te împotriveşti sistemului! Ăsta-i păcatul tău capital, omule!"

Astfel sta de "vorbă" cu conştiința sa, Iancu Iancu, asta cu numai o secundă înainte ca, directoarea Elvira Iancu să dea buzna ca o furtună.

Era o femeie cu funcții administrative dublate de cele politice şi care îşi cunoştea perfect drepturile dar mai puțin îndatoririle. Cu trupul micuț ascuns mereu în costume aproape bărbăteşti, tunsă scurt şi fără pic de pudră pe tenul cam cenuşiu, Elvira contrasta cu Ina, care adoptase jenşii elastici şi bluzele răcoroase din borangic brodat în motive naționale. O singură dată o văzuse Ina, pe Elvira, în rochie. Era una de serie cumpărată de la magazinul Cocorul, din mătase vegetală şi cu motve care îi aminteau de Asia Mică. Atunci, Elvira o chemase, prin secretară, în biroul ei spațios cu fotolii îmbrăcate în piele neagră şi mapă de lucru având pe copertă gravate stema cu secera şi ciocanul

. După ce s-a interesat ba de una, ba de alta, a mers la țintă: "Ce zici, Inuțo, merge rochia asta pentru o cununie civilă? Sunt naşă şi nu vreau să mă fac de basm îmbrăcându-mă ca o țoapă de măcelărească, dar nici să arăt mai bine decât tovarăşa Manda. Eu, spre deosebire de alții, îmi cunosc lungul nasului.’’ Chiar aşa spusese- "sunt naşă" nu : "suntem naşi" ca şi cum soțul ei, Iancu, ar fi constituit o cantitate neglijabilă în formula de familie.

"Finii nu-s fiştecine. Aglae-i artistă cu diplomă, Dinu-i trimisul nostru la Națiunile Unite. Nu mă înrudesc eu chiar cu fiştecine." Conchise atunci, directoarea şi căutase din ochi, oglinda în care îşi privi, din față şi din profil, bustul, apoi burta, şolurile... " Aoleou, îmi ies şuncile ! ! M-am îngrăşat? Sânii-s cam lăsați… Nu găseşti un sutien perfect în tot târgul ăsta împuțit. Am să-l rog pe finul, să-mi cumpere unul de la Paris."

Trecută bine de patruzeci de ani, Elvira fusese nevoită să opteze între riduri şi cele câteva kilograme în plus. A ales a doua variantă şi nu era disperată, chiar se admira în secret, când se vedea în oglinda cât uşa din baia ei, amenajată după o revistă în topp,- în vila luxoasă de la Şosea.

Ina nu-şi dorea prietenia şefei, nu se îmbulzea să-i țină companie în fața cafeluței, învățând între timp, că Elvira îşi schimba "prietenii" după conjunctură. Îi ispitea, îi trăgea de limbă pe alții dar ea nu-şi scotea pentru nimic în lume sufletul în palmă şi nici nu avea răbdare să asculte pe cineva, când acesta vorbea, până la capăt. Egocentrică, nu o interesa cu adevărat decât propria-i carieră.

Nu era o femeie urâtă şi ar mai fi putut stârni, dacă ar fi dorit, încă pasiuni nepermise. Echilibrată din calea afară nu fusese ea nici odată, doar că în vara aceea o stare de nervozitate aparent nemotivată o poseda de-a dreptul. "Chichițe de muiere în prag de menopauză" îşi zicea cu înțelegere blândă, Iancu, după fiecare furtună care le scutura căsnicia, şi încerca disperat să meargă mai departe. Elvira însăşi ajunsese într-o vreme, la conluzia că ceva nu era chiar în ordine şi, la sugestia instructorului de partid, care a chemat-o într-o zi, la " raport" a trebuit să consulte medicul din policlinică. Acum era în mijlocul unui tratament cu Rudotel şi alte buline de toate culorile dar care nu prea îşi făceu efectul.

În dimineața aceea, trântind uşa camerei de laborator, Elvira se aprinse ca de la chibirt dând ochi în ochi cu Ina. Defel surprinsă, subalterna îşi ridică şuvița rebelă de pe frunte, făcând să-i clincăne cele câteva brățări de argint de la încheitura dreptei, apoi o salută scurt, civilizat dar fără ceremonie .

*

Auz’, dimineață bună?! Poate pentru tine! Asta-i casă de nebuni, difuzorul urlă şi… şi tu domnişorică, nici nu te-ai răcit de când ai ieşit din aşternuturi!

Ai întârziat şi n-am să te mai iert, am să te rad la salariu! Țipa Elvira, în timp ce, ridicată pe vârful picioarelor, închise apartul de radio aşezat lângă dosarele cu notițe inutilizabile de pe etajeră.

- Cum credeți de cuviință. Puse paie pe focul deja în vâlvâtaie, Ina, iar directoarea căută să-şi justifice, mai mult sieşi, furia:

- Munceşti din ce în ce mai mizerabil. Şefu' tău nu realizează că, din pricina ta vom pierde distincţia pentru Anul progresului! Tu, numai tu eşti vinovată de toate relele. Vei fi discutată în prima adunare generală, să vadă şi alţii ce-i aşteaptă dacă au draci ca tine, fato…

- Las-o, dragă, în pace. Nu-i cu nimic mai bună, nici mai rea decât alţii care se fac doar că lucrează. A întârziat pentru că eu am rugat-o să-mi cumpere ziarul. Te rog, Elviro, ia-ţi pastila, ştii ce criză urâtă mi-ai făcut în noaptea trecută.

- Tu să taci, mămăligă ce-mi eşti! Dacă nu ştii să-i fii şef, am s-o transfer în producţie. Adio cercetare, adio chiul! Să vadă duduia cum se câştigă cinstit bucata de pâine.

Nu mândria rănită, de bărbat pus sub papucul nevestei, îl determina pe inginerul Iancu să pun el capăt discuţiei prin tăcere, ci acel bun simţ nativ pe care îl dobândise în copilărie şi care îl ajutase mai apoi, să-şi poarte golgota casniciei fără crâcnire.

Încă de la început, el şi-a dorit un copil, o casă, un câine şi o maşină. Cu toate se învoise Elvira, înafară de copil. Din an în an casa lor se umplea cu mobilă scumpă, cu opere de artă şi câini de rasă.

Elvira nu-i vorbise niciodată bărbatului, despre sarcina ei ratată, despre avortul "spontan" care o absolvise atunci, în studenţie, de grija de-a fi o mamă singură cu copilul pe lume. Mai apoi, deşi măritată cu acte în regulă, prinsese o ură făţişă faţă de toate femeile însărcinate.

Când, cu vorbă dulce şi în faţa unui pahar de vin de colecţie, Iancu încerca să-i vorbească despre maternitate, Elvira devenea fiară:

" Cum aş arăta eu, ca director, cu burta la gură?! Vrei să mă vezi diformă, poftind la murături şi vărsând de la prezidiu, în mijlocul şedinţei? Ai înnebunit cu totul, Iancule! Să intre aici în casă, un plod care ar face pipi pe covor şi ar mirosi a ţâţâ acră pernele astea de mătasă ! Eşti nebun, nebun de legat!

- Dar câinii tăi, ei nu fac mizerie în casa asta luxoasă? Întreba Iancu, disperat, la care, Elvira ridica din sprâncene, concluzionând:

- Ei au pedigree şi ne-au propulsat în înalta societate de la Şosea. Nici ambasaorul Chinei nu are un exemplar mai reuşit decât Kiki al nostru şi ei, asiaticii, ştiu să-şi aleagă pekinezii.

- Nu câinii ne vor da un pahar cu apă la bătrâneţe…

- Eu ştiu că voi muri încă tânără. Tu roagă-te să mori în somn şi cât mai repede, altminteri îţi vei duce anii de boşorogeală senil şi cu tot felul de boli purulente într-un azil de bătrâni."

Aşa trecuseră anii, egali, peste vila burduşită de piese rare, peste căminul în care, Iancu şi Elvira erau un cuplu numai serile, când, braţ la braţ şi salutându-şi ceremonios vecinii cu limuzine în garaje, îşi duceau lioata de patrupezi şamponaţi să facă pipi la rădăcina teilor de pe aleile parcului din vecinătate.

Capitolul 6

Mara făcea parte din familia Orlea cu îndatoriri şi drepturi egale cu Geo şi Ina. Fiică adoptivă, îi lăsase mereu speranţă mamei Fana, că imediat după absolvirea şcolii sanitare se va fixa pe post de asistentă în vreun dispensar din aproapierea casei, şi asta, numai pentru ca 24 din 24 de ore să răspundă "prezent" la toate văiecărelile femeii chinuite o viaţă de ipohondrie. Spre dezamăgirea Fanei, fata a primit cu bucurie cam prea zgomotoasă, repartiţia la sanatoriul de copii bolnavi de tuberculoză de la Agigea. La timpul respectiv, evenimentul nu a fost sărbătorit în familie cu tort şi şampanie, doar întors pe toate feţele de către cumetrele curioase de pe strada Muşeţelului, femei simple şi care nu pricepeau şi basta, cum, fata pe care Fana o crescuse ca pe o floare, îi întorcea nerecunoscătoare spatele, odată ce se văzuse cu banii de pâine în mână.

Mara pleca de acasă fără regrete declarate prin suspine, asta în timp ce atacurile de panică ale femeii în casa căreia crescuse deveneau din ce în ce mai sâcâitoare până şi pentru Ioniţă Orlea, strungar la Laromet şi, în capul căruia se spărgeau, acum, toate oalele. El aprobase tacit "dezertarea" fetei de la îndatoririle de familie. Cum, om din carne şi nu din fier era, în una din seri, după ce prinsese ceva mai mult curaj cu un rom dublu, Ioniţă s-a trântit în fotoliul din faţa televizorului şi, privind-o drept în ochi pe crainica blondă de la de Ştiri, i s-a adresat nevesti-si:

" Alde Mara s-o fi săturat să-ţ' tot fie slujnica fără simbrie." Atinsă în mândrie de bărbatul care până atunci nu avusese curajul să-i răspundă cu "nu" niciodată la ordinele date de ea, şefa casei a luat mai întâi foc, apoi s-a albit în obraz şi turnând pe gât o linguriţă de valeriană, a jurat să nu-i mai pună omului ei, niciodată ciorbă caldă în farfurie.

Pe vremea aceea, Ina era încă studentă şi cu totul dependentă de familie, aşa că, nu doar că o invidiase pe Mara pentru că aceasta scăpase parcă prea uşor din gherele mamei, dar şi pentru că ea, ca soră mai mică, îşi pierduse astfel, singura prietenă cu care schimba nu o dată tricourile şi fardurile ieftine.

În copilărie şi mai apoi în adolescenţă, Mara nutrise mereu faţă de Ina sentimete aproape materne. O iubise aşa cum fetiţele îşi iubesc păpuşa preferată, schimbând-o de zeci de ori pe zi de rochiţele, pe care i le confecţiona chiar ea, mai întâi din hârtie creponată, apoi , în anii de liceu, din stambă ieftină şi foarte colorată. Fuseseră şi zile în care Mara părea să uite de Ina şi să se cufunde în lectura unei cărţi de duzină. Citise pe furiş, cu un soi de furie adolescentină mai toate cărţile cu "spioni" de la biblioteca din cartier, asta poate şi pentru că Fana i le interzicea cu desăvârşire.

Ina învăţase să profite de situaţie şi când ceva nu-i convenea la sora mai mare, se răzbuna pe cărţi, făcându-i-le ferfeniţă. Alteori se cuibărea în poala Marei, rugând-o să-i citească deşi nu pricepea mare lucru din frazele alea cam încâlcite şi pe care sora sa le slobozea pe gură fără nici un pic de dicţie.

Inei îi plăcea doar monotonia aceea specială, momentul în care îi putea privi în voie şi foarte de aproape obrazul nefardat, aşa cum, Mara sta aplecată cu el peste paginile de carte. Existaseră şi momente în care Ina aproape că nu-şi mai recunoştea sora, chipul acela străin prea lung parcă, bărbia din ce în ce mai ascuţită şi gura care i se aduna Marei, într-un punct insignifinat de carne rişie ca şi cum ar fi fost fără epidermă. Atunci, Inei i se făcea pielea ca de găină. Sărea în picioare, fugea din camera cu pereţii tapetaţi în pagini întregi din revista ilustrată cu fotografiile actorilor autohtoni, pentru a plânge cu nasul în pernă dar fără să-i destăinuie nimic mamei Fana.

Peste ani, Mara s-a transformat într-o femeie, dacă nu foarte frumoasă, atunci cu siguranţă interesantă, asta, dacă stilul " Garbo" mai putea fi considerat sex simbol în deceniul ‘80. Un pic cam prea înaltă printre colegele de generaţie, Mara atrăgea atenţia bărbaţilor imediat ce ieşea pe stradă, aşa ca o lebădă nimerită pe balta cu lişiţe. Şuviţele, nu prea bogate dar de un blond natural straniu, îi puneau în evidenţă pomeţii foarte pronunţaţi, o reminiscenţă a rasei din care

făcea parte prin legături de sânge pe care nu le conştientiza şi nu le cultivase intenționat niciodată.

În ciuda a mai multor amoruri consumate cu voluptate, Mara se considera a fi fost sortită să împletească cosiță albă. Nu se vedea defel în postura de nevastă, de mamă şi, odată ce scăpase de acasă, deprindea cu greu cum să se bucure de ceea ce-i oferea clipa prezentă. Pe parcurs şi fără regrete de moarte, schimbase de mai multe roi linia modei şi o serie întreagă de logodnici.

Ina îşi amintea clar, vara în care Mara trăise prima dragoste furtunoasă, fusese ca o patimă, din care scăpase e drept, destul de jumulită. Mara îi împărtăşise secretul iar a doua zi, cu repartiția în buzunar, a părăsit marele oraş pentru a se stabili în portul maritim vestit prin vestigiile-i bizantine dar şi pentru minaretele moscheielor turceşti. De atunci, se întâlniseră din ce în ce mai rar, mai mult vara, când la invitația Marei, Ina profita şi evada din năduşeala oraşului ei.

Mai tot timpul singură se bucura ziua de soare, de apă şi nisipul în care se culcuşea ca o mică jivină. Noaptea asculta țănădri din muzica de la Cazino, aşa cum ajungeau la ea, prin aerul saturat de sare marină.

Când venea acasă, dacă venea, Mara o făcea noaptea foarte târziu şi, ritualic, intra sub duş apoi ocupa canapeaua fără să o ia şi pe Ina în seamă. O singură dată s-a întâmplat să vină însoțită. Era un bărbat înalt, cu păr creț şi ten smead, ceea ce, poate, îl făcea să pară cu mult mai tânăr decât era.

I l-a prezentat laconic : E Alfred! În seara aceea, Mara fusese exaltată ca o liceeană după primul bal, chiar ridicolă în gesturile prea tandre şi cu care părea să-l sufoce pe bărbat. Evident jenat de prezența unei a treia persoane, el încercase s-o tempereze, dar ea se întărâtase mai rău, apăsându-se tare în pântecele lui cu coapsele alea ațoase ca de atletă. Ceea ce nu ştia Ina era, că dacă perechea aia ar fi fost singură, Alfred ar fi umilit-o pe Mara, aşa cum se întâmpla mereu, reproşându-i până şi timpul pierdut cu ea în timp ce prietenii lui, mai toți un fel de animatori de Cazino, câştigau valută de la turiste. Alfred şi-ar fi jucat aşa de bine rolul încât Mara ar fi cedat iar şi ar mai fi plusat cu o mie, două la fondul lui de consum. Erau puşi în joc toți banii ei, adunați pe căi mai puțin ortodoxe şi nu dintr-o leafă de asistent medical.

Ceva nedefinit, ghici, o îngrețoşa pe Ina, când era martoră la relația dintre cei doi. Nu era treaba ei şi nu se întreba cum făcea Mara de reuşea să țină un apartament aproape de lux, maşină şi prieteni scumpi. Se simțea prost numai când scenele de-o vulgaritate nemascată se repetau între Mara şi iubitul ei şi, atunci era sigură că, dacă ar fi cunoscut pe cineva în oraşul acela, ar fi zbughit-o întracolo fără nici o explicație.

Odată, el le-a anunțat teatral că rezervase o masă la Vraja Mării. Desigur, consumația avea să fie achitată tot din portofelul asistentei medicale, dar pentru că nu se făcea să meargă chiar cu mâna goală, Alfred a dat telefoane, invitându-şi mai toți prietenii, dar care, fiind în plin sezon, nu erau liberi. În cele din urmă a dat peste un fost coleg de liceu, pe care-l reîntâlnise după anii de zile. Doctorul Iusti Mang avea să fie perechea Inei la petrecere.

*

În jurul paharelor cu băuturi străine, de care Ina nici nu mai auzise, au fost aduse în discuție mai mult fleacuri mondene. Acum, Alfred o făcea pe galanatul, săruta mâinile Marei şi încărca nota de plată cu meniuri exotice. Iusti privea cu dispreț clar jocul amicului în compania căruia, în adelescență fumase prima țigară în toaleta şcolii dar de care, mai târziu, drumurile vieții îl despărțiseră.

Ina vorbise foarte puțin şi numai pentru a da răspunsuri cât putea mai corecte, dacă o întreba careva şi lucruri dintre cele mai stupide. Işi căuta cuvintele cu atenție, pentru nimic în lume nu ar fi vrut să-i lase o impresie proastă străinului arogant, dar pe care, oricât ar fi fost de tentată, nu reuşea să-l bage în aceeaşi oală cu "logodnicul" Marei.

"Nu vreau eu să văd, dar şi ăsta ține companie femeilor în schimbul unei cine selecte. Se uită la mine, sunt sigură că mă crede la fel de proastă şi poate cu bani, cum este Mara. Chiar dacă i-aş avea, banii, printr-o minune, nu aş pune un sfanț pe masă pentru ordinarii ăştia!"

Ina se revolta pe bună dreptate şi sta gata să se ridice din scaun, să plece singură acasă, când Mang vorbi, adresându-i-se direct pentru prima dată în seara aceea:

- Eşti de la "centru" aşa zici… Un cazan cu smoală încinsă forfoteşte acolo. Am simțit iadul pe propria-mi piele, acum câteva zile, când m-au chemat la Spitalul Central...

- Sunteți bolnav ? ! întrebă stupid de îngrijorată Ina şi Iusti Mang îi răspunse cu un zîmbet ironic abia reținut în colțul buzelor :

- Nu, sunt numai medic, unul căruia i s-a propus să-şi testeze "invenția" pe cobaii de acolo. Nu cred că am să accept, eu nu fac experimente pe oameni. Ş'apoi, oraşele mari, instituțiile cu ştaif îmi dau fiori pe şira spinării. Sunt, rămân un provincial notoriu.

- Exagerați. Cunosc medici de județ care şi-ar da un rinichi pentru un post de asistent la Central. Se auzi Ina, înfruntându-l deschis.

- Ca să vezi! Şi eu, troglodituI, habar nu aveam. Glumi înveselit brusc Mang şi prinse s-o privească pe Ina într-o altă lumină.

Ea se străduia acum, cu adevărat, să-i pară deşteaptă doctorului cam antipatic.

"Se crede superior şi-mi va vorbi dintr-o clipă în alta despre "teza de doctorat" deşi eu cred că-i doar un felcer ceva mai descurcăreț. Mă şi mir că nu a făcut-o încă. Va căuta să mă desființeze "ştiințific". Pentru el sunt o gâsculiță bună de jumulit." Gândea ea din ce în ce mai agresiv şi nu se putu abține să nu-l readucă la subiect:

- Şi aşa, nu vă place în oraşul meu?

- Defel, dar, parcă văd că voi face ceea ce trebuie făcut.

- Adică ? Cu ce vă ocupați, de fapt?

- Cu Viața! Da, domnişoară, eu caut secretul din pântecele Mamei. Dar, asta nu-i o noapte pentru a povestie despre rolul celulei umane, a ADN-ului ci una bună de poezie… Ce vreți să vă recit?

-Numai " Odiseea "nu- are prea multe versuri şi ne-ar prinde ziua la masă, răspunse Ina cam ațoasă, apoi, fără să-şi fi propus, izbucniră amândoi într-un râs contagios.

Alfred şi Mara îşi dădeau coate, satisfăcuți de "lipeala" care tocmai se consumase, în timp ce la masa vecină, asudat ca un cosaj în iarbă, chelnerul întocmise nota de plată şi i-o înmână direct Marei, făcându-i lui Alfred semn de complicitate.

Luminile artificiale se stingeau pe rând pe esplanadă şi zorii anunțau altă zi ce intra cu bucurii şi tristeți peste oameni.

- Cândva, în viața asta sigur, te voi căuta în jungla dumitale de beton, domnişoară Ina. Eşti prea frumoasă ca să te uit.Îi şopti Iusti Mang, fetei, care se îmbujoră toată şi, deşi simțea cum inima-i bătea parcă în gât, bălmăji ceva ce ar fi fost menit să pareze "atacul" bărbatului:

- Mi-ați făcut un complement direct proporțional cu numărul paharelor de şampanie consumată. Nu vă neliniştiți, chiar azi, după un somn bun veți uita de mine.

- Mă subestimezi, dar nu mă supăr. Dacă ne vom revedea cândva, va fi doar pentru a îngenunchea în fața ta şi a-ți cere mâna, fată frumoasă şi proastă.

Iusti Mang o tutuia şi o amărăciune stranie îi înmuia vocea, încât Ina nu se mai gândi defel la ripostă, cum făcuse cu o clipă mai devreme şi cum credea că "da bine" într-o societate unde femeile sunt vânate la prima întâlnire.

- Vom trăi şi vom vedea. Vorbi foarte clar şi calm, apoi se miră ,cum de prinsese curajul acela, ea, o copiliță care îşi petrecuse pentru prima dată noaptea într-un restaurant select, şi el, ditamai bărbatul cu experiență, un versat desigur, în materie de femei.

O clădură plăcută îi inunda viscerele încât jocul acela, de-a câinele şi pisica, nu doar că o incita, ci da la iveală o forță şi o tactică tipic feminină, de care nu s-ar fi crezut în stare cu o zi mai devreme. Încercă s-o facă pe "doamna" cu o replică de nu se ştie unde preluată şi păstrat în subconştient şi întocmai.

- Aş fi onorată , dacă…

- Onorată, pe dracu'. Nu înțelegi că am fost prinşi într-o capacnă din care nu vom scăpa niciodată?! Nu simți că zorii aceştia i-am mai trăiat împreună o dată, încă o dată…? Chiar nu simți fluidul acela fără nume cum ne înneacă?? Eu sunt medic şi poate de aceea văd cu alți ochi viața.

Iartă-mă. Ai dreptate, cred că am băut un pic prea mult, dar nu greşesc când spun că-s mai bătrân decât pietrele, decât stelele…decât tine, fato.

Ina regreta că îl provocase, deschizându-i, poate răni vechi şi necicatrizate. Ura din instinct tipii care se închinau în fața paharului pentru ca mai apoi să o facă pe neînțeleşii.

-Fatasme, domnule…doctor, fantasme ridicate din abur de băutură... scăpă vorbele ea cu un tremur de tristețe pe buze.

Mang le prinse din zbor şi le folosi în folosul lui:

- Dacă-i aşa cum spui, atunci, tu ai rămas tot cu picioarele prinse în ciorba primordială. Dacă nu-ți aminteşti nimic din clipa în care te-ai născut, de vremea în care m-ai iubit, nu înseamnă că nu şi exist. Logic, nu?

- Bazaconii! Concluzionă apatic Alfred, care până atunci nu căutase să dea impresia că fusese martor la discuția încinsă între cei doi tineri. Prostii!

- Nu-i o prostie nici chiar ideea de-a juca şi a câştiga la poker acolo jos, pe fundul mării… Îl tachină Mang, amintindu-i subtil de viciul la care Alfred nu putea să renunțe pentru nimic în lume.

- Asta-mi miroase a sinucidere! Aproape că țipă Mara şi se prinse cu disperare reală de brațul lui Alfred care, o respinse fără milă şi o tachină cu răutate fățişă:

- Doar aşa m-aş descotorosi de tine, cotoroanțo!

Râseră toți, mai puțin Mang, râseră ca de o glumă proastă dar venită la timp ca să tempereze spiritele cam prea încinse.

Doi inşi mahmuri de la masa alăturată, se repeziră şi ei să se hlinzească prosteşte, fără să ştie de ce sau de cine.

Iusti Mang, singuraticul de dumincă dimineața, credea că-şi găsise perechea. Oare se înşelase?

Ina Orlea avea toate acele cuvinte pe buze şi nu mai putea să le înghită, aşa că vorbi cu toată convingere:

- Aş prefera să mă fi tras dintr-o algă de pe fundul mării decât să fiu descendenta unei maimuțe cu fundul roşu.

Mara o privi nepăsătoare, ocupată acum, să-şi refacă machiajul, fără pudoare, în fața bărbaților. Numai după ce vârâ pudriera în poşetă, întoarse capul cu zulufi blonzi către Mang şi şopti suavă dar fără nici o legătură logică cu cea ce se discutase mai devreme:

- Poate tu, dragule, să inventezi tinerețea fără bătrânețe! Aş fi prima care ar cumpăra "brevetul".

- Mai taci, proasto! o apostrofă, vădit enervat, Alfred , la care Mara, ripostă cu propria-i măsură:

- Dacă-s proastă, sunt Proasta ta, nu uita asta! O, da' ştiu că ți-ar surâde să trăim mereu tineri, departe de lumea asta dezlănțuită…

- Tu şi eu?! Aiurea, nu ai rezista o zi fără ca cineva să-ți admire țoala nouă, coafura, bijuteriile şi bărbații …

- Chiar aşa rău cum eşti, puiule, eu am nevoie de tine! Suspină Mara şi se agăță de brațul bărbatului, care scuipă o înjurătură urâtă şi scurtă.

De undeva dinspre Insula care se îndepărata de țărm ca o fantomă,- se anunța adevărata furtună. Pescăruşii alungați de hulă se amestecau aproape cu valurile care scoteau colți de spumă şi midii moarte direct din adâncuri. Planctonul fierbea departe de țărm, acolo unde peştele mic era înghițit de peştele mare, aşa cum însuşi Dumnezeu rânduise totul în ziua a cincea de la Facerea Lumii.

*

S-au reîntâlnit după aproape doi ani, fără ca în răstimp să se fi căutat unul pe celălat.

Ina tocmai ieşise de la coafor, riscând ca ploaia mocănească ce agasa oraşul, să-i distrugă coafura cu care voia să rupă gura târgului, la întâlnirea pe care o pusese la cale cu cele câteva foste colege de facultate. Supărată că în burduful genții ca de moaşă sătească, printre fel de fel de nimicuri inutilizabile, nu se găsise loc şi pentru umbrelă, se refugie bombănind, în salonul pati-barului de la colțul străzii.

Alungați de rafalele ploii de afară, dădură buzna acolo şi câțiva tipi cam gălăgioşi, echipați de munte, cu rucsacuri pline cu ustensile potrivite pentru cei care practică alpinismul. Ina era hotărâtă să nu-i bage în seamă şi îşi bău taciturnă ceaiul servit în căniță de porțelan alb cu însemnele alimentației publice.

De sub gluga leorcă a unui hanorac fără culoare apăru obrazul lui, era nebărbierit, ars de soare, dar pe care ea nu l-ar fi confundat pentru nimic în lume.

Bărbatul trase încet fermoarul hainei iar cămaşa cadrialtă se revărsă toată peste cureaua pantalonilor de doc kaki. Bicepşii i se relifau de-a dreptul obraznici sub fibra textilă. În picioare avea bocanci solizi şi care trăgeau după ei câteva smocuri de muşchi de pădure, semn că abia de câteva ceasuri, poate, coborâse din munte. Dând ochi în ochi cu Ina, i-a zâmbit calm, s-a apropiat de masa ei şi ca şi cum ar fi avut întâlnire atunci şi acolo, s-a aplecat şi a sărutat-o pe frunte mai întâi, apoi pe obraz, pentru ca în cele din urmă s-o ridice de-a dreptul pe sus şi să-i sărute cu voluptate buzele. Fata îi răspunse cu aceeaşi pasiune.

Amicii doctorului zâmbiră găsiră un "ceva" cu care să-l tachineze :

- Ea-i Zâna-zânelor pe care o aşteptai?

- Ea, zise Iusti Mang. Ne căsătorim săptămâna ce vine.

Au râs toți ca de o glumă, pentru ca Ina să se simtă un pic stingheră, prinsă în mijlocul veseliei unor oameni pe care nu-i mai întâlnise niciodată în viață, dar care, se părea că o cunoşteau foarte bine. Apoi, alpiniştii şi-au luat tălpăşița, ieşind curajoşi în ploaia ce inundase deja strada cu canalizare suprasolicitată.

- S-ar zice că nu mi-am ținut promisiunea. Sunt de aproape un an în oraş.

- Şi nu ai întrebat de mine…

- Ba da, am întrebat copacii din Cişmigiu, pietrele din caldarâm…

- Şi ce ți-au răspuns, cochetă ea.

- Să am răbdare. Că, dacă suntem predestinați ne vom găsi sigur. Aşa a şi fost! Dacă aş fi ceva mai religios aş zice că… Ori, poate mă înşel şi tu, rățuşcă, te-ai măritat între timp, vei fi având şi copii!? Tolomacul de mine, am adunat ban cu ban, pai cu pai pentru cuibul care te aşteaptă…

- Cum să mă mărit?!

- Ştiam ! Adică simțeam, dar a meritat să-mi pun o clipă sufletul pe jar. Nu te mint, am primit apartament într-un bloc drăguț. Nu mai trebuie decât să îl mobilăm. Colo un pat, o masă se mai găsesc.

Vrei să te iei cu mine ?... Dacă nu mă însor imediat voi plăti taxa aia tâmpită, de celibatar. Râzi! Vezi, nu ştiu să zic un banc ca lumea. Hei, spune-mi : Da! Ori… nu mă vrei de bărbat ?

- Da, da, numai că, vezi tu, viața este mult mai banală decât pārea ; am terminat facultatea şi am fost repartizată la un complex de sere. Fac producție şi nu cercetare, aşa cum mi-am dorit.

- Cecetare?! De ce toți vă înghesuiți să chiuliți?

Te asigur că n-ai pierdut nimic. Nu în laboratorul românesc fierbe piatra filozofală. Mie aproape că mi-a trecut cheful pentru cercetare. Într-o zi mă voi întoarce la cabinetul medical din provincie, unde mi-e locul şi unde, să recunoaştem, se câştigă mai bine.

- Spui toate astea, să mă consolezi ? Bine, fie ca tine!

S-au căsătorit după doar zece zile, pentru ca imediat, în apartamentul spațioas dar gol, Ina să-şi aducă toate cărțile preferate şi plantele de begonia care, în casa mamei Fana crescuseră până-n grindă.

Capitolul 7

Nu înţeleg şi pace, de ce nu vrei sa-ţi faci o viaţa frumoasă. N-ai să recunoşti dar, dimineaţă de dimineaţă ai cearcăne sub ochi, semn că plângi sau nu dormi cât ai avea nevoie. Ai necazuri şi nu le poţi duce singură pe lume. Gurile rele spun că ar fi scăpat Iusti din puşcărie, eu n-aş crede, am fost prieteni şi sunt sigur că voi fi primul pe care-l va căuta odată ce s-ar vedea liber. Am fost omul care nu s-a dezis, am fost şi la Tribunal pentru el…

Inginerul Iancu Iancu o dojenea aproape părinteşte, Ina-l asculta cu gândul parcă dus în cu totul altă parte a lumii. Demult nu se mai încredea în cei ce-i mărturiseau prietenie dezinteresată, se convingea că nu avea nevoie de ajutorul "neprecupeţit" al tovarăşilor de la locul de muncă, indiferent cine ar fi fost aceia.

- Nu mă luaţi în seamă, tovarăşe inginer, sunt numai o femeie cu toane, ba plânge, ba râde; principalul este să fiţi mulţumiţi dumneavoastră şi doamna director, de cum mă descurc cu proiectul,- se strădui să o facă pe linguşitoarea, dar ceva nu se lega în tot "siropul" acela bun de păcălit copiii şi nu un bărbat trecut prin viaţă, cum era Iancu Iancu.

- Când mi te-a prezenat Iusti Mang, imediat după căsătoria voastră, nu intuiam că vor veni ani mulţi în care vom munci cot la cot, zi de zi în laboratorul acesta. Nu regret nimic, pentru că tu nu eşti doar specialistul potrivit ritmului meu de lucru, eşti şi omul de care am uneori nevoie să mă susţină, să mă asculte.

Pe vremea aceea erai chiar fericită. Te priveam şi mi se părea că erai din lumină. Nu râde, uneori şi Iancu o mai dă pe poezie.

Abia acum, Ina râse şi veselia aceea îi făcu bine. Şi-l imagină pe Iancu Iancu cum va fi arătând odată ajuns la anii de pensie. Colo un bătrân anonim împingând căruciorul cu butelia de aragaz de la depozitul din Dămăroaia şi rezistând stoic lătrăturilor celor câtorva patrupezi pripăşiţi de Elvira, prin cele şapte camere ale vilei lor din partea de Nord a Bucureştiului. Privi şi înapoi, pe firul evenimentelor, sărind conştientă peste timpul prezent. Revăzu ziua în care, Iusti o adusese, cu maşinuţa lor albastră, la Biotehologii, acolo unde urma să participe la concursul pentru ocuparea unuia dintre posturile de biolog.

Câţi ani să fi trecut de atunci? Opt, nouă, zece poate… Constata senină că nu o interesa, nu avea sens să-şi împartă viaţa pe etape, pe evenimente.

Atunci, demult, în sala de şedinţe pregătită pentru a primi concurenţii, a ajuns printre primii. După ea şi imediat, se strânsese acolo o adunătură de inşi care nu prea aveau în clin sau în mânecă cu munca de cercetare, lucru pe care ea îl sesiză imediat dar fără nici un fel de mirare.

Sprijinită ca la bar, în cadrul ferestrei, blondă-pui, sta impasibilă nevasta maistrului de la atelierul auto-meseriaş apreciat de mai toţi şefii, care-i lăsau în custodie, la verificat, maşinile lor foarte scumpe. Blonda, strânsă în rochie de mătasă lila, trăgea din ţigara superlong, rătăcind la întâmplare, peste capetele tuturori, cu privirile-i de mioapă, un handicap pe care nu şi l-ar fi recunosct nici în faţa plutonului de execuţie, dar care-i da o notă stranie de mister şi inacesibilitate. Evident, nu era interesată de postul scos la concurs, trebuia doar să demonstreze că, încercase, dorise să se angajeze în câmpul muncii iar dacă nu şi reuşise era numai din pricina "şuşelor" ălora care i se băgau mereu în viaţă, ca musca în oală.

Chiar lângă Ina, sta un tip descurcăreţ, care, deşi nu cu merite deosebite, reuşise să mişte angrenajul facultăţii şi fusese numit asistent, imediat după absolvire. Iute la minte şi la mână, în numai doi ani, Breazu fabricase pe bandă rulantă şi pe valută forte zeci de "lucrări de stat" pentru studenţii din partea aceea de lume cu subsolul mustind de hidrocarbură, şi care fuseseră teleportaţi de preşedinţii ţărilor lor, în campusurile universitare din ţară. Dar cum, lăcomia lui Breazu îl făcuse ca el să cam sară calul şi i se pregătise "ancheta" el se evaporase la timp din sistem, insistând să fie transferat într-o staţiune de producţie din Balta Brăilei, loc defel interesant şi de care specilıştiii fugeau ca dracu de tămâie.

O salută pezevenchi pe Zizi, bibliotecara, care se înroşi până la urechi şi se simţi datoare să-i asculte, mai apoi, bancurile răsuflate:

- P' aia cu Brejnev o ştii?…

- Ţţţţ, îşi ţugui Zizi buzele rujate în exces şi pentru că se auziră voci pe sală, se grăbi să scape de el, smulgând de pe raft, cartea cu coperte trase muşama vişinie şi pe care scria cu bronz auriu "Marxism-Leninism". O tuli pe uşa care, se închise în urma ei cu scârţâit prelung de balamale neunse.

Gata, gata s-o răstorane pe biliotecară, dădu buzna în sală o tânără cu alură sportivă, la care priviră toţi, la unison, recunoscând în ea pe campioana naţională la tenis de câmp. Fetişcana tunsă foarte scurt şi purtând de gât o cruce din argint legată cu sforă de cânpeă, aruncă într-un colţ ruxacul de vinilin, din care se vedeau numai mânerele a două rachete fabricate la Reghin. Încălecă băieţeşte scaunul din faţa Inei, se întoarse spre ea şi o întrebă ca şi când ar fi cunoscut-o de când lumea:

- Vrei gumă?

Ina refuză politicoasă iar Sonia Popa prinse să chefăne în nasul ei, guma cu miros de mentă, apoi, vădit plictistă de aşteptarea care se cam prelungea, se apucă să umfle balonaşe foarte lipicioase peste buzele-i senzuale.

- Dacă nu-mi fac ăştia, "carte de muncă, pot să-i spun "adio"Turneului din Germania Federală! Parcă se scuză Sonia, când văzu privirile întrebătoare, ale lui Breazu, fixând-o ca pe o muscă în acul entomologic.

- Imi faci concurenţă, iubito?! La mine-i vorba de viaţă şi moarte, ţin la slujba asta ca la bunica. Tu te poţi angaja la crescătoria de porci, unde-i taică-tu' boss. Hai, Sonia, nu-mi strica şusta, fii fată drăguţă!

-Păi, am fost pe condica de prezenţă la tati, dar, nesplălaţii ăia-n salopete s-au dus cu jalba-n proţap la uşa partidului ; cică aş lua leafa degeaba, că nu m-au văzut la faţă decât la meciurile transmise la televizor. Minciuni. Care televizor, ăia nu ne-ar da pe post nici dacă le-am aduce salatierea de aur. Noroc cu tati, om cu cap, ce mai. Nu i-a ars pe anarhişi la constituţie, cum toţi s-ar fi aşteptat. Cu responsabilitate şi tact mai ales a hotărât să taie răul din rădăcini. Chiar de-a doua zi, telefoanele au zbârnăit în biroul lui. Cine şi ce nu i-a promis, că doar o fată avea acasă şi câte un porc îngrăşat de Crăciun,

pentru umplut chiar firiderul ăluia care i se va dovedi a-i fi prieten. Sonia vorbea în gura mare, fără să se sinchisească de ce gândeau sau cum reacţionau cei din jur.

O altă candidată era Anita Lulescu, nora contabilului şef Sile Lulescu. Ocupase numai jumătate din scaunul pe care se aşezase şi broboane de sudoare rece îi umpleau fruntea, pe care şi-o tampona mereu cu un şerveţel de hârtie mototolită. Nu ea-şi dorea un loc în care să muncească, familia o forţa să-şi lase copilaşul de cinci ani în grija ălora de la grădiniţă şi ea, mămica, să se integreze într-un colectiv cu principii, cum era cel de la Biotehnologii. "Musai să mai ieşi şi tu în lume, altminteri te prosteşti tot jucându-te cu puştiul şi tricotând kilometri de fulare pe care nu le poartă nimeni." i-a trântit vorbele, socrul chiar în dimineaţa aceea, când s-a văzut nevoit aproape s-o târască după el, prin parcarea unde-şi lăsase maşina personală, o Lada de provenienţă sovietică şi înmatriculată pe numele soţiei.

Şirul candidaţilor se încheia cu Guţă Apostu, un fel de geniu neînţeles al ştiinţei şi pe care Ina şi-l amintea din anii de liceu, când la ora de laborator, el era cel care schilodea bieţii brachtacienii, pe care li-i livra contracost, un ţigan din cartierul Tei.

Ina se îngreţoşă când îşi aminti cum, Guţă lăsa bisturiul să-i scape adânc, cât mai adânc în viscerele ce zvâcneau încă, pentru ca mai apoi, cu aceeaşi mână, plină de limfa mâzgoasă, să desfacă pacheţeul cu mâncarea, pe care i-o pregătea bunica lui în fiecare dimineaţă când pleca de acasă.

După ani de atunci, Ina nu ştia de ce îi treceau prin faţa ochilor toate acele personaje ca ale unui " film" pe care-l nu-l uitase, doar îl ignorase. Cert era că, atunci se făcuse nodul legăturii a ceea ce, credea ea, că avea să fie destinul ce venise mai apoi ca o drezină fără de frână şi peste ei toţi..

Atunci l-a cunoscut şi pe inginerul Iancu Iancu. El a intrat în sală şi s-a prezentat sec, a notat subiectul pe tablă, apoi s-a rezemat cu spatele de stinghia uşii cu două canaturi. Se vedea de la o poştă că era jenat de situaţia, în care trebuia s-o facă pe durul, să-i supravegheze, în timp ce ei, oameni în toată firea se concentrau ca şcolarii, asupra subiectului.

*

-Spania! Corida, boleroul, Franco, Războiul… Ina, dumitale îţi place Spania?

- Nu ştiu, nu m-am gândit niciodată. Poate… răspunse ea, evaziv.

- Înafară de portocalele astea, cu etichetă de Valencia, nici un fir nu ne mai leagă de Spania lui Don Quijote, a ultimului pământean care mai credea în onoare. Ăsta-i necazul.

Abia atunci, Ina observă şi cele câteva citrice de pe masa de lucru a inginerului, fructe exotice apetisante cum nu prea mai găseai prin aprozarele din ţară şi care, făceau obiectul unor analize de specialitate. Zâmbi cu îngăduinţă pentru Iancu Iancu, omul care recunoştea cinstit că nu era chiar ceea ce se numeşte "un geniu în viaţă".

Se căsătorise încă din facultate şi asta doar pentru că ea, Elvira aşa hotărâse. El nu îndrăznise s-o contrazică în ruptul capului. Elvira era ca argintul viu şi spre deosebire de altele din generaţia sa, ea era cea care agăţa băieţii şi-i determina s-o invite la o savarină şi un suc, ba chiar la salonul de dans din piaţa Gării. De frumuseţe nu suferise niciodată, doar că în prima tinereţe şi mai apoi măritată fiind, deţinea încă acel vino-n-coa', la care bărbaţii percutau şi făceau roi în jurul său, îi ofereau pe gratis mici servicii pe care nu le-ar fi făcut în veci nevestelor sau amantelor lor. Rochiile de creton bine apretat de pe când fusese fată, le-a schimbat pe rând în vestimentaţii comandate la Casa de Modă. Gura lumii o clănţănise destul şi pe ea, dar de fiecare dată ieşise neşifonată din încercare, pentru că, oricâte păcate ar fi avut de tras după ea, numai că ar fi fost o femeia stricată nu i s-ar fi putut reproşa.

Iancu Iancu, în schimb, fusese din strat cam blazat, student mediocru, trecuse prin liceu fără tragere de inimă. N-avea " sânge-n vână" - cum bine, observase Guriţa, care încercase într-o vreme să-l "cunoască" mai bine, dar fără nici un succes evident.

Primul născut dintre cei şase feciori ai unui preot, Iancu s-a complăcut să fie luat şi dus de valul general al istoriei. Aparent suferea de resemnare, de lipsa curajului de-a lua "taurul de coarne". Cam aceeaşi lehamite netratabilă îl determinase şi pe tatăl lui să se plece dinaintea anarhiştilor, care i-au luat casa, pământurile, enoriaşii şi l-au strămutat forţat, din inima Ardealului în Suhatu Bărăganului. Convins că Dumnezeu arajează totul, preotul şi-a crescut copiii cu credinţa că trebuie să-i dai cezarului ce-i al cezarului, indiferent cine ar fi, vremelnic, acesta.

- Tata m-a învăţat să mă rog lui Dumnezeu şi să le cânt oamenilor la vioară. De Dumnezeu m-am cam îndepărtat sigur dar, mai zdrăngănesc strunele de mi-e greu, câteodată,- prinse a vorbi ca pentru sine, Iancu Iancu, convins că Ina va fi, ca întodeauna, un ascultător în faţa căruia îţi poti deschide când vrei sufletul.

În dimineaţa în care am adunat într-o singură căruţă toată agonisela familiei, tata şi-a pus patrafirul negru, a îngenuncheat la talpa casei şi m-a rugat să-i cânt la vioară Balada. Mama l-a crezut nebun, dar m-a îndemnat să-i îndeplinesc dorinţa. Fraţii, care nu ieşiseră din sat, se bucurau făţiş de aventură, se hrâjoneau fără să le pese de lacrimile mamei, de buzele ei arse de atâta rugăciune zadarnică.

"Domnul ştie ce face!" Asta era deviza familiei Iancu! Numai că, vecinul nostru, un ţăran prost, unul de-i ziceau Todor Moţ, învăţase că, pân' la Dumnezeu te mănâncă sfinţii şi îşi pregătise terenul de luptă cu inamicul din vreme. Deşi avea batoză şi zeci de jugăre de pământ, moră pe apă, ba, înainte de Război chiar înoptase în casa lui prefectul Ştirbeţ cu liberalii lui, Todor Moţ a înţeles "momentul" şi s-a făcut om de încredere şi la comunişti. Cum? Femeia lui, una Anicuţa, tocmai născuse o pruncuţă când au intrat trupele ruseşti în sat. Cum Moţ avea casa mare şi cu pălant, acolo a fost repartizat cartierul general. Telegrafista, una Liuba, a fost naşa de botez şi dinaintea damigenei cu vin adusă de Moţ din ascunzătoarea din fundul grădinii lui, fără nici un preot, doar în numele marii oştiri sovietice, copila lui Todor şi a Anicuţei a primit numele de Liuba.

Cum ar mai fi putut mai apoi, toți tovarăşii ăia de la regiune şi de la raion, care se perindară pe la noi, să-l lovească cu un floare de măcar pe Todor Moț, cel care avea marele merit de-a se fi îmbătat cu ruşii ca un porc, de n-au mai fost ăia, în stare să facă flik- flakurile cazaciocului în bătătură, sub lună şi în răpăiturile Katiuşei?

La noi în sat nu s-au dat lupte de cucerire nici măcar pentru o găină. Câțiva dintre vecinii lui Moț le-au ținut soldaților isonul şi au împărțit cu ei tot ce au avut, unii chiar şi nevestele,e drept, doar pentru o noapte, la băutură. Intraseră ăia pe uliță ca barbarii, au dat iama în case, s-au despăducheat şi lăut în albiile de pâine. A doua zi au lăsat satul ca după ciumă. Oamenilor le-a fost ruşine de ruşinea lor, s-au prefăcut că au uitat sau că nici nu ar fi existat toată tevatura.

Ei, să mai zică cineva, că noi nu am pus umărul la consolidarea prieteniei româno-sovietice! În jurnalul de front, ruşii au scris negru pe alb că pe tot teritoriul comunei s-au dat lupte aprige şi că numai datorită vitejiei soldaților lor "duşmanul" a putut fi snopit. Prostii, dar uite aşa se face de rahat istoria țării, istoria lumii…

La o vreme, cu puțin înainte de a veni agitatorii în sat, să îi bage pe oameni în colectiv, Todor Moț şi-a donat cu acte în regulă pământurile, moara şi animale, atelajele… tot huc, unui fin mai sărac şi care s-a bucurat chiar, i-a pupat mâna fără să aibă habar în ce s-a băgat. Cu certificatul de pauperitate în buzunar şi cu Liuba de mână, Moț a deschis uşa capitonată, şi Preşedintele l-a angajat imediat la fabrica de oale emailate din Mediaş. Liubăi, pe semne că nu i-a plăcut la oraş, după ce o crescut binişor, s-a întors la casa lor veche din sat. Î-i măritată cu un tractorist cam chefliu.Copiii, când o strigă pe uliță, îi zic nana-Liuba.

*

Uite cum tot "întind" clişee roase de molii dinaintea dumitale, Ina! Râzi? Iți şade bine când râzi, pe mine râsul sănătos nu mă prinde. Cei de vârsta mea îşi plimbă nepoții în cărucior, aşează fotografii de la aniversări de familie în albume. Eu nu am nimic din tot acest rost firesc al lucrurilor pe care trebuie să le facă un om în viață. Roata aceea cu anvelopa reşapată mi-a revenit mie sigur. Merge ea, merge, dar dacă nu-s prea atent voi ajunge cu oiştea-n gard. Au trecut decenii şi nu ani în care, apărat de singurătatea mea bolnăvicioasă, doar am vegetat ca o muşcată fără apă. Nici măcar n-am încercat să citesc mai mult, să trăit din experiența, din viețile altora. Nu am avut curaj. Singurul "desfrâu" pe care mi-l permit şi azi sunt concertele de la Radio de duminica dimineța. Ăsta-i citostaticul care mi-a ținut "tumora" pe loc. Acum văd că nici nu mă vindec, nici nu mor...

Uite, noi doi muncim umăr la umăr ca nişte robi, fără să comunicăm între noi, fără să ne cunoaştem.

De când mă bântuie ideea cu muzica aplicată structurilor vii şi nu ți-am putut spune nimic! Nu că mi-ar fi fost teamă că-mi vei fura proiectul. Nu. A fost numai jena aia afurisită de-a nu fi considera un tip cu capul în nori.

Ina făcu ochii mari, abia acum îl privi cu ceva mai multă atenție pe Iancu Iancu care, aplecat peste binocular, vorbea ca şi cum nu el, ci o bandă magnetică derula şirul unor silabe imposibil de oprit.

- Cum aş putea, domnule inginer…

- Ba bine că nu. Dincolo de halatul ăsta scrobit e un om. Sub ecuson, bate o inimă. Dar nu-i vorba de mine aici. Tu trebuie să cunoşti pe cineva foarte special. Un medic de la Clinică, pasionat şi el de experiment. Testează de ani mulți terapia muzicii pe indivizi în suferință, pe oameni nu pe plante sau şoareci de laborator, cum procedez eu. Doctorul Boca este maestrul. El m-a pus pe jar şi sunt din ce în ce mai îngrijorat de ceea ce se va alege de tot, dacă mie mi se întâmplă ceva…

Aş vrea să fii la curent cu rezultatele mele. Să te implici în acest proiect.

- Şi cu feromonii cum rămâne?

-Vom merge paralel. Nu mi-a mai rămas pe lumea asta decât munca de sclav. Nu mai am plăcerea masochistă să-i rezist ispitei de nevastă-mea. În fața lui Dumnezeu şi a oamenilor, toți aceşti ani, în care eu, un bărbat sănătos, am evitat procreerea vor fi socotiți mult mai păcătoşi decât un adulter. Ce va rămâne după mine ? Nimic. Mi-a fost prea lene să-mi las confortul şi să

alerg prin lumea largă după jumătatea mea adevărată. Sigur, trebuie să am una, pentru că ea nu se numeşte nicidecum Elvira.

Aşa că, tot ca în lagăr trag, cum spuneau naziştii ăia nenorociţi, cred că… munca mea mă salvează la urma urmei.

Ţârâiul telefonului sta gata să spargă plexiglasul subţire de pe etajeră şi Iancu tresări, înghiţi ultimele silabe, se ridică nervos şi răspunse: Alo! Apoi, cu un scheunat neauzit dar jalnic, ca de câine fără stăpân, i se adresă subalternei:

- Pentru dumneta, Ina, un domn ! Nu şi-a spus numele.

*

- Unde eşti acum? Să nu te mişti, te rog! Vin cât de repede pot. Cum? Bilet de voie? Văd eu, mă descurc. Sigur, iau un taxi.

Lăsă vlăguită parcă, receptorul jos, apoi i se justifică şefului, destul de prost pentru a fi şi crezută:

- O cunoştinţă din provincie, cineva care nu se descurcă singur în oraş, ar avea nevoie de mine. Va rog… domn' inginer.

- Desigur, desigur, nici nu se pune problema. De la mine… libertate ca de la paşa !

"Buimac bătrân ce eşti, îţi arde de glume dar uită-te cum îţi plânge inima după ea. E tânără, de ce să nu se întîlnească cu cine-i place?! Cu cine? Nu are importanţă, ea să fie fericită. Sunt un nărod. Dar dacă, mi s-ar arunca în braţe, cum aş ieşi din cămaşă? O, mai bine nu! Stai blând, Iencuţule, tată!"

"Are o semnătură ca laba de găină pusă pe zăpada proaspătă " se trezi comentând Ina, îndată ce primi biletul de voie şi intră în vestiar, unde-şi schimbă halatul de protecţie cu o rochie frumoasă de stradă, uitând cu desăvârşire că ar fi trebuit să-i mulţumească şefului, cum s-ar fi cuvenit. Reveni în laborator doar cât să spună "la revedere" şi să comande, de la telefonul de serviciu, taxiul ce avea s-o ducă în centrul oraşului.

*

Pe Iusti Mang l-a găsit cocoţat pe scaunul de la bar, cu scrumiera plină de chiştoace nearse complet, cu paharul de vodcă plin de jumătate. Se simţea ca peştele-n apă şi un rânjet de satisfacţie, arogant, i se întinse pe toată faţa când o zări în uşă, pe fosta nevastă. S-a dat jos, troznindu-şi genunchii prinşi de reumatismul datorat umezelii din Deltă. Cu paşi ca de vaporean a făcut cei câţiva paşi în întâmpinarea ei. Galant, mult prea galant parcă, i-a sărutat mâna la încheetură, că de, acolo se pupă, "mânuşiţa" doamnele. A invitat-o să i se alăture la "băutură".

Bruna cu buzele trase în carmin, femeia

cu care el ciocnise paharul cot la cot până atunci, îl strigă peste mese şi-i făcu un semn evident, vulgar, nepotrivit pentru o femeie de casă cum era Ina. Pentru că el refuza să-i răspundă, ea se apropie ca o felină-n călduri, miorlăi şi cu limba-i mică şi roşie îi atinse sfârcul urechii. Mang tresări ca fript.

- Ţine un pol de ţigări şi cară-te, fa Pusi! Îs cu femeia mea, nu vezi?

Bruna îşi arătă gingiile, râzând forţat, băgă bacnotele în sutien prin gura cămăşii transparente şi spuse: Mersi!

- Eşti nebun! Iar m-ai minţit, Iusti?! Ai leşinat? Aşa arată unul care-i bolnav? Ai să-mi mănânci zilele, ficaţii...

- Parcă ai fi mama Fana. Nu te mai da de ceasul morţii, gustă din vodca, poate vrei rom, dar, să ştii că nu au "Jamaica". Zici ca te mint ? Altfel, ce şanse aş fi avut să te aduc aici, răţuşcă urâtă? Zero. Nu, zero tăiat în două, în trei, în felii…

- Te porţi mai rău ca…ca…

- Ca smintiţii, zi-i aşa. Ăsta sunt, un smintit! Sau mai bine zis, un puşcăriaş în libertate! Ce nu-ţi convine, cucoană, la mine? Ai văzut-o pe Pusi? Pocnesc din degete şi-mi face sluj. Şi ea are patalama universitară la mână, da' nu-i convine

să stea în casă cu pâmânt pe jos, să-i înveţe franceza pe copiii legumicultorilor din cu greieri în crăpăturile din călcâie. Se descurcă fiecare cum poate în viaţa asta de câine...

- Nu te pune cu mine, Iusti dragă, eu nu-s piţipoanca asta, eu ţi-s nevastă!

- Nevastă? Haida de, de când nu ne-am mai culcat în acelaş pat? Ba că-i zi de post, ba că eşti obosită, mereu fugi de mine. Poate ți-e frică. Asta-i! Ti-e teamă de mine ca de moarte! Recunoaşte, recunoaşte o dată! Trăiască Frica, ea păzeşte şi pepenii Preşedintelui!

Iusti ridicase paharul foarte sus, de unde turnă alcoolul pe gât, gâlgâit. Privi cu ochi răi recipientul acum golit şi, când Ina se aştepta mai puțin, îl duse la gură, muşcă din sticlă ca dintr-un măr crud. Un fir de sânge i se scurgea pe barbă, fără ca ea, să se îngrozească, să îl mai vadă.

Fugi afară, în stradă, se lovi de maşini şi de oameni ; unii o înjurară, alții o compătimiră dar numai zgomotul infernal al oraşului îi acoperi hohotele de plâns fără lacrimi.

Capitolul 8

Se înserase brusc şi lumina unsuroasă a lampadarelor stradale îi crea o stare de disperare, la care, pentru nimic în lume nu ar fi dorit s-o facă părtaşă pe femeia cu care abia se împăcase, şi-i sta agățată de braț, tandră şi pregătită sufleteşte să-l însoțească pe el, Iusti Mang, până la marginea lumii, dacă asta i-ar fi cerut-o.

El nu era la fel de cooperant şi mai toată după amiaza aceea meditase la soarta care-l readusese în oraşul pe care-l ura cel mai tare dintre toate câte le cunoştea de pe hartă. Incă de la gară, abia coborând din vagon, se încovoiase sub povara aceea abstractă, care nu-l mai părăsea, de parcă ar fi ținut să-i frângă şira spinării, să-i înmoaie şi să-i modeleze într-o caroserie oarecare până şi oasele.

Iusti resimțea reală durerea acerbă, jungul care-l ținuse chircit ca pe un câine, ceasuri la rând, în spațiul acela foarte strâmt din dubița penitenciarului. Trecuseră mulți ani de atunci, dar durerea fizică îi mai frângea încă mijlocul, imaginea flendurită i se lipea de retină. Vedea oraşul tot prin zgârâitutra aia de unghie făcută în vopseaua ce acoperea tot geamul dublat cu gratii standard. Privea numai la un fragment din lumea aparent liberă şi din care el, cel prins şi condamnat, căuta să-şi ia porția de curiozitate animalică, primind doar un ciob din peisajul urban în care predominau blocurile cenuşii de beton.

Acum, liber fiind, lumea i se reliefa ca un surogat al unei idei splendide şi pe care şi-o construise doar imaginar şi numai pentru sine.

Mang nu mai simțea nici un zvâcnet de curiozitate, nu-l mai interesa nimic din ceea ce i se arăta întreg, lui omului liber dar care, nu reuşea încă să năpârlească pielea aspră ca şmirgheşul cămăşii de forță, în care învățase să supraviețuiască.

Îşi amintea şi nu-l mai speria defel, arma pe care o privise în mâna gardianului, sub degetele albite de încordare, în timp ce traversaseră tot oraşul.

Din port, şalupa care-i preluase mai apoi, era una obişnuită; vara pentru vacanțe, iarna pusă la îndemâna tăietorilor de trestie pentru fabrica de celuloză. Plutonierul fuma mocnit, cu țigara ascunsă în pumn. In jurul lor gheața subțire troznea ca oasele pescăruşului. De prin stufărişuri se ghiceau ochii sticloşi ai haitei de lupi. Lupii!

In iernile care au urmat Mang s-a întâlnit pe viu cu dihăniile. In răstimp, credea că învățase lecția de supraviețuire în sălbăticie şi nu-i deranja decât atât cât ar fi fost strict necesar pentru ca animalele înfometate să-l lase să-şi facă norma zilnică de muncă. Omul-prins şi fiara-liberă învățaseră să împartă perfect capătul acela de tărâm foarte tânăr, aproape ca săpat din Geneză.

Dar, în una din zilele cu viscol puternic, când deținuților buni de muncă li se ceruse să rămână la bază, numai pentru a nu se supune ordinelor, Iusti Mang a preferat să iasă la lucru în loc să rămână pe priciul din baraca înțesată de paturi suprapuse şi miros stătut de mahoarcă, unde ar fi trebuit să asculte ponturile răsuflate ale hoților.

Zăpada îi şficuia obrazul, toroipanul reteza tulpinele sticloase, pe care, mai apoi, ar fi trebuit ca el să le lege în snopii pe care să-i care la bază, pe tălpicii unei sănii rudimentare. Sângele-i se simțea perfect în arterele acoperite de pielea de sub cămaşa-i mustind de sudoare. Incă un pic şi norma, ca şi făcută, îl mai apropia cu încă o zi de libertatea care trebuia să vină după ispăşirea pedepsei.

Era vânt puternic pe plaur şi nu avea cum să simtă izul de fiară şi chiar dacă ar fi intuit pericolul sigur, ce ar fi putut face el, un om neînarmat, vulnerabil, dinaintea Destinului care se deghizaze într-o haită de lupi flămânzi cum e dracu.

Făcuseră cerc pe pospaiul zăpezii, îl țineau în strânsoare, gata, gata să i se azârlă-n beregata năduşită, aburind ca măruntaiele de fierbinte.

Iusti Mang aproape că se resemnase, simțind în ceafă zarurile sorții şi-n nări duhoarea inconfundabilă a morții. Îşi aminti brusc de acasă, de nevastă, de copil; de lumea aia spurcată

din libertate şi pentru care merita încă să se mai lupte cu fiarele, să se apere cu dinții, cu unghiile.

Atunci l-a auzit häulitul prelung şi sălbatic, ca scăpat dint-o scoică uriaşă:

- Huuooo! Lupii, băăă, lupii!!

Era Gilet şi țipătul lui înjunghia liniştea hibernală a plaurului din care, câteva păsări amorțite de frig, se smuciră în pene, se ridicară în stol printre trestiile de culoarea papirusului.

Seara târziu, când, de față cu toți deținuții, acolo în dormitorul comun, Iusti Mang şi-a răsplătit salvatorul cu o țigară bună, ba chiar a vrut să-l sărute şi să şi-l facă frate de cruce, Gilet i-a retezat-o:

- Las-o că măcăne, Lordule! Fiştecare din gagii ăştia ar fi făcut-o ca şi mine. Nu, n-o să ne 'mestecăm sângele-n jurăminte pe care nu le putem ține. Zi mersi, că nu am merlit-o!

*

Povestea aceea fusese până cu o oră înainte, doar amintire. Iusti Mang era liber şi numai din întâmplare era față în față cu hoțul care-i slavase viața în iarna care trecuse.

Dacă ar fi fost singur pe stradă, sigur i-ar fi strâns mâna jegoasă fără fasoane, dar el, doctorul Iusti Mang nu mai era de capul lui, acolo, în lumea civilizată şi liberă să-şi aleagă aliatul. Cu Ina alături, nu-i cădea bine să se arate prieten, frate, cu vagabondul. Nu deținea curajul să-i spună nevestei, că, cu amărâtul acela el fumase nu o dată din acelaşi muc de țigară.

Gilet îl privea cu milă fățişă. Ştia din propria-i experieneță că Mang refuza brutal să revină la amintirile din puşcărie, dar şi că, tot Mang va fi cel care nu va reuşi să se elibereze de stafiile trecutului până când nu va fi pregătit să-şi recunoască toate greşelile.

Înfuriat că Gilet îi sta înainte, de parcă nu ar fi avut loc amândoi pe aceeaşi stradă defel îngustă, Mang scuipă în palme apoi se repezi şi-l prinse pe omul plăpând de reverul sacoului putred de igrasie. Țoalele vagabondului pârâiră.

- Băi, Gilet, în trei timpi şi trei mişcări să-mi eliberezi drumu', altminteri îți pun dinții în coloană de defilare, grijania ei de lume!

- Lordule!?

- Mucles, Gilet, şi bagă la tărtăcuță: Lordu' a încheiat-o cu de alde de tine,- boarfa societății!

- Cum vrei, da' nu uita că, munte cu munte se întîlneşte… mârâi Gilet, încercând să dispară cu arcada încă întreagă din fața furiosului.

-Iusti, da' omul pare să te cunoască. Nu vezi că are nevoie de tine? Interveni Ina, miloasă şi grăbită să scoată portofelul.

-Dacă-i necăjit să-l ajute Dumnezeu! se răsti Mang gratuit la femeie şi i-ar fi aruncat ei în spinare, tot nenorocul său, dacă Gilet nu s-ar fi întors cu un pas, gata să pună lucrurile în ordine:

-Gilet nu cere şi nu primeşte pomană !

Corect ? Corect! Mi se spune Gilet pentru că… mâna asta rade, rade prin buzunarele başcanilor. Gilet nu duce lipsă de parale, cucoană! Corect ? Corect! Săru' mânuşița şi... numa' pentru că eşti femeia lui, îți dau înapoi portofelul. Corect? Corect! Rămâi cu bine şi tu, frățioare şi … ne mai întâlnim noi sigur, şi să dea Domnu' să nu fie la strâmtoare.

Gilet se răsuci pe călcîie în timp ce flutura între degetele-i descărnate potofelul micuț, pe care Ina îl purta mereu în poşeta pe care o considera a fi foarte, foarte sigură.

- Chenzina mea! Sunt banii mei… scânci femeia, în timp ce vagabondul, întoarse capul şi rânji arătându-şi gingiile cu resturile putrezi ale unei danturi neglijate.

- A fost numai o demonstrație, doar o demnonstrație, coniță. Ține-ți marafeții! Gilet nu ciordeşte niciodată de la prieteni. Gilet are bani să-i întoarcă cu lopata, nu-i aşa, Lordule ?

Gilet părea să scuipe silabele printre buzele albicioase. Se întorsese, doar câțiva paşi, cu tălpile bocancilor solzoşi atingând bordura, şi-l privea pe Mang cu insistență, cu ochi de câine care se teme că-şi va pierde stăpânul care-i dă hrană dar îl şi bate zilnic.

- Asta-i, Gilet, am fost prieteni pe cinste, da', ce fost a fost. Acum să ne vedem fiecare de drum, de viețile noastre!

- Nici tu nu crezi ce spui, Lordule. Nu ai cum să te întorci de tot în libertate, după câte ni s-au întâmplat acolo! Cât despre mine, gherla mă cheamă, mă plânge. Aşa că, nu-m' pasă dacă voi cădea din nou la turtoi şi mardeala caraleilor.

Gilet vorbi din ce în ce mai şters, retrăgându-se ca o umbră până dispăru cu totul în spatele boscheților ornamentali care delimitau parcul orăşenesc de artera rutieră.

-Gileet! Gilet… Bă, frățioare, bă! Zbieră tradiv şi aproape animalic, Iusti Mang. Se smulsese din brațul Inei, care deşi speriată se hotărâ, ca odată întorcându-se acasă, să-i impună să-şi lămurească lucrurile. Ori cu ea, ori cu amintirile!

*

Golanul parcă intrase-n pământ şi Iusti se aşeză pe gardul de fier forjat de pe marginea drumului. Îi venea să plângă ca un copil dar, cum i-ar fi stat cu şiroaie de lacrimi pe obrazul ăla nou, unde barba prinsese să crească iar, îngrijită de cel mai bun frizer din cartier.

Se ridică drept şi înjură bărbăteşte, pornind fără țintă şi fără să observe că Ina i se alătură din mers, aşa ca o străină dezinteresată de viața sa personală. Umblară în neştire prin mahalalele urbei cu izuri balcanice, ea mereu tăcută, el tot întrebând prin bodegi, de "unu' slab şi lungan, de-i zice Gilet".

Când Ina nu se mai aştepta la confesiuni din partea bărbatului ce se credea încă tare ca "stronțiu" Iusti Mang răbufni, vărsă tot năduful pe care-l purtase de unul singur în splină :

- Tăbărseră peste mine în pat… Să fi fost trei, patru, poate mai mulți… Le-am simțit întâi pumnii şi picioarele lovindu-mă în vintre, în cap, în pântece… Apoi, pipăitul acela spurcat, urcând şi coborând de-a lungul şirii spinării, pe sub genunchii… Unu' mă ținea strâns, ca pe mielul dus la tăiere. Altul mă muşca, altul mă pupa pe piele… Erau ca o haită în călduri. Nu! Animalele sunt mai aproape de Dumnezeu decât au fost ei!

Eram doar de o săptămână acolo şi nu mă dezmeticisem de tot. Dacă în libertate mi s-ar fi întâmplat asta, aş fi devenit fiară; m-aş fi opus, i-aş fi cotonogit sigur. Acolo eram speriat, ba chiar resemnat eram, ca un iepure prost. Mă puteau batjocori, chiar ucide… Ce conta pentru ei un cadavru în plus în nenorocita aia de lume ! Nimic.

Gilet a auzit şi a venit din dormitorul vecin. A aprins becul, a înjurat țigăneşte şi s-a năspustit , aşa firav cum e el, peste dobitocii ăia puternici ca bivolii. S-au retras imediat, scrâjnind din măsele, amenințând.

Gilet nu era nici magician, nici sfânt, se impusese în turma de hoți pentru că el însuma cei mai mulți ani de detenție la activ. Imbătrânise la pârnaie şi nu ştia ce-i frica de om.

" Am muiere ca o zână afară" - vorbea mereu, de una ce îmbătrânise tot aşteptându-l să-şi ispăşească păcatele.

Salvatorul meu de atunci, este şi el liber acum. Oare pentru cât timp ?

Gilet a ucis o dată şi-a plătit de mai multe ori!

Eu, doctorul Mang, am făcut sute de chiuretaje la cariera mea, dar numai o dată m-au prins. Sunt un criminal de copii nenăscuți, da, ăsta sunt. Nu o făceam pentru bani. Ele veneau la mine şi se rugau ca la Dumnezeu. Pe atunci nu învățasem încă să spun Nu. Pentru asta nu voi fi iertat nici comunişti, nici Dumnezeu!

Numai tu, rățuşcă urâtă, crezi,- vrei să crezi, că în puşcărie am fost spălat pe mâini, pe inimă , pe creier cu detergent-lux. Am devenit un om nou !

Nu, Iusti al tău rămâne ceea ce Gilet o ştie mai bine ca orice psiholog. Sunt un om mort pentru societatea asta "multilateral dezvoltată".

- Cum poți fi atât de egoist! Ştiu cât suferi, dar nu mă face părtaşă la disperarea ta. Ani de zile ți-am dus dorul şi grija. Tu m-ai alungat, nu m-ai vrut lângă tine. Acum mă accepți dar ştiu că o faci numai dintr-un capriciu şi nu pentru că ai vrea să împarți restul vieții cu mine, răbufni Ina şi, odată ce spuse ce ce adunase totă ziua aceea în suflet, respiră uşurată ca şi când ar fi

vomitat otrava datorată proastei funcționări a fierii. Se simțea mai uşoară, mai limpezită-n gândire şi chiar independentă de bărbatul care îi provocase numai necazuri.

Cum, din direcție opusă se apropia de ei, un taxi, Ina-i făcu cu mâna şi aruncă înspre Iusti, furioasă, cuvintele:

- Faci ce vrei cu viața ta, dar nu mai conta de azi înainte pe mine!

- Ti-e frică! Uite, ți-e frică de îngheața haina pe tine! Altminteri n-ai fugi de mine… Şi tu te temi că ai putea fi contaminată cu "virusul nepăsării".Te temi că am să te trag după mine-n morcilă. Te crezi mai bună? Asta-i, te crezi mai grozavă, aşa cum se cred si cei de la Cercetare. Toți mă vreți "lacrima Cristi" dar nu pentru că vă pasă de mine. Voi nu iertați nimic din greşelile greşiților voştri, de ce ați face-o pe samaritenii tocmai cu mine?

Prin geamul deschis al maşinii, şoferul bombăni ceva ce lăsa să se înțeleagă, că el nu are timp de pierdut cu nehotărâții, la care, Ina se grăbi să urce, lăsându-l pe Mang perplex, în mijlocul străzii acelea, cu asfaltul cojit de gerul care prindea iarnă de iarnă până şi undele Dunării.

–La hotel ! comandă ea şi se lăsă cu voluptate căutată pe tapițieria cam aspră a automobilului Maide Romania.

*

Mergeau în aval, de-a lungul fluviului. În beznă, cargourile încărcate cu laminate de oțel şi azotat de amoniu se lățeau peste apa vâscoasă. Ceva putred şi mereu luat de la capăt părea să dominea noaptea, pământul.

La peron, ea a plătit repede, rotunjind bacşişul, cu gândul la o baie fierbinte, care ar fi putut să îi amintească, că viața era uneori prea tumultoasă însă foarte sigur frumoasă.Cum nu avea puterea să dea ochii cu oamenii pe care-i zărea, fericiți, veseli, în lumina puternică a lămpilor de la Recepție, făcu calea întoarsă, plimbându-se aiurea, pe străzile vechi, din preajma hotelului.

Mergea din ce în ce mai repede, accelera paşii ca şi cum umbra sa amenința s-o ajungă din urmă.

- De el fugi ? Spune-mi, prințeso, ce ți-a făcut…Te-a bătut?

Ina simți mai întâi mâna mică dar puternică, ca o gheară pe umăr, apoi auzi vocea de femeie care fumeză țigară de la țigară. Încercă să se dea înapoi, dar cerşetoarea o sili pur şi simplu să se lase jos, lângă ea, pe marginea trotuarului pustiu la ora aceea din noapte spre ziuă.

- Ce vrei de la mine? Banii… Bijuterii n-am.

- Nu te teme, coniță. Îs femeia lu' Gilet… Vorbesc cu tine ca între noi, consoartele hoților. Noi trebuie să fim ca surorile. Cui să mă plâng?!… Te rog… nu mă spune lu' Gilet a' meu. Cunoşti un doftor bun în oraşul cela mare, de unde vii tu ?…

Sărmana dădu în plâns şi cu mâneca murdară îşi ştergea ochii sticloşi, arşi de febră.

Din instinct, Ina umblă iar la portofel, convinsă că banii şi numai banii fac în lumea asta minuni.

Atunci îl revăzu Gilet, alergase şi respira greu. Îşi prinse femeia în brațe, o strânse cu milă şi cu durere la el.

- N-o lua în seamă. Galia mea-i bolnavă dar nu sărmană. Am bani să-i fac şi-un castel, numa' că , proasta de ea… vrea comândare cu patru cai negri şi brişcă plină de flori din hârtie creponată… Aşa-i ea, copilăroasă.

Femeia bolnavă începu să tuşească, se trase din brațele lui cu spatele, până la zidul umezit de aburul ieşit direct din gura fluviului.

- Galia mea te-a ginit când ai coborât din taxi. Nu am putut-o opri. Voia să te vază din față. Femeia mea-i pe moarte, nu mai face mulți purici pe lumea asta, d' aia nu mă trage inima să dau alt pont, să intru-n puşcărie, acolo und' mi' locu. Am jurat să fiu lângă ea, să-i țin lumânarea. Sifilisu şi alte bube aduse de vaporenii ăştia miştocari îi macină măruntaiele femeii mele bună ca soarele.

Gilet are bani să-i întoarcă pe lopată, da' banii nu ajută întodeauna. Voi rămâne singur în cocina asta de lume, singur, conițo.

Ai grija de Lordu, nu-i chiar diavol, numa' că, se teme, prostu' să nu-şi facă rău singur. Nu te supăra, coniță, eşti frumoasă ca stelele şi frati'mi-o, Lordu, va învăța să te prețăluiască odată.

Gilet dispăru ca o nălucă, fără să-i spună Inei la revedere sau adio.

Acolo, chircită cu genunchii la gură, pe bordura străzii, a găsit-o milițianul, care, după ce i-a verificat acetele de identitate şi delegația de serviciu, a dus-o la camera de gardă a spitalului.

- Spasmofilie, asta au toate femeile îmbrăcate bine, glumi asistenta de gardă şi îi administră intravenos un calciu gluconic, sfătuind-o să doarmă dacă voia ca a doua zi să fie " ca nouă".

Târziu, către ziuă, Iusti Mang a găsit camera lor de la hotel goală, doar parfumul Inei, pe care el l-ar fi recunoscut oriunde, mai persista în pernele peste care, obosit se aruncase aşa îmbrăcat cu hainele murdare de stradă. Nu-şi făcea reproşuri, nu se învinovățea pentru arta de-a strica totul. Încet, încet aluneca în starea de veghe de dinaintea unui somn profetic şi fiecare muşchi al obrazului i se destinse iar în subconştient era chiar mulțumit că era singur singurel în camera aceea elgantă şi cu vedere spre lunca fluviului.

*

L-a trezit țârâitul telefonului de interior. Era spre amiază şi se părea că tot coşmarul nopții se dusese în somn ca jegul pielii sub un duş după saună.

- Recepția suntem,- vă mai prelungim sejurul ?...

Mang nu ştia ce să-i spună, îngăimă ceva legat de " programul soției" apoi lăsă să-i cadă din mână receptorul în furca de ebonită. Se căută prin toate buzunarele, de unde abia scoase şi numără bani cât să-şi plătească apa minereală şi cafeua din dimineața aceea. Portofelul era la Ina, pe care el o aştepta, firesc, fără emoții, să apară dintr-o clipă în alta , să-i ceară iertare şi să achite ea nota hotelului.

S-a spălat doar pe față şi a coborât la bar, unde a comandat un pahar cu lapte acru. Localul era gol şi dinintea lui se etala albă şi rece linia mobilierului modern, dar care în mintea lui obosită, făcea asociații cu o masă de disecție. Față în față cu gândurile sale cele mai ascunse, Mang resimțea aproape real răcoarea artificială din morgă, de acolo unde anatomistul ăla gras şi veşnic cu țigara în colțul gurii, îl punea pe studentul Iusti Mang, să tragă sertarul cu cifra 7.

Era în primul an la medicină şi nu învățase încă glumele macabre. A tras fără emoții, cadavrul fetei s-a arătat ca un mulaj din material impermeabil.

"E mai frumoasă ca vie! a exclamat anatomistul. Lui Iusti i s-a întors stomacul, a fugit afară unde, lângă un boschet a vomitat toată mizeria organică care confirma linia ilizibilă dintre îngerul morții şi ce al vieții. Imediat ce a trebuit să opteze pentru specializare, Iusti a ales obstretica-ginecologia. Viața.

Acum, după atâta vreme, îşi amintea detaşat de acele vremuri, bea laptele acidulat şi fuma ultima țigară din pachetul boțit, aşteptând-o pe Ina să-l salveze, ca mai întodeauna de când erau împreună.

La bar îşi făcu apariția şi prima clientelă serioasă pe ziua aceea. Chelnerița îi trase cu ochiul lui Mang, asigurându-l:

- Îți fac cinste cu o cafea,- ai fost bun de saftea, boierule! Să mai vii pe aicea.

El rânji mecanic fără să-i pese sau să vadă cum, prin dreptul ferestrei trecu o siluetă de statura Inei şi înveşmântată în pardisiu din material supraelastic de culoarea nisipului.

Poate că era ea, sau numai una dintre sutele de neveste de vaporeni plecați pe apele lumii, femei singure şi defel hotărâte să-şi spună, dacă era sau nu o crimă să-şi înşele bărbații ăia "bunii" şi care plecau cu anii, să câştige o pâine mai albă prin lume.

Capitolul 9

Se auzea doar ploaia zbătându-se ca o vrabie în vitralii şi murmurul preotului tânăr, falnic, şi care îngâna ca într-un colind, litania din dimineaţa aceea. Timide din cale afară, timorate aproape şi abia îndrăznind să ocupe cu fiinţa lor păcătoasă cele câteva jilţurile destinate enoriaşilor,- îngenunchind direct pe preşul din cârpe din pronaos, parcă-şi doreau cu dinadins să se destrame la un semn, să dispară pur şi simplu în fumul albăstriu de tămâie.

De jur împrejur, ridicaţi în arcade, pereţii se adunau peste ele, în arcul de boltă ce susţinea fresca pictată cu chipul tras de asceză al Mântuitorului.

Respectând întocmai regula locului, Ina plăti la bănuţ cele câteva lumânări galbene şi foarte subţiri, apoi, nehotărâtă, le mototoli între palme, fără să le aprindă, cum ar fi trebuit, la locul anume amenajat de pompieri, undeva la ieşirea din tindă. Nu era religioasă prin definiţie. Detaliile care abundau în ritualul bine pus la punct i se păreau chiar anacronice, multe nepotrivite finalului de mileniu,- etapă în care i se părea că viteza domina şi omul şi maşina. Îşi punea întrebări cam nelalocul lor şi apoi se închina, convinsă că Dumnezeu în bunătatea Lui o ierta pentru ca mai apoi, să cadă în acelaşi păcat de la capăt. Lemnul, din crucea sărutată de generaţii întregi de păcătoşi, mătasa scumpă dar uzată, din prapurii cu ceaprazuri, zidurile cam coşcovite sub fum gros de lumânări şi cohorta de sfinţii cu ochii aţintiţi în punct fix, îi creau o stare de ambiguitate. Credea şi nu credea în dogma prin care, Creatorul era mărturisit un pic prea cabotin, prea zgomotos decât, gândea ea, că s-ar fi cuvenit într-o relaţie în care intimitatea ar fi putut fi punctul de întâlnie al Omului cu Christos.

Femeia osânzoasă, în rochie de mătasă vegetală, care-şi silabisea rugăciunea ca şi cum ar fi fost numai ea singură cu Dumnezeu în spaţiul bisericesc, emana miros de transpiraţie amestecat cu apă de colonie ieftină.

Ina făcu câţiva paşi spre altar şi se închină, nici ea nu ştia exact pentru ce, dar se închină cu osârdie. Indiferent de frământările ei lumeşti, învăţase că numai astfel putea intra în starea aceea specială, de bine, ori de câte ori intra în Biserică. Şi de data aceea gândurile i se liniştiră ca sub sedativ şi numai un spasm mic făcea să i se zbată colţul buzelor unse cu ir de un roz foarte deschis, aporoape ca de copil.

Apoi, din nimic, o încercă iar senzaţia de vinovăţie absolută. Transpiraţia rece îi cuprinse în broboane mici tâmplele, fruntea. Nu reuşea să dăruiască tot ce avea şi nici nu primea ceea ce aşteptase cu emoţie: împăcarea sufletului cu trupul, şi amândouă părţile eu-lui ei, cu Dumnezeu.

O entitate nevăzută şi neauzită, fără gust şi fără miros îi punea puterile la încercare. Se simţea ca pe stânca biblică, de unde diavolul o îndemna să sară în deşărtăciune. Regreta că nu era o credincioasă aprigă, că nu putea pretinde darul iertării de la un Dumnezeu, căruia nu-i slujise până atuncea cu renunţări considerabile. Schiţă semnul crucii cu degetele adunate-n Treime şi apoi aşteptă ca gestul acela simplu să-şi facă efectul. Nu se întâmpla nimic şi neliniştea punea iar stăpânire pe toată fiinţa-i, îşi bătea joc de carnea şi sângele femeii care uitaseră că mai înainte de toate cele pipăibile, fusese Cuvântul.

Privi pe rând la sfinţii arhangheli, la mucenici şi la heruvimii cu serafimii din jurul Precistei. Era acolo şi El, Fiul, cu aura de raze ca o armură princiară. Ceva mai jos, în întreg, se văietau păcătoşii, împinşi cu vătraiul în focul cel nestins al Gheenei. Erau acolo şi Adam cu Eva, o pereche frumoasă şi tânără numai bună ca să proceeeze, să umple Pământul de oameni.

Ina repetă semnul crucii, apoi, pentru că rugăciunile mari nu avusese şansa să le înveţe în copilărie, se agăţă ca înecatul de paiul speranţei, spunând : "Înger, îngeraşul meu…". Dorea să creadă cu adevărat în ispăşire, să se supună fără cârctire, dar fără să ştie că, cel care nu s-a certat nicidată cu Dumnezeu nu va ajunge să-L cunoască cu adevărat în vecie.

Se rugă cu cuvintele ei de fiecare zi şi se simţi un pic mai uşoră, mai liberă, ca şi cum toate grijile-i personale ar fi trecut pe umerii unei alte persoane. Dar, nu se mulţumi doar să creadă, fără să cerceteze,- fiind gata să pună toată starea aceea de euforie pe seama unui

exercițiu modern de reîncărcare energetică. Se credea om, un om cu aura ce-i drept cam zdrențuită de inerția care o oprea să vadă mai departe de legile biochimei, regului pe care le învățase foarte bine în liceu şi în facultate.

Dincolo de zidurile groase, ctitorite de Brâncoveanu, care estompau scrâjnetul frânei, pe care tocmai o pusese şoferul unui autobuz de pe linia 31,- pentru a-l evita "la mustață" pe unul dintre pietonii cu capul în nori, care traversase bulevardul după propria lui lege, - dincolo de catapeteasma bisericii se întindea oraşul cu sărăcia şi bogăția lui, un amalgam din care, fragmente, cioburi de realitate dureroasă nimereau, intrau şi pe uşa lăcaşului sfânt, se loveau de uşile împărăteşti, nimerind altarul.

- Jigodia! Mă băga în puşcărie nevinovat! 'tui grijania lui de golan! Înjură şoferul vârtos, luându-şi de martori, cei câțiva călători recalcitranți, cu care, cu numai un minut mai înainte, schimbase "amabilități" de soiul: " Unde ai învățat, bă, meseria? Cari oameni, nu saci de cartofi!" " Dacă nu-ți place cum te duc, ia-ți Trabant, măgarule!!"

Ina îşi astupă urechile, nu voia să revină la lumea din stradă, nu încă. Nu era capabilă să se smerească, să supraviețuiască prefăcându-se. Nu-l învinovățea pe El, Cel din Cer, pentru ceea ce ea greşea mereu pe Pământ, printre oameni.

"Dumnezeu are o mulțime de alte probleme mai importante de rezolvat în sistemul galaxiilor, încât eu, o furnică, să-mi permit să-l rog seara şi dimineața, să-mi lege şi dezlege şireturile." Aşa spunea mereu, când mama Fana o certa, speriată că " fără Dumnezeu" va ajunge sigur sub talpa iadului.

Erau zile, mai ales nopți, în care până şi Ina se convingea că greşea în credința sa cam liber croită. Alteori se simțea mândră că reuşea să "preia" din problemele Divinității, că putea prin sudoare frunții şi bătăturile palmelor să-şi câştige firimiturile existenței pentru ea şi pentru fiul său, pe care-i drept, nu-l lua de la Tereza, decât la sfârşitul săptămânii.

Ina se ruga din toată inima doar atunci când o făcea pentru altul, pentru Iusti Mang, de exemplu. In ziua aceea încercase zadarnic să le facă loc în sufletul ei tuturor sfinților. Era măcinată de îndoieli şi nu era dispusă să apeleze la preotul acela tânăr şi falnic, aşa cum făceau toate celelalte din strană.

Deşi nu o cunoştea pe nici una dintre ele, Ina le intuia frica, furia şi mai ales, neputința, lucruri pentru care, cele mai multe dintre credincioasele fervente veneau la Biserică pentru a scrie acatiste pe foi de caiet dictando cu creion chimic. Apoi se simțeau iertate, curate.

"Ar fi mult prea uşoară Credința!" Îşi zicea Ina şi se încăpățâna să nu apeleze la serviciile bărbatului în sutană pentru a cere, a obține prin el izbăvirea sufletului. Îl vedea cădelnițând cu gesturi ample, foarte senin şi sigur pe sine.

Privi apoi stranele tari şi înguste, înşirate pe lângă pereți, apoi centrul navei şi linia nemarcată dar care despărțea clar femeile de bărbații veniți la biserică. Femeile!, socotite doar o jumătate din jumătate din crucea bărbatului, asta după două mii de ani de la răstingnirea Mântuitorului!…

Nu că şi-ar fi dorit neapărta să intre vreodată în altar, să dea peste sticla cu vinul rămas de la ultima împărtăşanie, să calce poate pe firimiturile uscate de prescură, din care puteau ciuguli şoarecii, şi ei fiind viețuitoarele Domnului. Nu, Ina nu era curioasă din fire şi nici nu-şi dorea să se facă reformă în Biserică doar pentru că ea avea apucături de sufragetă dedată la democrație şi nu de supoşenie necondiționată, ca o mamă bună de familie.

Acum, preotul cu pietre scumpe încrustate în crucea ce-i sta pe piept ca o medalie, spovedea şi împărtăşea credincişii în serie. Ina prinse să calculeze… câți pantofiori, câte cămăşuțe s-ar fi putut cumpăra copiilor din orfelinanul de la Şosea, dacă toți preoții țării ar fi renunțat la … Se prostea desigur, pentru că Statul aloca an de an, o sumă de bani pentru bieții orfani, iar preotul; el era la urma urmei numai om, nu Iisus Domnul, ca să poarte cămaşă sărăcăcioasă, să alunge zarafii din Templu...

De când năvălise sărăcia lucie peste români, Ina prinsese obiceiul de-a calcula, de-a aduce până şi prețul pâinii la banalul, dar mereu acelaş preț al unei perechi de pantofi. Din inerție, privea încălțările, ce se zăreau de sub faldurile hainei preoțeşti. Nu erau chiar noi, dar erau "Guban".

Marca asta ar fi recunoscut-o ori unde în lume, erau aidoma celor pe care, îi "luase" pe sub mână, pentru Iusti, pe când acesta mai era încă în puşcărie. O iarnă şi o primăvară i-a ținut în dormitor, lângă pat, apoi i-a depozitat pe raftul de sus al debaralei, în speranța că se va da o grațiere, ceva ce ar fi putut să i-l aducă mai curând acasă. Pantofii aceia nu-i purtaseră noroc nici ei, nici lui Iusti Mang.

*

Preotul simțea privirile roşcatei cam prea obraznice dar nu se făcea să riposteze cu aceeaşi măsură. Încă prea tânăr în slujirea Altarului, se lupta cu disperare, încercând să-şi țină firea, să-i demonstreze păcătoasei ăleia, că el era Păstorul care nu va claca pentru o oaie rătăcită şi poate nebună. Se închină cu gesturi ample şi sluji cu o voce frumoasă, de tenor veritabil. Toți din biserică se luară după el şi Ina se închină şi ea, aparent supunându-se. Preotul zâmbi un pic prea biruitor. Se răstignise cu brațele în aer. Faldurile veşmântului se lăsau greoaie, dezvelindu-i încheieturile palmelor albe. Dincolo de umerii lui muşchiuloşi, chipul lui Iisus abia de se mai vedea, zugrăvit cu tempera pe lemnul de tei al icoanelor vechi.

"Acesta-i, Omul!" şopti Ina, când preotul chemă enoriaşii la împărtăşanie:

- Veniți, luați din carnea şi din sângele meu, pentru că… pentru că…

Atât auzi ea clar, restul nu mai conta. Îi vedea buzele foarte roşii, dantura albă cu caninii ascuțiți ca la fiare. Ii vedea şi degete prelungi şi resfirate în două evantaie, întru chezăşia pe care el, prin girul dat de Biserică, o depunea Cezarului din Cer pentru ea cea plină de păcate ca bibilica de pene.

Era sau nu era un actor care folosea sfântul lăcaş drept scenă? Cu recuzita la îndemână şi figuranții de față, el părea puternic, bun, gata de sacrificiu, dar mai ales, violent,- lovind cu biciul amenințărilor şi frica de focul Gheenei, peste conştiința femeilor, dintre care, unele prinseră să plângă cu lacrimi sărate. Erau ființe obosite de viață şi care căutaseră tihna după zbaterea zilnică. Se supuneau regulilor canonice cu evlavie şi-l căutau pe Dumnezeu cel de dincolo de icoane. Se rugau şi plângeau cu sinceritate, ca într-un cor antic, acoperind cuvintele preotului. Ele trăgeau la biserică ca la un liman sigur, pentru a scăpa o clipă din lumea reală, de cei care nu mai ştiau nici de milă, nici de frică, nici de ruşine.

In pântecele lăcaşului de rugăciune, situat într-un cartier central al metropolei, ele se prezentaseră primenite şi şi emoționate ca la audiența de la porțile Raiului.

Un ins ca fără ca fără de vârstă adună alte câteva zeci de "achatistele" - răvaşe sortite să ajungă la Dumnezeu prin intermediul preotului cu buze foarte roşii şi dinți înfiorători de albi. Erau trecute acolo, negru pe alb, dureri trupeşti, malformații ale sufletului, toane şi ambiții! Dascălul bisericii intră în altar, apoi se întoarse fără scrisori şi fără răspunsul dat de Dumnzeu Însuşi.

"Cum vor reuşi bărbații, şi ei cu păcate, să poarte crucea unei femei sortite să sufere şi dincolo de viață pentru că a avortat copilul pe care nu ar fi avut cu ce să-l hrănească, şi-a părăsit bărbatul care o bătea zilnic şi de toți pereții?" se întreba iar, retoric, Ina, gata să-l aşeze la zid pe masculul care se credea dumnezeul femeilor ce-l plăteau cu bani lichizi pentru ca el să le pună o "pilă" la Dumnezeu însuşi.

Era din ce în ce mai furioasă, gata să strige, să-l demaşte bietelor păcătoase, care, între extaz şi agonie, se rugau frământându-şi buzele crâmpoțite, pe care, rujul ieftin se amestecase tot cu salivă.

Ina prinse curajul nebun şi-l privi în pupile, îi măsură apoi, umerii obrajilor rumeni şi barba neagră şi deasă. Îi umări linia nasului ca de împărat roman şi buzele care-i demascau virilitatea de ins ce, sigur nu ținea toate posturile anului.

Preotul acela avea fruntea-naltă şi o şuviță umezită din chica-i haiducească scăpase, îi astupa şanțul adâncit la rădăcina sprâncenelor. Şi el o privea pe Ina direct, fără sfială. Care pe care!

Ea se pierdu o singură secundă, suficient, să-şi spună că e nebună. Simți îndată, cum trupul ei se desprinde mai întîi de-un lat de deget, de-o palmă, deasupra dalelor de piatră sură , apoi de două palme, de trei… I se părea că pluteşte prin fum de tămâie şi toți acei sfinți desenați

în vopsele.Tremura, gata să intre în convulsii nevăzute dinafară, să se zbată ca o găină tăiată. Era tot mai sigură că preotul o va arăta în public: " Ea e Ispita!"

Nu, nu pentru că i s-ar fi făcut milă de biata ființă, doar din rațiuni neştiute de el, o eliberă,- o coborâ cu picioarele pe pardoseală, pe covorul de iută donat parohiei de gestionara magazinului alimentar din bariera veche a târgului.

Acum, Ina era fiara gata îmblânzită, furia de mai înainte i se schimbase într-un fel de indiferență, de lehamite față de lume. Avea creierul gol ca un portofel după ce ai făcut o investiție masivă.

In stranele lor, femeile anonime rămâneau pe mai departe legate la ochi cu eşarfele lor de durere reală. Ina Orlea aflase,- era doar o insignifiantă insectă de serie care încercase să-şi ignore regnul. Nu reuşise.

*

Simți cum cineva îi strângea cu putere brațul. Se sperie ca şi cum nu ea ar fi convenit să se întâlnească atunci şi acolo cu Mara. Muşchii picioarelor nu îi mai dădeau ascultare şi nu-i mai păsa defel de soarta femeilor înțepenite-n genunchi, dinaintea preotului .

Mara a fost cea care a tras-o pur şi simplu afară, în piața acoperită de mâzga prin care, inşi prinşi necunoscuți dădeau din coate, se luptau pentru firimitura zilnică fără să se gândească pe cât ar fi trebuit la viața cea veşnică.

Până şi Mara da prin băltoace fără să-i pese de cizmulițele abia cumpărate de la vaporeni, iar Ina deschise umbrela cu țesătură impermeabilă. Lapovița nătângă se prăvălea egală peste fiecare.

-Bem o cafea… Sugeră Ina, ca şi când ar fi revenit de la un drum foarte greu şi care îi pusese nervii la încercare. Mara îi răspunse cu o voce fără culoare:

- Nu mai contează…

- Eşti leoarcă şi vântul rece îți intră prin jacheta asta subțire. Sigur, ceva nu-i chiar în ordine la tine! Ai ieşit în oraş nefardată, ceea ce nu-ți stă în fire. Spui că eşti în oraş de o săptămână, dar ca să dau de tine, a trebuit să apelez la forțele publice,- încerca Ina să glumească fireşte, odată ce se stabili că, ea trebuia să fie cea foarte puternică, care să preia inițiativa, să gândească pentru amândouă surorile.

Privi la Mara; o făptură răvăşită, nesigură pe sine, care-şi frământa întruna mâinile palide.

- Vorbeşte mai încet, te rog! Îmi plezneşte capul… o imploră aceasta, luând-o cu un pas înaintea Inei, pe trotuarul din ce în ce mai aglomerat de studenții care tocmai ieşeau de la cursuri.

- Ai necazuri! Da', crezi că numai tu ai probleme ?! Toți avem, dar asta nu înseamnă că trebuie să şi disperam. Vorba lui Iusti, când buba coace, mergem la chirurgie!

- La mine nici bisturiul nu mai ajută, oftă Mara şi, întorcându-şi capul, îi aruncă Inei priviri de fiară hăituită.

- Dacă ții totu-n tine, ai să plezneşti sigur şi… nu te poate ajuta nimen.

- Cui îi pasă de mine!? Tu nu te poți ajuta nici pe tine. Eu nu vreau generozitatea străinilor de pe stradă! Aproape că țipa acum, Mara şi câțiva inşi de pe trotuar se îndepărtară de ele, în grabă. Ea era lividă, cu pupilele dilatate ca într-un delir.

Ina nu ştia cum ar fi trebuit să procedeze într-o astefl de situație, dar instincul îi ordona s-o trateze ca pe un om normal.

- Numai moartea nu poate fi controlată, aşa că… vom găsi noi un leac şi pentru boala ta "specială".

- Moartea??? Ce ştii tu despre moarte, despre viață? Se înecă Mara cu vorbele, grăbtă să le debiteze pe toate deodată, dar pentru că ajunseseră deja în dreptul braseriei de pe Calea Victoriei, Ina o îmbrânci pur şi simplu, înăuntru, şi căută din ochi o masă liberă şi cât mai discretă. Mara se prăbuşi aproape pe scaun, fără să-şi scoată pardesiul, din care zăpada topită se scurgea şiroaie pe covorul roşu. Ina comandă cafeua apoi o privi în față, ținându-i strâns

mâinle reci în palmele sale, care erau, din nou, ferme şi dispuse să controleze rostul vieţii amânduroara.

- Aşa, zi-mi, ce ţi-a mai făcut Alfred, de data asta? Ai investit în el şi te-a lăsat cu buza umflată! Dacă ajută cu ceva, află că nu eşti prima femeie care-i ţinută de proastă.

Mara încercă să-şi retragă mânuţa îngustă dintre palmele sale şi abia atunci, Ina simţi cum femeia din faţa ei trăi tragedia la dimensiuni maxime. Era bolnavă dar nu din dragoste.

Mara intui că sora sa pricepuse aproape totul şi interveni un pic parcă prea impertinentă pentru situaţia dată:

- Vreau să-ţi las ţie partea mea de fericire. Nu iubiţii, doar apartamentul, bijuteriile… Nu-i cine ştie ce, dar nu vreau ca tot ce am să meargă la medici. Nu vreau să mor la reanimare, singură şi fără lumânare! Te rog, surioară!

Deşi o certa mereu că fumează prea mult, de data aceea, Ina aprinse o ţigară şi i-o întinse. Ea o luă indiferentă şi o duse la buze, trase un fum scurt, tuşi până îi dădură lacrimile.

- Fumatul interzis! interveni ospătarul, aplecat mult deasupra mesei cu cele două femei încă tinere dar defel fericite.

Mara stinse ţigara în pumn, straniu şi fără să clipească, scutură scrumul în şerveţelul de hârtie, pe care-l mototoli şi-l băgă în geantă. Avea ochii foarte roşii. Chelnerul plecă şi se întoarse cu comanda, o aşeză pe faţa de masă, apoi, se oferi cu amabilitate excesivă:

- Să vă dau un calmant, o pilulă din care iau şi eu înaintea examenelor…

Ina îi mulţumi pentru intenţie, schiţând un zâmbet ce ar fi vrut să spună că " Nu o mai ajută nimic!" Chelnerul pricepu şi se retrase fără zgomot iar ea, zise foarte încet, ca pentru sine:

- Să ne gândim la ce putem face, surioară!

- Nu mai am timp de gânduri. Boala avansează ca nebuna şi trebuie să-mi fac ordine în restul ăsta de viaţă. Am pansat răni, am făcut injecţii, am văzut cadavre… dar, personal, nu am învăţat nimic despre cum se moare de-a adevăratelea. Ina, ţie îţi este frică de moarte?

Întrebarea căzu brusc, ca un bulgăre de pământ peste un sicriu abia coborât în mormânt.

- Cred ca da. Nu m-am gândit serios niciodată, recunoscu aceasta.

- Asta-i minunat, poţi să-ţi trăieşti încă viaţa. Eu îmi vedem mereu trupul ca pe un gunoi, un compost… Asta ajung şi cele mai suave flori, nu? Ai curajul să-mi spui că nu-i aşa!? Dar… să ne întoarcem la noi.

Noi două nu am avut nimic de împărţit şi totuşi a fost o vreme în care te-am urât, te-am urât instinctiv. Poate a fost numai gelozie de copil. Îmi doream ca mama Fana să mă iubească mai mult, apoi am observat că ea biata, se iubea doar pe ea. Ar fi fost cazul să ne apropiem în ultimii ani. Regret sincer că nu ne-am căutat, nu ne-am întâlnit decât la nunţi şi la înmormântări.

Mara vorbea amestecat, despre familie şi sensul vieţii, despre dobitoacele pământului şi despre cum se pot elibera oamenii de provizoratul existenţei. Ina o asculta tot mai detaşată, cu gândul la o baie caldă, în cada plină de spuma şamponului de urzică. Îi îngheţaseră picioarele în ciorapii subţiri de nylon, dar nu ar fi întrerupt-o pentru nimic în lume, pe femeia aceea foarte bolnavă şi care se agăţase de ea cu disperare aproape animalică.

- Cincisprezece lei şi şase bani. Calculă chelnerul, nota de plată, iar Ina plăti fără ca Mara să se opună, cum făcea altădată. Apoi hotărâ:

- Mergem acasă!

- Nici vorbă! Hai la un resturant de lux, să petrecem!

- Nu vezi că ai febră, că delirezi si că, dacă nu ne grăbim, voi face şi eu pneumonie în hainele astea reci şi ude? Fii fată cuminte…

- Nu vreau acasă la Mang, nu vreau! Mai bine mergem, mergem … Unde? Am găsit! O vizităm pe doamna învăţătoare Furnică! Ne va da ceai de chimen cu miere, că… am visat-o mereu în ultima vreme.

Luăm un taxi şi nu ne oprim decât pe străduţa aia din Mandravela. Ce număr are la casă ? Nu ştiu dar nu-mi pasă. Mai ştii bradul ăla verde la poartă?

Mi-e dor până şi de pişcoturile cu mere... Mă îndemna să iau din ele şi acasă.

- Bradul a fost tăiat iar…învăţătoarea ta nu mai este.

- Cum nu mai este, fetiţo?

- A murit acum un an şi jumătate...

- Tu nu minţeai niciodată, de ce o faci tocmai acum şi cu mine?? Se precipită Mara şi, aruncându-se peste masă, sta gata să-şi înfigă unghiile în ograzul Inei. Eşti, eşti o mincinoasă… Doamna învăţătoare Furnică trăieşte!

Ba, a murit cum mor toţi oamenii! Avea peste 80 de ani, era bolnavă… Ş'apoi, cât a zăcut singură în casă nu te-am auzit să întrebi de ea vreodată! Vărsă Ina, tot năduful şi cu un curaj pornit din disperare, ordonă:

- Plecarea!

Mara se supuse. Se ridică mecanic şi porni spre uşă, printre mesele care mai aminteau de o epocă apusă şi foarte luxoasă, mergea împinsă uşor de cea care-şi asumase responsabilitatea, să nu o mai scape nici o secundă din privire de acolo încolo.

- Faină fată! Făcu aluzie la Mara desigur, chelenerul, după care, imediat se auzi şi replica vulgară , dată de colegul cu bonetă albă,- doar trei vorbe, dar care, o făcură pe Ina să le ignore iar pe Mara, să scoată rujul din geantă, să şi-l treacă peste buzele vinete, fără să se privească-n oglindă.

- Opreşte un taxi şi mergem la cimitirul catolic. Trebuie să găsim pe cineva care ştie unde-i mormântul! Dacă nu, eu voi lua cruce cu cruce, voi descoperi-o singură pe doamna Furnică...

- Eşti nebună! Se lasă întunericul şi vei da ochi în ochi cu bufniţele, cu stafiile. Mai vrei acolo!?

- Parcă vreau eu… scânci Mara şi trase batista din buzunarul hainei.

Din haină, pe trotuarul ud de ploaie, căzu o hârtie, pe care, ridicând-o, Ina descifră parafa unui medic celebru de la "Secţia de Oncologie".

Timpul se opri pe loc pentru o clipă.

- La dracu', ştii ceva medicină, nu poţi muri fără să te lupţi cu boala, se revoltă Ina, dezmeticindu-se.

–Să mă lupt?! Pentru cine aş face-o?

*

Habar nu avură mai apoi, cum au ajuns în Pajura. Au intrat în casă şi în timp ce Mara privea năucă în golul căscat în faţa televizorului, Ina trecea în revistă multe din momentele care o legau de femeia aceea, de care îi era milă dar pe care o simţea încă străină.

" Biata Mara, va muri fără să ştie cine i-au fost cu adevărat părinţii. Cum trece vremea, parcă ieri am fost cu mama Fana, Biroul Populaţiei. În camera cu fişeturi de metal vopsit verde se întindea fumul ţigării şi tăcerea ofiţerului, care foşnea între degete cartea poştală.

Mama Fana transpirase toată, făcea un efort teribil să nu-i scape lacrimile. Mie îmi părea rau de ea, nu o învinovăţeam de făţărnicie. Era o femeie simplă, o crescuse pe Mara, mă crescuse pe mine, pe Geo... Îl implora să o mintă, s-au, mai bine zis, să-i ascundă adevărul.

- Nu am cum, mi-aş da singur gradele de pe umăr. Scrisoarea asta-i act în toată regula,- există şi trebuie să-i răspundem expeditorului.

- Da', au trecut, de atunci, aproape treizeci de ani, tovarăşe căpitan… Era toamnă, secetă mare. Noi plecarăm din oraş, cu căruţa, după niscaiva porumb. Pe fetiţă am găsit-o în pâlcul de slacâmi. Nu avea mai mult de trei, poate patru ceasuri de când se născuse. Un fir de sânge i se scurgea încă din buric. Ioniţă al meu a luat-o imediat în braţe, eu mi-am scos şorţul, un şorţ bun, cu dungi albe şi albastre, am înfăşat-o în el ca într-un scutec. Nu era moartă, dormea doar.

Erau vremuri, de ca după Război, nimănui nu-i păsa de noi. Dacă am declarat copilul, dacă i-am scos acte? Cum să nu! De toate. După un an am avut-o pe Ina, apoi pe Geo…I-am crescut pe tus' trei cum s-a putut, cum ne-am priceput.

Când a aflat că sunt chemată aicea, Mara mea s-a speriat sărmana. Că, de ce, mamă, te cheamă? Ţi-o fi expirat actele." Acuş ce să-i spun, că femeia aia din curu Moldovei şi-o amintit că mai are un copil! Cum să-i spui, tovarăşe, că femeia aia nebună ne-o urmărit pas cu pas, încă de când am luat-o din iarbă şi, că a lăsat-o la noi numai pentru că la ea, acolo, nu ar fi avut nici după ce bea apă?! Cum să-i spui, maică?"

O bătaie energică în uşă o făcu pe Ina să tresară. Îşi abandonă amintirile şi-i deshise lui Isuti , care intră cherchelit şi vesel nevoie mare.

- Am sosit acasă, rățuşcă urâtă!

- Măcar dacă n-ai mai fi venit, să-mi strici "liniştea" asta de…Rai. Râse, apoi plânse Ina, fără să-i pese de băşcălia pe care bărbatul abțiguit o făcea din prostie.

- Aşa, vrei să plec?! Voi pleca în lume, vei rămâne singură ca o cuvuvea, ca şi ea! Vorbi Iusti clar, ca trezit din beție şi arătă cu degetul spre Mara, care impasibilă la toate, sta rezemată în perne şi continua să privească-n golul căscat în fața televizorului, care încă nu-şi derulase tele-jurnalul din seara aceea.

Capitolul 10

În apartamentul acela, dintr-un bloc standard, Ina cu Iusti încercau să lege firul unei căsnicii care cu mai puțin de o lună în urmă, părea să se fi dus cu totul pe apa sâmbetei.

În timp ce ea tricota cu dependență aproape, la fularul pentru copil, el pregăti ceaiul cu lămâie, îl turnă în cănile dinaintea cărora, mai apoi, la masa lor din bucătărie, s-au aşezat față în față, ca doi pensionari, povestind, amintindu-şi mereu şi de la capăt de vremurile în care, naivii de ei, crezuseră din tot sufletul că el, doctorul Iusti Mang va primi într-o bună zi, de ce nu, chiar Premiul Nobel.

Primul semn de dezastru a fost accidentul. Avusese loc doar cu o zi înaintea deschiderii Sesiunii Ştiințifice. În perioada aceea, el era în ascensiune, considerat fiind ca unul dintre specialiştii de viitor de la institutul de cercetări medicale.

Convins că în țara aia, un proiect avangardist ca al său, avea încă şanse de-a fi transpus în practică, muncea pe brânci, încurajându-se singur de la o etapă la alta.

Se apropia competiția internațională, la care se şi vedea laureat, fără să ia în considerația că mai întâi trebuia să treacă prin furcile caudine ale celor de la paşapoarte şi nu doar atât. Se încăpățâna să muncească ore în şir, uneori noaptea întreagă, în laborator sau acasă, calculând cu creionul, măsurând cu rigla; comparând milioane de date care, ar fi putut constitui doar o " combustie" ceva mai serioasă pentru un program de computer.

Uneori era întrerupt de țârâitul telefonului, ridica receptorul, răspundea: Alo! De la capătul celălat al firului nu-i răspundea decât fâşâitul de bandă magnetică, semn intrase în atenția cuiva. Nu-l deranja, ba chiar se obişnuise cu gândul că ajunsese un "cineva" care trebuia ținut în "vizor" - ins important, din moment ce se puseseră în mişcare trupe pentru a-l "proteja" de eventualii samsari de materie cenuşie de peste hotare.

Iusti adora serile liniştite, domestice, dar care din păcate erau din ce în ce mai puține, clipele când sta cu Ina pe brațe, colo, aşa ca o pereche ce trecuse deja prin viață. Ei, habar nu aveau ce era aceea "lună de mire" - abia căsătoriți s-au şi trezit prinşi în vârtejul revoluției tehnologice, cu care, naivii de ei, se considerau compatibili.

Ina a rămas însărcinată imediat şi, poate de aceea, din zi în zi, devenea mai solicitantă, un motiv în plus pentru ca el să se retragă elegant, strategic, la biroul amenajat ad-hoc în camera de la stradă.

Ca să pună capac peste oala aflată sub oarece presiune, cam tot în vremea aceea, Iusti Mang fusese "invitat" la o adresă necunoscută, unde, a fost servit cu vodcă şi flatat mai întâi, demonstrându-i-se că "tovarăşii" erau la curent cu ceea ce făcea el, pentru ca mai apoi, la plecare, stingându-şi mucul țigării cu vârful pantofului direct pe linoleul din hol, gazda lui să intre în subiect, să i-o spună verde în față: "Am semnat pentru tine, mi-am pus în joc gradele militare, aşa că te 'puşc chiar cu pistolu' ăsta, dacă nu te întorci la timp din străinătate. Te las să pleci doar pentru a le demostra ălora că noi suntem crema inteligenței umane. Suntem în avangarda lumii ştiințifice,crezi ? întrebă un pic derutat de zâmbetul lui mang, apoi continuă agresiv de arognat :. Să nu mi te înhăitezi cu careva dintre americani sau ruşi! Să nu-mi vii acasă fără medalia de aur, fără diplomă şi fără …un ursuleț de pluş, pentru nepoțica mea. Auzit-m-ai, to'arăş Mang! Să nu te pună şarpele lăcomiei, pentru un pumn de parai să-ți vinzi patria şi invenția! Au ăia muieri libertine să te destrăbălezi de te țin momițele. Poți să-ți scoți şi un ochi, nu-m' pasă atâta vreme cât eşti corect cu mine şi cu iubitul Preşedinte."

Iusti l-a asigurat de loialitatea şi recunoştința sa pe viață. I-a promis "puiul târgului" şi au bătut palma, pentru ca, la numai trei zile după aceea, să se trezească, aşa pe nepusă masă, cu omul la uşă. Nu voia marea cu sarea, doar foc la țigară şi colo, o semnătură pe Adeziune. "Ăsta-i paşaportul !" i-a zis, râzând ca şi cum de acolo încolo, l-ar fi avut sigur la mână. Mang s-a făcut mai întâi că nu înțelege, apoi l-a refuzat cît a putut de calm şi hotărât. Maiorul nu a insisitat cine ştie ce, ba, chiar l-a asigurat, ironic, că el e băiat bun şi că nu-i va căuta, dar mai ales nu-i va

găsi nod în papură tocmai lui, un om de ştiinţă "pe val". Apoi a plecat trântind uşa şi fără să salute.

Din clipa aceea Iusti a stat ca pe jar. Participarea lui fusese confirmată, lucrarea era foarte aproape de final, zilele zburau, numai paşaportul cu viza, întârzia să iasă.

*

Era lună plină şi o durere de cap acerbă îl ţinuse treaz mai toată noapte care trecuse. Dis de dimineaţă şi-a făcut duşul obişnuit şi fără să mănânce, plecă la serviciu, hotărât să-l abordeze pe secretarul de partid, să-l roage în genunchi dacă ar fi fost cazul, să-i pună o pilă la serviciul de paşapoarte.

Se cam moşmondi până să pornească maşina lui albastră, pe care o achiziţionase la mâna a doua de la un coleg, care avusese noroc porcesc, să lucreze cu contract în deşertul din Asia Mică.

Se instală la volan şi verifică, ca de obicei, benzina, apoi frâna de picior şi cea de mână. Mulţumit aprinse o ţigară, trase fumul în piept şi abia apoi porni, în marşalier, extrăgându-se dintre celelate autoturisme din parcarea de cartier.

Abia se luminase de ziuă şi în aburul încă lăptos siluetele muncitorilor care ieşeau din schimbul trei de la combinatul poligrafic, se decupau vag, distorsionate ca nişte dinozauri pe faţadele blocurilor abia construite. Iusti coborî geamul şi inspiră cu voluptate pala de aer ridicat direct de pe mlaştinile lacului Herăstrăului.

Învârti butonul radioului. Marşul energic, muncitoresc spărgea-n decibeli tihna aparentă a dimineţii. El zâmbi şi schimbă postul în timp ce depăşi troleibussul ce apăruse din sens opus, şi tocmai îşi deşerta în staţie cei câţiva muncitori, care lucrau pe platforma industrială din zonă.

Indiferent de problemele care-l vizau personal, dacă nu ar fi fost cefaleea aceea sălbatică, Iusti Mang s-ar fi ştiut bucura de fiecare clipă; de frunzele palide ce placau ici-colo spaţiile virane şi trotuarele, mai înainte de-a ajunge în tomberoanele celor de la salubritate.

Trecuse cu 60 de kilometri pe oră pe străzile întortocheate, cu bordura spartă şi se încadră pe şoseaua de centură, undeva între pod şi cantonul silvic dinspre pădure. Îl depăşi un bolid de teren, apoi o dubiţă metalizată, iar din faţă se interesctă cu un Tir cu număr de Franţa.

Iusti nu se mai grăbea defel şi încerca să-şi clasifice în cap priorităţile zilei, să-şi pună în ordine strict perosnală toate gândurile, problemele.

Pe postul doi la Radio Bucureşti, Hary Belafonte cânta romantic despre vraja lunii septembrie. Lui Iusti îi plăcea toamna la nebunie, i se părea că-i înţelege mesajul.

Se aplecă şi învârti butonul aparatului din bordul maşinii, muzica năvăli peste el impetuoasă, superbă.

Doar… privise cu atenţie şoseaua cu o fracţiune de secundă înainte şi nu-i venea să creadă, că deja îl încadraseră la milimetru două autobasculate gemând sub greutatea balastrului din cuvă. Din poziţia în care se afla, nu le vedea foarte bine decât şasiurile stropite cu noroiul cine ştie a căror şantiere naţionale, roţile duble învârtindu-se zgomotos în osiile puternice.

De la un timp, cea din stânga luă un mic avans, apoi îi lăsă liberă vizibilitatea pe fâşia şoselei până-n şanţul, dincolo de care se vedeau

vestigiile unor forturi militare şi unde, din câte ştia el, era o ciupercărie de serie. Reduse instinctiv, la minimum, viteza. Şi autobasculanta din dreapta încetini, apoi, milimetru cu milimetru, se forţă, lovi-n lateral fin, foarte fin, ca şi când ar fi vrut, din joacă, să-l azvârle în şanţul taluzat cu iarbă prăfuită ca o hârtie. Era ca şi cum o biată furnică de nisip ar fi încercat să i se opună scarabeului. Mang scrâjni din dinţi, opri la derută iar autobasculanta ucigaşă trecu mai departe, eliberându-l din gheara morţii ca şi sigure cu o clipită mai înainte.

-'t-ţi norocu', agentule! Ce, credeai că bagi frica-n Mang, ai? Mă credeai iepure şi că am să fac în nădragi?

Înjură el în neştire şi când frica se stinse şi furia i se mai domoli, porni motorul, acceleră din ce în ce mai tare, ca şi cum ar fi vrut să-i demonstreze unui martor nevăzut că, cu Iusti Mang

nu se pune nimeni. Apăsă piciorul pe pedală până la fund. Acul kilometrajului zbârnâi şi pe fâşia umedă din asfat se aliniară în paralele uşor mişcate urmele cauciucuri. Se simţea din ce în ce mai bine, ca într-o beţie cu ţuică bună de prune.

*

A simţit buşitura înfundat în caroseria subţire, apoi icnetul, în secunda în care el a forţat frâna şi autoturismul a dus cu el, pe asfalt înainte, târş, ceva ce putea fi foarte bine un om. Toată grămada aia de fiare schelălăii îngrozitor şi roţile se opriră exact în faţa barierei de la calea ferată.

Iniţial nu fusese nimeni martor la locul accidentului, pentru ca în timp record să se adune ciorchine, acolo, inşi ce jurau că au văzut totul, dar absolut totul, cu ochii lor.

Mang le auzea vocile amestecate, stupide. Unii-l compătimeau, alţii-l înjurau de mamă. O femeie pe care nu o văzuse niciodată în viaţa lui, îl plânge ca pe un mort din familie… Vedea şi auzea totul dar nu avea putere să i se opună ei, gurii lumii.

- Ăştia, de i-o fătăt mama lor în maşină mică, trebuie ‘ puşcaţi . Uite aşa : unu şi unu!

- Ba, să taci, bre! Copchilu’ o fost vinovat, l-am văzut eu, cum a sărit din şanţ…

- Pleacă, bă ! Care copchil ? Nu vezi că e ditamai câinele ăl’ ce-o intrat între roţi?

- Aşa-i, pentru că nu mai e nici bani de hingheri la primărie.

- Nu-i câine, ţaţo. E lup ! Îl cunosc după colţi şi după coadă…Parol !

- Eşti o pacoste, fa. Cum să fie lup? E câne-de-lup, d’ăla poliţist, crescut cu carne macră în canisa din Băneasa.

- Câine ori om, fie ce-o fi. Noi avem de-a face aici cu o victimă rutieră ! Şoferu’ nu trebuie iertat nici mort!

- Aşa-i. Umblă beţ’ la volan, maică. Io-te, ce ochi roşii are!Ca dracu’.

- La o parte, să treacă Slavarea!!

- Ce, salvare, bă ! ? Puşcărie-i trebuie aluia !

- Ia, se aude sirena ! Or fi ăi de la Miliţie. Hai, Ghiţă, să nu ne puie de martori şi să înfundăm tribunelele. Hai în necazu’ nostru acasă!

- Mortu-i de vină! Mortu-i de vină…

- Care mort, babo, eşti chioară ; nu vezi că nu-i om , că-i un câine cu ciulini în blană !?

- Haralambie,puiule, uite c-o leşinat şoferu’. Toarnă din sticla aia pe el!

- Ţţţ, nu stric eu orzu’ pe gâşte! Da’, dacă… tot eşti tu darnică, nu poţi să-i dai o leucţică de ţâţă ? Ha, ha… ţi-am zis-o!

- Porcule, nu vezi, moare omu’ cu zile! Dă vodca-ncoace!

Iusti Mang simţea pe buzele sărate de sânge, buza rece a sticlei şi alcoolul care curgea în gura lui, direct, ca şi cum i-ar fi fost turnat cu pâlnia. Îi venea să vomite. Se simţea ca hărtănit de o haită de câini.

Dacă ar fi ştiut că l-ar fi ajutat cu ceva, ar fi strigat sigur: " Lume, ce ai cu mine Lume, nebună!?" dar ştia că nu merita, nu avea pentru cine să-şi consume şi bruma de energie care-l mai ţinea în viaţă. Limba i se umflase în gură şi sta gata să se sufoce.

- Fă, Tănţico, deshide-i gura, trage-l de limbă să nu se înece! Aşşşa, fato, se vede că ai fost la cursurile de Cruce Roşie!

- Să-i fac şi o lecuţică de repiraţie "gură la gură" ?

- Nebună, nu vezi că moare omu şi ţie îţi are de …

- Las’ că-i desfac eu cămaşa la guler!

- Pleacă-n mă-ta, borfaşule ! Sigur vrei să-i ciordeşti lanţugul cu cruciuliţă de aur!

- Aşa-i, necazu’ nu vine singur…

- Huo, ciorilor, lăsaţi-l! Acuş, chiar că vine Salvarea! La o parte cu toţii!

- Mai întâi, copchilu, nenică… !!!

- Care copil, bă ? ! Nu ţi-am zis că era un câine?

- Atunci, s-o ia dracu de potaie care nu ştie regulile de circulaţie ! Haide, mamă, să nu dăm cu subsemnatu’.

- Uite că trenul se duse…
-Ş'paoi, vine el altu'.

*

Cu personalitatea făcută ferfeniță şi cu un picior în ghips, timp de trei săptămâni, Iusti Mang a avut timp berechet, mai apoi, să se lupte cu stafiile conştiinței. În cele din urmă, răspunzând vanității de individ ce dorea să impresioneze lumea cu aportul său la scala valorilor ştiinței mondiale, fără altă scăpare, cu două zile înainte de termen, s-a îmbătat ca un porc, l-a sunat pe maior şi a semnat fără să-l mai citească în prealabil, pactul cu diavolul.

" Nu mă pot obliga să le dau informații ! Cine mă poate sili să-mi trădez prietenii, vecinii! Nimeni! Asolut nimeni nu-i stăpân pe mine !

După ce mă întorc cu medalii, vor vedea proştii, că eu, Mang, i-am păcălit, mi-am văzut interesul. Atunci, eu voi fi în față. ! Voi fi Cineva şi nu Cutărică iar ei nu vor îndrăzni să mă mai deranjeze cu fleacuri. Nu-s eu otreapa cu care să-şi şteargă ei parbrizul maşinii!"

Aşa îşi mai linişte conştiința, care-şi ridica capul doar pentru ca Mang s-o lovească peste gura care, proastă cum era, spunea adevărul. În cele din urmă, ea, conştiința, s-a săturat de omul care, nu a mai plecat la Varşovia ci la Berna, de unde s-a întors fără diplome sau medalii, doar… cu un cartuş de Kent pentru maiorul, care urma să fie avansat în grad, chiar de Ziua Republicii.

Acela a fost momentul din care, când se afla singur cu paharul de băutură, Iusti Mang avea puterea să recunoască :" Sunt un porc de câine, ce mai!" .

Capitolul 11

S-a surprins privindu-se cu ochi răi în oglindă. Un soi de nesiguranță o cuprinse în mreaja-i de caracatiță, îndată ce-şi descoperi cele câteva riduri fine de la colțul ochilor mari, uşor migdalați cum sunt cei ai Precestei din icoanele din Bizanț. Nu era nimic foarte alarmant şi cu un ceas de somn în plus pe noapte, cu cremă " Gerovital" şi mai puțină cafea, semnul acela de trecere a timpului ar fi fost şters sigur. Pentru câtă vreme? Nu ştia nimeni.

Ina îşi studie cu răutate şi buzele arse de febră, umerii obrajilor, prea trandafirii parcă şi care venau ca să-i dea cu tifla durerii intercostale, pe care şi-o trata de câteva nopți încoace cu cărămizi calde, ceai de tei şi aspirină Bayer.

"Este doar un ambalaj frumos pentru sufletul meu erodat de întrebări fără răspunsuri. Merg spre patruzeci de ani şi nu mai are sens să mă împotrivesc timpului. Curând voi fi o femeie bătrână şi nu voi avea amintiri suficient de frumoase, să-mi țină de cald în nopțile lungi de iarnă. Prostii! Nu am făcut umbră degeaba pământului, am o carieră, un copil am. Da, dar nu mai am iubirea aceea lăuntrică care să-mi confere strălucire. Tenul meu etern. Viața mea-i ştearsă şi mă mai mir că Iusti mă priveşte fără interes. Nu mai sunt defel sexy. "Sexy"- obraznic e cuvântul ăsta cu care nici nu ştiu de unde mă voi fi pricopsit.

Ina se plictisi repede să-şi tot studieze în oglindă, chipul pe care credea că şi-l cunoştea foarte bine. Se hotărâ să intre sub duş tocmai când, dinspre hol auzi sacadat, scârțâitul ascensorului, apoi vaietul acela prelung, metalic, care o atenționa că, poate, cuşca de metal se oprise la etajul lor.

In anii destui, cât fusese singură, învățase să recunoască toate zgomotele din exterior. Ascultă ceva mai atentă şi după o fulgerare de sentimente contradictorii, constată că nu era Iusti al ei.

Se întâmplau toate astea într-o sâmbătă seara, când miliarde de femei singure pe pământ vegetau în fața televizorului fără să-şi plângă de milă. Ceva mai fericite, gurmandele comandau pizza, pe care o devorau singure. Romanticele îşi încheiau săptămâna în patul cu perne dantelate, cu romanul preferat reluat mereu de la coadă la cap, şi cu un măr,- clişeu banal dar de neînlocuit încă. Numai câteva dintre insomniace dețineau stropul nebunesc de curaj, când trăgeau peste pijamaua de diftină paltonul şi se aventurau în oraşul cu vitrinele spuzite de lumini de toate culorile. Ina era atipică, nu făcea parte din nici una din categorii.

Era o linişte de papuc din pâslă în casa ei, telefonul părea a fi invalid în carcasa aia de ebonită verde ca fierea. Ea îşi şterse părul cu prosopul cel nou, îndelung şi tot aşteptând un semn, un ceva care s-o scoată din borcanul plin cu larvele melancoliei.

- Am să iau cartea de telefon, am să-mi sun toate colegele din liceu. Ba, n-am s-o fac. Ar râde de mine, prosta care plăteşte adiționale la nota de telefon.

De ce să mă cred singură, nefericită !? Mâine chiar vom fi toți trei la prânz; mama, tata şi copilul, - ca în vremurile bune. Care vremuri bune? Niciodată nu am avut parte de o duminică fericită în familia asta ! se răsti furioasă Ina şi fugi la baie, unde verifică dacă nu a uitat cumva robinetul deschis. Totul era în ordine înafara condesnul care făcea ca broboane de apă să se prelingă pe toată faința.

Reveni în cameră unde deschise televizorul şi-şi aprinse țigara, una fină, ultima pe care o mai găsi, după ce scotoci prin mai toate sertarele şi vazele, pe care le ținea fără flori în cameră. Încerca să se simtă importantă, stăpână în casa aceea aproape sufocată de tratate ştiințifice, altminteri, un apartament modest cu zeci şi zeci de volume aşezate pe rafturile făcute la comandă de un tâmplar cam bețivan de pe linia tramvaiului 17..

Ştia din experiență că dacă se lăsa o dată covârşită de disperarea contagioasă nu câştiga decât o migrenă, de care, mai apoi, nu era în stare să scape cu analgezice toată săptămâna următoare. În stadiul în care se afla cu lucrarea de "reciclare" nu-şi permitea să dea rateuri ce ar fi dat apa la moara necazurile pe care i le făcea şi aşa directoarea Elvira Iancu.

Închise televizorul, care o enerva etalând mereu aceleaşi mutre de inşi în costume ca de pus în sicriu. Fixă acul braţului de la pikup pe discul de celuloid. Se lăsă moale, cu oarece voluptate căutată, pe mocheta în culoarea florilor de in, aşa cum văzuse ea, într-un film italienesc, pare-se. "Boleroul" lui Ravel năpădi ca o hemoragie, se revărsă, se rostogoli spre toate ungherele casei şi Ina simţi cum viaţai-i pulsa iar în artere. Învia puţin, câte puţin.

Dar, răsăfăţul acela nu a durat chiar o veşnicie. De dincolo de foaia subţire a uşii se auzi liftul din nou, apoi bocancii lui Iusti, târşiţi pe mozaicul de beton spălat cu detergent ieftin.. Ina sări ca arsă, îi deschise uşa, evitând astfel, un alt conflit cu vecinii de palier, care, puritani cum erau, nu-l tolerau pe unul care tocmai ieşise de la"pârnai".

-"Bate vântu' de la baltă, mamăăă!" , se auzeau cioburi doar dinl cântecul de inimă albastră, care, în apartamentul, unde muzica bună da măsura tuturor lucrurilor, avea conotaţii de-a dreptul vulgare.

- Ţi-a venit omu' acasă, răţuşcă urâtă! Nu te bucuri? Hai în braţe!! Insistă Iusti cu vocea-i îngroşată de alcool şi încercă s-o prindă, în timp ce, ea alerga în jurul mesei, pe care se clătina periculos fructiera de crtistal , vas scump pe care-l primiseră dar de nuntă, de la naşii lor.

- Eşti beat, Iusti, eşti beat! Îl apostrofă disperată Ina şi, pentru că nimic nu se mai potrivea cu dorinţa ei, trânti cu zgomot, cu deznădejde, capacul pikup-ului direct pe discul, ce schelălăii de câteva ori, apoi se opri .

- Recunosc; îs beat da' nu şi prost. Ştii ce am văzut scris pe vitrina aia mare de la Alimentara din colţ? Nu ştii! Oi fi tu deşteapta pământului da' tot nu ştii… Hai, ghici… răţuşcă urâtă. Pe tot geamul ăla mare cât cincinalu', scrie : "Vrem mâncare! "

Cine a avut curaju' să scrie asta, bre?? Nu ştiu şi nici nu-m' pasă! Hai, mai bine cântă cu mine : Lumeee, lume, soro…lume. Hhe, he…

- Taci, Iusti, taci că te aud vecinii!

- Care vecinii, ăi de ascultă posturi străine la radio? Mă duc la ei, le scot căştile de pe urechi, îi duc să vadă şi ei lozinca ! " Vrem…" A' dracu' de curajoşi se făcură, bre, cetăţenii tării!!

-Eşti beat şi nu ai văzut bine... Era anunţul pentru "raţie" că tot nu am luat-o săptămâna asta. Hai, Iusti,să-ţi scot bocancii. Dă-mi şi haina aia murdară. Gata, aşa, acum te poţi duce la culcare. Ei, nu aşa ! Pune-ţi pijamaua… Aşa, ştiam eu că am un băiat cuminte. Hai, puiule…

-Te porţi cu mine ca şi cu un ramolit ! Mie nu-m' pasă dacă am să dorm sub cerul liber...

Ce m-aş face fără tine, răţuşcă urâtă? Tu eşti zâna cea bună, cucoana generoasă şi eu, colo un puţă-goală care mă ţin ca scaiul de tine.

- Gata, hai şi te culcă.

- Cum să dorm când mi-e foame…

- Unde ai băut nu ţi-au dat şi mâncare?!

-Unde-s vremurile când comandam ca un paşă şi-mi puneau pe masă pe masă şi vase cu petale de trandafir în apă, să-mi spăl degetele unsuroase?! Vremurile în care tu, răţuşcă urâtă, nu erau urâcioasă, cum ai devenit de la o vreme.

- Ţi-e gândul numai la mâncare, la băutură…

animal fără simţul măsurii…

- Nimic nu-ţi convine. Hai mai bine în pat cu mine, să facem amor, poate ne încălzim şi uităm de lume şi fără alcool.

- Prostii! îi răspunse răutăcioasă Ina, la care el doar sughiţă, apoi căscă şi mai înainte de-a cădea în somn, mormăii cu faţa ascunsă în pernă :

–Nu ştii nimic…nimic !

*

Simţindu-se neputincioasă, o podidi plânsul. Avea nevoie acută de aer şi se hotărâ să iasă pe terasă, renunţă în minutul următor, îşi trase cizmuliţele de vinilin în picioarele fără ciorapi, apoi cojocul cu glugă cumpărat de la Romarta, cu o iarnă înainte şi, fără să mai încuie uşa după ea, ieşi pe holul comun, chemă liftul, se aopri doat în strada pustie...

Inspira aerul rece simțind cum i se făcea din ce în ce mai silă de el, de bărbatul tânăr care dormea beat, insensibil pe pernele ei brodate cu ibrişin roz. Iusti mirosea a borhot, a mizerie şi după fiecare băutură mai lungă, vomita ca şi cum şi-ar fi dat sufletul , cu capul aplecat mult în vasul de ceramică. Jura să nu mai bea dar a doua zi chiar, o lua de la capăt.

Dragostea ei cu vanitatea ei de femeie normală se luptau între ele. Săreau scântei.

Când se trezea din bețiile-i repetate, Iusti Mang se înfuria pe el însuşi:

" Dobitocule, femeia asta tânără are dreptul la un strop de tandrețe. Tu nu esti în stare să-i oferi bijuterii şi blănuri scumpe, nici de dragoste nu mai eşti capabil, mai bine las-o la altul! Nu ai mai dus-o la un film, în parc, la resturant… de dinainte de a fi fost arestat. De ce te-o fi slujind credincioasă ca un câine, când, tu îi aplici numai bobârbace? D' aia! Probabil, îi place să fie certată, bătută… Mă şi enervează că-i atât de supusă. Când se răzvrăteşte, cum a făcut, în ziua aia, la Club, o face din tot sufletul ei de muiere ambițioasă. Atunci chiar că-mi place !

Cum s-o las altuia când eu o iubesc ca nebunu'?! Am iubit-o mereu, de ce ar trebui să i-o şi spun?"

Niciodată cât fusese în penitenciar, Iusti Mang nu se gândise că Ina ar fi putut să-l schimbe. Deşi divorțaseră, era atât de sigur pe ea, încât nu-i mai păsa că ea suferea pe zi ce trecea şi i se supunea fizic numai din inerție.

Acum, prin frunzele prea devreme căzute, femeie lui umbla fără rost pe aleile pustii ale parcului din partea de nord a oraşului. Ici colo câte un bec de stradă clipea ofticos, lăsând ca Luna, abia ițită pe cer, să aburescă în lumina-i halucinantă şi cvartalul de blocuri pe care ea, Ina le lăsase în urmă fără regret. Îi era dor de locuri necunoscute şi mergea cu gândurile aiurea şi cu capul aplecat înainte.

S-a tezit foarte aproape de poteca care se întindea paralel cu calea ferată, acolo unde, la începutul primăverii trecute, adunase untişor cu Tereza şi cu copilul. Acolo a văzut lume adunată ciorchine şi trupul ăla tăiat în două de roțile trenului. Ea era cu un copil de mână, nu-şi permitea să țipe ca o nebună. I-a acoperit ochişorii cu palma şi l-a tras spre acasă.

Acum, în noaptea rece de toamnă, şinele străluceau la fel ca şi cuțitele. Ina aproape că nu le atingea, alergând, călcând peste ele, printre ele..într-o goană nebună.

Îi era ciudă că nu se putea detaşa defel de problemele ei şi ale lui Iusti şi pentru că era foarte sigură că nu era nimeni prin preajmă, s-o asculte, vorbi singură şi cu voce răstită:

- S-a vrut încă de la început un Manole care să mă răstignească la temelia lucrărilor lui savante. Nu i-a păsat niciodată de mine. Acum mă foloseşte pe post preş, de menajeră .

Simți cum frigul îi da târcoale şi scutură din umeri, din brațe. Un claxon de maşină ciunti liniştea dinspre Podul Băneasa. Abia atunci sesiză că îi era un pic frică şi mâinile amândouă, apoi ceafa, genunchii prinseră să-i tremure, dinții să-i clănțăne.

A văzut umbra lui deşirată, colțoasă lingând pământul. În coşul pieptului, inima i s-a chircit ca fetusul în placentă. Fugi de-a dreptul prin mărăcini, către casă.

Paşii necunoscutului se auzeau continuu, sincronic, din spatele ei. Cojocul de miel îi făcea şi mai anevoios mersul, transpirase şi de neputință, lacrimile se rostogoleau singure de nu mai vedea unde pune piciorul. Se împiedică şi căzu sângerându-şi genunchiul.

Tuciuriul a ridicat-o ca pe o fleandură pierdută, ea nu se opuse,- abia se ținea pe picioare. De jur împrejur, noaptea se holba la ei cu ochi de pasăre de pradă.

- Phii, drace! Tu nu eşti Panseluța mea! Aş fi jurat, phii drace! O nălucă, Doamne, mi-ai scos în cale şi eu, ca prostu',- fuga după ea ! Sigur nu eşti Panseluța, da' ai haina la fel ca femeia aia...

Ce-mi făcuşi, cucoană?! Să te violez nu mă îndur. De furat , ce să fur acuş de la mătăluță ?? Nici verighetă n-ai, nici geantă cu bani… Ia, zi-mi, te-a gonit hăndrălău' din casă, ai?

Mie poți să-mi spui, că țin secret ca mormântu'.

Ina se trezi zâmbind cam strâmb, frica încă-i ținea gheara în gât. Îndrugă o minciună incredibilă, dar în schimbul căreia, țiganul, galant îi oferi o țigară din pachetul lui mototolit, pe care-l vârâ înapoi în buzunarul de la piept.

Au fumat amândoi, traverând parcul, spre complexul comercial, unde… mai multe echipaje de miliție păzeau vitrina pe care Ina citi o dată, încă o dată, fără să-i vină să-şi creadă ochilor:"Vrem…?!

- Am înebunit cu toții! Zise ea, se cutremură şi făcu stânga-mprejur stingând țigara în palmă. Prea târziu pentru a scăpa de câinele lup, care mârâii şi trase lesa cu sergent cu tot, până îndreptul ei şi al tuciuriului îmbrăcat într-un veston militar fără epoleți.

*

- Actele, vă rog!- vorbi cam gutural sergentul, semn că abia fusese trezit din somn.

- Lasă-l, băi Mielule, ăla-i Cărămidă al nostr'. Nu-i el uşă de biserică, dar nu a scris sigur pe sticlă, că-i analfabet.

- Poate ne dă o informație, ceva… ! Merită să-l săltăm pe el dacă altul n-avem.

- Cum vrei tu, băi Mielule…

- Da, cu femeia ce facem ? Pare şamponată, frezată …

- Şamponată zici?! Atunci de ce, grijania ei, umblă cu nespălatu' de Cărămidă, ai? Înşfac-o! Aia trebuie că ştie mai bine ca tine, "tabla înmulțirii"!

La secție i-au luat amprentele, i-au verificat cazierul. Au pus-o să scrie de o mie de ori "preşedinte" şi "foame" cu mâna dreaptă şi cu mâna stângă. A semnat declarația şi imediat după miezul nopții, tot cu duba albastră, a fost dusă înapoi, la vitrina, unde, cu o lamă de ras şi cârpa unsă cu decapant, umăr la umăr cu alde Cărămidă, a curățat literă cu literă manifestul scris de o mână tremurândă.

La ora cinci, când se puseră în mişcare primele autobuze de la depou, Ina era lăsată în libertate, dar nu înainte de a i se ordona să "uite" tot cea ce văzuse în noaptea care trecuse ca un coşmar.

Sticla vitrinei strălucea ca nouă în primele raze de soare. În fața ei, muncitorii de la combinatul poligrafic, abia scăpați din schimb, prindeau a face coadă la … "ce-o fi să fie" în ziua aceea .

- Ce se dă ? Întrebă careva, la care, Ina răspunse printre dinți, cu amărăciunea care venea şi-i mai pună sare pe rană:

- Se dă… stingerea, tovarăşe !Stingerea…

- Mai tacă-ți gura, cucoană! O opri la timp sergentul, care aflase că "misiunea " se încheiase. O dâră de vopsea încă proaspătă ducea direct la casa unei femei nebune, cu patru copiii, - sigura avere care-i rămăsese de la bărbatul, care, de acolo, din lagărul de imigranți, îi expedia cele mai frumoase ilustrate pe care le cărase vreodată poştaşul pe strada lor, aia mărginaşă.

Capitolul 12

- Cioace-s toate cele ce mi le îndrugi tu! La noi, musai să fii ca lacrimă de curat. Ispăşirea de care-mi vorbeşti, ține de conştiință, poate de cele sfinte, dar în nici un caz de locul ăsta de muncă. Dacă la Dumnezeu se mai fac compromisuri, la mine ba, fiule!

Cadristul, vulpoi bătrân, manevra valurile de hârtii de pe masă, cu dexteritate de trişor. Aparent, era doar un pensionar cu tegumentele cenuşii şi care ar fi trebuit demult să se odihnescă în grădina publică sau, de ce nu, fiind pătruns de zel, să facă parte din echipele cetăţeneşti care depistau zilnic "bişniţarii" din Piaţă.

Deşi, aparent, vorbele-i erau ca şi imbatabile, el se frângea de mijloc încă, în fața lui Iusti Mang, semn că, coloana-i funcționa din reflex, dintr-o memorie nu chiar foarte îndepărtată, de pe când făcea plecăciuni de subaltern în fața celui care, pe atunci, avea funcția de director ştiințiific.

Acum, pus la colț, Iusti Mang părea să se mulțumească cu zâmbetul ăla tâmp, preluat din penetenciar, să-şi arate fără fasoane locul dintelui lipsă, lăsând parcă voit impresia unui golan care, cu totul nepotrivit, nimerise în biroul de "cadre" de la acea instituție ştiințifică de elită. Adulat şi periat de slujbaşul mărunt cât îi fusese superior în funcție, Iusti Mang nu se aştepta acum, ca omul să-l ia chiar în brațe, să-l pupe, după anii în care lipsise. Nu-l mira din cale afară nici "amnezia" bruscă şi parşivă a celor căroara le întinsese o mână de ajutor de-a lungul anilor, cu care se întâlnise pe culoarele institutului, şi care se arătară a fi "ocupați" din cale afară, pentru a putea sta o clipă de vorbă cu el.

Cadristul, care-i cântase osanale odată pentru "scânteia" aia din creier, pentru invențiile, lui Mang, mai toate premiate şi pentru care intraseră bani buni în bugetul unității, acum se dezicea de el ca de o zdeanţă.

Toți îl ocoleau fără jenă, dar Iusti Mang nu simțea că ceva s-ar fi schimbat esențial în persoana sa, sau… poate că se schimbaseră multe şi el chiar nu mai era acel specialist "clasa unu"- cum îl calificase într-un timp, chiar omulețul acela cu mânecuțe albastre, trecându-l într-o grupă superioară de muncă.

Cu puțin efort, doctorul în ştiințe medicale ar fi putut să priceapă şi singur, că proiectele la care lucrase ca nebunul, după cinci ani de zile nu mai erau de actualitate. În timp ce el tăiase vagoane de stuf pe palurii Deltei, alții din branşă i-o luaseră înainte fără nici un respect față de amintirea "înaintaşului" celebru.

În viață era ca şi-n marş, acolo unde el, alergătorul singuratic se poticnise la turnantă, pierduse. El încă se mai amăgea, crezând că plătise cu propria-i suferință. Sta gata să reintre-n pluton, să beneficieze de şanse egale cu fiecare. Idealist, visător, Mang se îndopa cu sloganul acela tâmpit, care spune că, nu contează trofeul ci alergătura, transpirația şi amăreala din gură.

Pentru ce şi pentru cine renunțase în ziua aceea ghinionistă la jenşii-i jegoşi, în schimbul costumului ca de ginerică, cu pantaloni călcați la dungă chiar în dimineața aceea, de Ina? Pentru funcționarul care-l privea ca pe gunoiul pe care trebuie să-l scoți cât mai poți, cu mătura din casă, din bătătură.

Iusti Mang venise la el cu cererea de reangajare gata semnată. Habar nu ştia cadristul cu coatele lustruite de copertele sutelor de dosare pe care le trecuse prin mână, că el, Iusti Mang îşi rupsese o bucăţică din suflet pentru a-şi depăşi sentimentele, pentru a se umili şi a răspunde întrebărilor unui funcționar plătit anume să scormonească cu acul în biografia oamenilor.

- Aici trebuie să fii "lacrima cristi"… vorbi iar, dar cu mai puțină convingere, şeful de la cadre şi Mang înțelesese că toți foştii lui colegi de muncă, oameni curați la dosar, îl priveau ca pe un animal dintr-o specie suspectă şi greu de clasificat în tabelul cu valențele societății care se ferea de el ca de viruşii cărora nu li se găsise încă vaccinul.

- A dracu' te făcuşi, Lăzărică! Am riscat să fiu belit atunci când ți-am chiuretat paraşuta de fată! Ai uitat, bre!

-Mai încet, va rog, tovarăşe doctor, mai încet… Secretara-i cu urechea pe uşă, să audă cum foşneşte țipla de la cartuşul de Kent. Că, mai ştie mama dracului cine-o fi plătind-o ca sa mă spioneze şi să mă toarne întruna… Se poate ? ! Da', cum să vă uit, tovarăşe doctor! Mi-ați scos ruşinea din casă, când golanu' cela plecase la mămițica lui din Togo, iar săraca nevastă-mea înnebunise la gândul că-şi va plimba prin Cişmigiu, nepoțelul multaru şi fără tată.

Ei, n-am uitat nici că… ați făcut totul pe gratis.V-am rămas veşnic recunoscător, da', ce pot face astăzi? Sunt un biet slujbaş, execut ordinul, nu-l discut.

- Lasă, vinovată-i numai lumea asta ticăloasă. Hai mai bine să bem o bere la Patralulea, ca pe vremurile noastre bune.

- Nici pasărea nu iese din Institut fără semnătura directoarei. Era ea cărpănoasă de când o ştiu, da' de la o vreme stă cu ochii pe noi ca pe butelie. Că-i şi ziceam nevesti-mi, că… şi dumneavoastră…

Acum, cadristul nu-l mai tutuia pe Mang, care ştiuse să "apese" pe nervul ăla sensibil şi să-l readucă cu picioarele pe pământ.Văzându-l timorat, chiar neajutorat, îi era chiar milă de bătrânelul care ar fi trebuit să-şi menajeze ficatul, să bea apă de Olăneşti, nu să muncească ca apucatul.

- Lasă fleacurile, dom' Lăzărică. Uită-te la mine ! Aşa, pune-ți ochelarii! Am eu mutră de Nimenea în drum!

- N-ai, tovarăse doctor, cum să ai?!

- Atunci, de unde ai aflat că nu aş mai fi "curat" ca lacrima?!

- Păi, scrie la acte!

- Care acte ?!

- Nu mă provocați, nu aş vrea să vă fac de ruşine. Sunt om cu păru alb şi nevoi familiare, aşa că pot să vă dau un singur sfat…

- Sfatul tău nu face două parale! Eu Iusti Mang nu-s oricine, sunt o lacrimă batavică! Ai auzit de asta!

- Nu tovarăşe doctor. Lăzărică nu s-a prea înțeles cu ştiințele exacte... Da', dacă dumneavostră ziceți, ăsta sunteți şi gata!

- Sunt o lacrimă, băi, care rezistă la buşituri, la prostie. Poți lovi în ea cu barosul, ea rămâne întreagă! Are lacrima asta un singur cusur, nu-i plac lingăii. Ăia cu limba mai ascuțită ca acul de gămălie şi care fac praf şi pubere tot ce ating în viață. Praf şi pulbere, Lăzărică.

Da', viața-i numa' una şi eu nu țin mânie pe tine. Hai să bem o tărie. Uite, am la mine o sticlă neîncepută de vodcă rusească. Hai, nu te vede nimeni în lume!

-Doar o gură, atât. Lăzărică are măsură!

-Aşa te vreau,-vultur nu cioară! Noroc, Lăzărică, să auzim numai de bine.

- Să trăieşti, şefule, şi …dacă eu nu pot, măcar Dumnezeu să intervină, să vă ajute!

Au băut unul după altul, Lăzărică uitând să mai numere minutele, în care secretarea sigur amorțise stând cu urechea lipită pe uşă. O căldură plăcută îi încinsese viscerele, se simțea mai tânăr, mai puțin încorsetat de societatea pe care o aprobase mereu, bătând din palmele pătate cu cerneala parafei.

- Domn' doctor, zău că mi-a părut tare rău de necazul matale. Ce să fi făcut? Sunt un om simplu, cu mâinile şi picioarele legate. Nimeni nu are voie nici astăzi, să pomenească de doctorul Mang în tot Institutul. Parcă ați fi duşman al poporului.

Sărmana doamna Ina, a pătimit atâtea, aşa că nu mă mir că nu mai e tânără şi frumoasă ca pe vremea aia.

- Am divorțat, Lăzărică…

- Cum să nu! Altmiteri primea şi ea, doamna Ina, şutul în fund, mă scuzați, şi la ceapeul din Ghimpați îi era pregătită noua locuință. Divorțul ăla a venit la fix. Am pus şi eu o vorbuliță bună la …

- Mulțam!

- Mie? Lui Iancu Iancu trebuie să-i mulțumiți. Umbla vorba că, el fost cel care a tras sforile. Ce s-ar fi făcut dânsa, o cucoană, pe tarlalele cu orzoaică…

- Să trăieşti, Lăzărică, ai făcut treabă bună. De ce acum te speli pe mâini de mine ca Pilat din Pont de Iisus ? Cânţi în cor cu ceilalţi "internaţionala prostiei". Spune-mi cinstit, ţi-e silă, ţi-e frică de mine pentru că am călcat legea, sau pentru că am trăit într-o puşcărie cu ocnaşi de rând? Până şi tu, un şobolan de maculatură, care scormoneşte în gunoiul angajaţilor, tu care îmi prooroceai că voi ajunge director-general mai înainte de-a împlini 33 de ani. Tu, jigodie mincinoasă, bei cu mine pe ascuns doar pentru că ţi-e frică să mă refuzi, ai?

Aş vrea să fi stat şi tu o zi la zdup, să vezi cum se vede lumea asta, de acolo, din fundul oalei de noapte. Gardianu' te lasă să-ţi ridici capul doar cât să respiri, să nu mori, apoi, iar auzi comanda "La fund!" Am stat în rahat până peste centură şi tu, tu-mi ceri să miros a parfum!?

Din ce în ce mai înfuriat Iusti Mang trânti cu pumnul în masă, îşi luă sticla cu restul de vodcă, o îndesă în buzunar şi ieşi înjurând în curte, apoi pe pe lângă portarul Petre, care tocmai îi număra Guriţei în palmă, un teanc bancnote albastre:

- Hai, îţi ajunge!

- Aoleo, măi nea Petre, da, crezi mata că-n Istanbul umblă câinii cu covrigi în coadă. Musfata o fi el şofer de cursă lungă, da-i zgârcit ca un paşă ce umblă după tribut. Nu-mi dă nici mie o haină din piele adevărată fără 2o de sutare. Dacă aveai dolari, lire sterline… ei, atunci vorbeam altă limbă împreună !

- Uite, ia cât crezi tu că-i nevoie, da' garantează-mi că nu-i din piele de câine!

- Ete na! Asta ai să constaţi mata după prima ploaie, când îţi vor face pipi pe tine toate javrele din mahala. Ha, ha. Ha! Am glumit, bre, nu-i chiar aşa.

- Iote, ăla de trecu ca trenu' pe poartă, nu fu bărbatu Inei Orlea ?

- Chiar tovarăşu' Iusti Man ? Nu se poate!

–Sărmanu, chiar el fuse da' se …duse! Să-l ferească Sfâtu Haralambie de foc şi de apă, că nu cred că mai e în toate minţile.

*

Măcinat din interior de furia pe care şi-o alimenta singur, Mang alerga aproape pe şoseaua de centură, printre maşinile care-l ocoleau şi nu fără ca şoferii să-i strige înjurături cum nu auzise nici la ocnă.

- Firaş a' naibii, ăştia, într-un cincinal au ridicat nivelul până şi la îmbălăcinile care le scot pe gură! Phi, Satană!

Părăsise institutul unde lucrase şi fusese onorat odată, bolnav ca de moarte. Umilit şi cu inima julită ca un genunchi de copil. Făcea drumul îndărat, spre centrul oraşului, după numai un ceas, timp în care trecuse de la emoţie la speranţă, la certitudinea reuşitei, pentru ca, în final să atingă acel punct mort,- în care-şi recunoscuse sieşi, că nu se va mai integra niciodată în societatea care-l ţinea în gât ca pe un os de peşte. Lumea refuza să-l digere dar nici nu-l vomita la latrină.

Avusese o singură secundă de disperare reală, acolo, în biroul de la "cadre" când, amintindu-şi de toate reuşitele sale anterioare, aproape se convinsese că nu va mai putea trăi fără munca de cercetare. Toată clădirea aceea o cunoştea pe dinafară, îi stârnea amintiri plăcute, care îl incitau să revină la treaba în care-şi demonstrase calităţile.

Respins fără menajamnete, era evident derutat,- simţea un gol uriaş în plex.

Mergea fără sens, ca nebunul şi nici nu realiză cum şi când intrase pe străzile care duceau cu celălat capăt în Piaţa Mare.. Cu umerii căzuţi şi mâinile în buzunare, ascunzând rănile cu sângele ce-i mustea din locurile unde-şi înfipsese unghiile în carne, Mang mărşăluia încă, într-un maraton al disperării de cauză.

- Lacrima, lacrima…lacrima!! Auzi!? Tu'i mă'si, de ţigan! Gata să-mi bage mortu-n casă cu lepădătura de fie-sa. Borţoasă în luna a patra, nu a fost de colo să o chiuretez fără condiţii de spital. Am riscat pentru că meseria mea e …riscul. Mai mult pierd decât câştig, dovadă că, cât am fost închis nu am avut baftă de o graţiere, de un decret…

Lacrima…lacrima… grijania… Mang vorbea singur, în gura mare, iar cei câţiva trecători, care se încumetaseră să iasă prin ploaia ce se prăvli fără avertisment peste Bucureşti, îi făceau

repede loc, să treacă. Se pregătea să intre în prima cârciumă ce urma să îi iasă în drum şi se bucură vizibil când zări prin uşa bodegii jegoase, trupurile cenuşii contorsionate, ale bețivanilor notorii, la mesele din placaj verde. Fumul țigărilor ordinare şi aburii ce ieşeau din rufele lor prost întreținute, se amestecau într-o combinație pestilențială, care unui om normal i-ar fi întors stomacul. Nu şi lui Mang, el era prea obişnuit cu speluncile ca să îi repugne.

*

- Iusti Mang! Iusti, chiar tu eşti?! Te-am visat într-o noapte dar am uitat cum. Cred că era de bine. Evident! De bine!

Iusti, spune-mi că eşti tu! Lasă-mă să te privesc ! Sigur eşti tu, nimeni nu mai are o gropiță nostimă în bărbie, ca tine. Aş recunoaşte-o dintr-o mie. Iusti, care-i viața ta, puiule?

Hai, la mine, locuiesc tot în casa aia albastră, cu bunica desigur, aşa că, nu vei avea curajul să-mi faci propuneri ruşinoase. Hai, puiule!

Fără a-i lăsa răgaz să se dezmeticească, femeia îmbrăcată într-un pardesiu prea mare pentru trupul ei delicat, îl trase din uşa cârciumii, după ea şi Mang se trezi repede în holul unei case naționalizate şi ai cărei proprietari, boieri de Vlaşca, o construiseră în anii de glorie ai României Mari.

- Bunico, ştii pe cine-ți aduc? N-ai să crezi! L-am adus pe Iusti Mang, colegul meu de la facultate! Cum, care Mang? Of, te-ai ramilit de tot, bunico ! Băiatul acela cu care tot voiai să mă măriți… Ei, trebuie să-ți aminteşti, hai fă un efort, te rog!

Nonagenara continua se privească afară, pe fereastră, ca şi cum ceva foarte interesant s-ar fi petrecut în stradă, şi ridică indiferantă din umerii înguşti.

- Nu te lua după ea, Iusti dragă, a ciupit-o o leacă scleroza! Sper că nu-i ceva ce se transmite genetic, m-aş sinucide în ziua în care aş constata că am uitat un singur cuvânt din "Tatăl nostru".

- Şi dacă vei uita tocmai că… ți-ai propus să nu uiți… Ce te faci, atunci, Flora, fato!

- Oh, Iusti, intrasem la păreri, credeam că şi pe tine te-a lovit amnezia, că habar nu ai cine-i femeia care te-a "săltat" pur şi simplu de pe trotuar. Ca să vezi cum se leagă lucrurile.

- Cum să te uit Flora Devis! Mai ai rochia aia galbenă, de la banchetul de gală?

- Ba bine că nu, o țin ca pe sfintele moaşte, sub cheie. Dar, zi-mi mai bine, de tine. Eram convinsă că eşti "dincolo".

- Dincolo? În lumea "cealaltă"?

- În Occident , dragă.

- O, nu-i de mine lumea liberă ! Am o poveste lungă şi urâtă, nu merită a fi spusă la prieteni.

- Cum vrei. Bei o cafea? Nu-i chiar cea mai bună din lume, dar în fine ; nimeni nu se plânge de nimic în țărişoara asta, de ce aş face-o eu prima ?

Ştii că nu mai am slujbă? De unde să ştii… Tata a plecat, legal, cu noua lui nevastă, în America. Mi-a făcut chemare, m-aş duce chiar mâine, dar, ce să fac cu bunica ? Numai pe mine mă are. În fine, prostii… Până una alta, am fost scoasă ca o măsea stricată din slujbă, cică nu mai prezentam siguranță. Ce secrete dețineam eu ?! De nici un fel.Preşedintele suflă şi-n lapte acru de când cu "agenturile" - care-i vor zbura oricum, scaunul de sub fund.

- Eşti nebună, critici comunismul care te-a făcut Om!

- Nu eram o vită încălțată, eram Om şi înainte de-a mă subordona lui,Preşedintelui. Spre deosebire de tine, eu am crezut în doctrină. M-am înşelat. Sau poate că nu…

Mai vrei zahăr, o lingurită, două…?

- Nu face risipă… încercă să glumească Iusti şi atinse cu degetele, cu unghii neglijate, mâinile mici, delicate ale Florei Devis, cea mai rasată din colegele lui de facultate. Nepoată a unor fruntaşi liberali din Iaşi, Flora, trădase idealurile de familie, iar într-o etapă a vieții sale tumultoase şi idealiste, şi-ar fi pus capul pe tăietor pentru politica națională şi convingerile Preşedintelui.

- Acolo, de unde vii tu,- în penitenciar nu se simte vântul mişcării de eliberare… puse întrebarea fără să respire Flora şi Mang se trezi prins, strivit ca între două falii de gheaţă foarte rece.

- Cine ţi-a spus că aş fi făcut puşcărie?!

- Cred ca a scris în ziar… Are importanţă ? Pentru mine, nu te-ai schimbat cu nimic între timp. Ba da, îţi lipseşte caninul stâng!

- Ha, ha… Te uiţi în gura mea, fată rea ce eşti. Ce vrei să ştii? Cum mă simt, ce sunt după ce am fost jumulit pe viu?!

- Nu. Nu vreau să ştiu nimic din ceea ce nu poţi spune încă. Cum e cafeaua ?

- Nu-i rea. Acolo n-o aveam nici pe asta...

-Toţi trăim într-o puşcărie. Mai întâi trebuie să evadam din sechelele personale,- răutatea, invidia; astea sunt tarele care ne siluiesc mintea şi sufletul. Nu-ţi mai fie milă de tine. Eu personal, sunt mult mai păcătoasă ca tine şi uite că nu-mi pun unghia în gât ca piţigoiul! Încerc să-mi trăiesc viaţa.

Ieri am fost prin galeriile de artă, azi am bilet la "Actorul şi sălbaticii". Tu de când nu ai mai fost la film, la teatru…

- Nu duc dorul jocului de scenă. Toţi oamenii pe care credeam că-i cunosc bine, sunt acum actori fără diplomă.

- Cum zici tu…

- Jucăm table?

- Aşa mai vii de acasă! Îţi aminteşti când ţi-am luat o linie şi mi-ai trântit tabla cu toate piesele în scăfârlie?

- Ce vremuri frumoase. Spune, Iusti, eu am îmbătrânit?

- Un pic dar îţi şade bine.

*

Pulurile sunau surd în cutia aşezată pe masa din bucătărie. Jucau pe muţeşte, fiecare fiind ocupat cu recuperarea amintirilor sale de odinioară.

- Măi copii, măi, mâine aveţi cursuri devreme. Voi chiar nu vedeţi cât s-a făcut ceasul? Iusti, te aşteaptă coana Mariana cu cina. Ce mai face bunică-ta, Anita, tot fumeză, tot fumeză? I-am zis eu că o să ajungă o mumie ambulantă dacă nu se lasă. Vorbi şnur bunica Florei, retrăind un crâmpei din anii în care, Iusti Mang şi Flora Devis, învăţau de le săreau capacele pentru a fi printre cei mai buni la Facultatea de Medicină .

- N-o lua în seamă. E cam dusă cu pluta. Şase şase, poartă-n casă! Iar ţi-am luat o linie, şefule!

- Mă laşi să-mi iau revanşa? Ori te duci la culcare…

- Nu ne pune nimeni sula-n coaste. Nu mai am nici ceas deşteptător în casă. Dar, de data asta jucăm pe… zece biscuţi "Eugenia"!

- Fie.

Bătrâna moţăia în fotoliul ei antidiluvian aşezat în faţa televizorului alb negru. Din când în când

ţipa ca o pasăre speriată şi-şi trăgea, protectoare, căciula tricotată pe fruntea năpădită de pete cafenii cât buricul degetului. Flora chicotea copilărindu-se, permiţându-şi gesturile juvenile, de care se debarasase forţat şi cu mult timp în urmă.

- Vrei să-ţi vorbesc despre mine? Întrebă pe ton normal, Iusti, ca şi cum, ei doi, s-ar fi întâlnit după o zi de serviciu şi nu după un deceniu, după ani care nu fuseseră chiar cei mai buni din viaţa amândurora.

- Yes! Iartă-mă, exersez engleza pentru noua mea patrie.

- Vei primi viza, sunt sigur.

- Dacă plec ţi-o las pe bunica. Şi casa ţi-o las ţie… Eu trebuie să plec; tata a plătit peşin pentru mine. Practic, m-a cumpărat de la Preşedinte.

- Crezi că acolo îți va fi mai bine? Au şi ei problemele lor de conştiință, au şomeri, au vicii..

-Habar n-am şi nici nu-mi fac iluzii.Vom trăi şi vom vedea. Timpul le rezolvă pe toate, cred...

Zi-mi, nu ți-e foame? Am iahnie de fasole. Într-o vreme îți plăceau cartofii pai. Ai noroc, punem untură şi paprika cum îți plăcea ție. Nu cred că ai probleme cu colesterolul.

-Nu.

Flora trase o mănuşă de latex pe mâna frumoasă şi fără inele, încercă buza cuțitului de bucătărie cu buricul degetului şi se apucă să cojească cartofii ca pe nişte boțuri de marmură ce trebuiau să ajungă statuete şi nu felii la tigaie.

- Când mergeam la serviciu nu-mi puneam mâncare gătită la borcan cum făceau toate doamnele, toți domnii ăia. Eu nu m-am visat niciodată bucătăreasă…Poate de aceea nici nu m-am măritat.

Aşa o nevastă şi-ar fi dorit Mang, dar una… care, să aibă în plus chipul şi apucăturile Inei, să-i fi dăruit un fiu ca Moki şi să-l lase pe el, bărbatul, să o privească cum tricotează la pulovărul pe care ştia, că-l va deşira chiar a doua zi, va relua stoică totul de la capăt. Unu pe dos, unu pe față… Ca în viață, - un pas înainte, unul înapoi. Aia era nevasta pe care nu ar fi schimbat-o cu nimeni din lume.

Cartofii se pârpăleau în unsoarea slinoasă sub năsucul Florei, la care, Iusti, se gândise întodeauna ca la o soră bună şi care, nici nu era musai să aibă aptitudini de bucătăreasă. În lumea spre care evada ea, existau o grămadă de magazine cu semipreparate apetisante. Poate că o aştepta acolo, şi bărbatul ideal, unul care, dacă se putea să aibă şi gropiță simpatică în barbă, asta doar ca să-i amintească de el, Iusti Mang, prima ei dragoste adevărată.

- Îi întorc eu în tigaie, se oferi Iusti, şi-şi legă neglijent şorțul acela de in brodat cu brânduse mov.

Dinspre Câmpie, peste mastadonul urban, ploaia era mînată în rafale către marea cea mare. El privi îngrijorat, geamul ud, şopti un vers greoi precum plumbul.

- Mai scrii poezii, Flora, fato?

- Nu, am devenit o pragmatică!

Râseră ca în adolescență, fără s-o trezească pe bătrâna ce se apropia de suta de ani dar visa încă anii în care purtase rochii cu tiul şi paiete extravagante cusute în catifea adusă la comandă, de la un evreu negustor în Berlin.

Capitolul 13

După multă tevatură fuseseră, în sfârşit, decernate premiile Festivalului pentru sculptură. Lucrarea Aglaei primise "mențiune". Evenimentul nu-i stârnise stări de mulțumire, de ranchiună sau furie, care, fiecare luate seaparat a fi fost zadarnice în fața faptului împlinit, prin care "maeştrii" adunaseră iar tot caimacul de distincții ale ediției.

Foarte hotărâtă să nu se stea soldățeşte la rând pentru să-şi primi petecul de hârtie, care în opinia Juriului îi atesta contribuția nemijocită la opera generală a societății, Aglae îşi tocase mai toată dimineața cu flecuştețe de mic burgheză. La coafor şi mai apoi, prin magazine,- unde se intersectase mereu cu grupurile organizate de turişti bulgari, care îşi completau garderoba din stocul de "rebuturi" de pe banda de export de la fabrica de confecții.

Acolo a întâlnit-o şeful de la Cultură, care, trăgând-o la un loc mai ferit, i-a ținut predica arhicunoscută:

- Nu mă mai cauți cu telefonul în ultima vreme. Ți-ai văzut sacii în căruță, crezi? Nu încă, îți spun eu ! Află cu nu-mi risc cariera pentru mofturile tale.

Am făcut tot ce am putut, te-am plasat printre cei mai tari, ai câştigat o mențiune, aşa că… fă bine şi mişcă-ți funduleţul la festivitatea de decernare a premiilor. Dacă mă asculți, în doi trei ani te urc pe locul trei, apoi pe doi. Diploma de aur nu ți-o promit.

Ne întâlnim acolo peste un ceas. Se lasă şi cu țuică de Piteşti şi vin vechi de Huşi, poate şi cu ciorbă de potroace, poate… Completă el râzând şi convins că Aglaei, nu-i erade mâncare şi băutură, doar că, nu i-ar fi ieşit din vorbă atâta timp cât de el, depindea în mare măsură viitorul ei.

- A dracu' Dinu tău, măi fată. Frumosă eşti, talentată aşa se zice. Cuminte? Nu bag mâna în foc nici pentru mine, dar ai un dosar de cadre, dinamită nu alta!

Au râs ca de o glumă reuşită privindu-se cu încredere prefăcută chiar în pupile dar, odată despărțindu-se, Aglae scuipă în batistă şi-şi şterse bine obrazul pe care Vasile i-l sărutase parcă cu prea multă pasiune. Ştia cât îl ura ăla pe Dinu al ei, pentru cariera fulminată în diplomație. Cunoscându-se încă din facultate, mereu îi respirase în ceafă colegului care, i-i luase înainte, ajunsese aproape de vârful piramidei diplomației la o vârstă la care el, Vasile habar nu avea cum arăta o ambasadă decât privită din stradă. Nu degeaba îşi imagina că acolo-i ca-n rai, un loc în care ar fi putut să se "ghifuiască" cu libertate de opinie, sex liberlizat şi whisky fără gheață.

Aglae nu avu încotro, a făcut-o iar şi cât a putut, pe prostuța. I-a promis solemn să-l asculte de acolo înainte.

Vasile, îndată ce s-au despărțit, la semafor, a traversat şi a intrat la prima drogherie, de unde a cumpărat o duzină de prezervative Maide China şi sticluța cu apă de colonie "Liliac".

"Nu se ştie niciodată ce-ți rezervă viitorul". Îşi zise, amețindu-şi conştiinta, care îi cam vibra ca o strună de viloncel ori de câte ori venea vorba despre Aglae.

*

Chiar în ziua aceea, în plen şi în fața elevilor de la liceul industrial, aduşi pe listă, cu număr Aglae îmbrăcată în rochie simplă de in şi sandale fără tocuri înalte, a defilat pe sub ochii comisiei formată tot din inşi blazați şi care nici nu-i observară rujul strălucitor de pe buze. Singurii ochi care sticleau ca lamele de floretă erau cei ai lui Vasile, care, mai apoi la resturant, o ținu întruna cu :" Succes !" ridicând pentru ea, paharul peste capetele tuturor.

Fusese un festin în toată regula şi la care tot mai puțini dintre cei din jurul mesei îşi mai aminteau clar de ce sau cine îi invitase acolo.

Neluată în seamă de nimeni, o poetesă interesată mai mult de promovarea imaginii altora, ba chiar a unor personalităților puse la index de ani de zile,- se agita, arătând în dreapta şi în stânga fotografiile unor picturi cu răzeşi şi semnate : Lovendal.

- Interesant. De ce n-am auzit, dragă, de ăsta! Cum? Sânge albastru spui… Te-aş ruga să le aduni mătăluță imediat, să le vâri în gentuță. Avem tovarăşi mai buni, mai talentați de promovat acum! Zise hotărât Vasile şi se răsuci cu tot trupul lui greoi, către cealaltă femeie, o actriță suficient de obraznică pentru a spune bancuri porcoase în fața bărbaților. Poetesa, dezarmată şi confuză comandă o cafea fără zahăr.

Aglae nu-şi găsea locul, nu gusta glumele nesărate şi se ridică fără să-şi ceară scuze, de la masa de pe care oamenii cu funcții grele în stat, smulgeau pur şi simplu porțiile, ca nişte corbi carnea încă vie de pe scheletul unui căprior aflat în ultima fază de boală.

La toaletă, răsufă eliberată de greața viscerală. Îndepărtă cu apă rece tot fardul gros de pe obraji şi cearcănul acela de rimel, care-i da o notă nostimă de păpuşă obraznică. Îşi spălă mâine cu mult săpun, hotărâtă s-o şteargă acasă. Îi era dor subit de atelierul ei suberan, de lumina aceea indefinită şi de secunda dincolo de care se rostogolea materia înapoi, în matricea lui Dumnezeu cel Dintâiul,- acolo de unde ea, femeia, o prelua ca un conductor de energie primară, transformând-o prin mâna îngerului trimis de Dumnezeu Tatăl şi Fiul, în artă adevărată.

- Ți-e rău de la coniac? Întrebă prosteşte grăsuna cu veleităţi de actriță, dând buzana în încăperea placată cu marmură adusă pe spesele armatei române din nordul Italiei, în perioada prosperă dintre cele două războaie mondiale .

- Nu. Am avut doar o zi prea încărcată… Plec acasă.

-Imposibil ! Nu se poate să ne laşi bată! Şeful mi-a zis să te duc la masă lui, de "lesă" dacă e cazul. Nu înțeleg de ce nu te distrezi. Nu eşti fericită ? Uite, eu n-am să mă spăl toată săptămâna! Crezi că-i de colo să-ți pupe mâna atâția oamenii cu greutate în scheme?! Pentru mine este o zi de basm, mă simt ca-n bancu' cela cu ciobanu. Îl ştii? Nu se poate!? Tocmai l-am spus la masă şi au râs ăia toți ca nebunii. Deşi-s barosani unu şi unu, sunt tare, tare drăguți cu mine. Cred că mi-a pus Dumnzeue mâna în cap. Hai să mergem la ei, să nu se supere.

Aglae se supuse fără să crâcnească, deşi nu-i convenea defel cum o trata fata cu bust rubensian şi fustă mini aduntă peste pântec în şireturi de piele sintetică.

Nu-i plăcea nici să asculte întruna "amintiri din armată" ori să se hlinzească când mai toți băteau apa în piuă, evitând cu dibăcie discuțiile serioase. Se simțea de-a dreptul singură. Apoi, l-a văzut pe el.

*

Nu avea nimic în plus sau în minus care să-i spună direct că nu-i la fel decât ceilalți din clică. Poate tinerețea şi un zâmbet evident ironic, care-i scăpa dintre buzele ferme, un pic cam prea senzuale şi poate de aceea, atenuate-n îndrăzneală de dunga unei mustăți de culoarea paiului de secară care a stat prea mult la apă. Apoi, vocea lui, nici catifealtă dar nici aspră, convingătoare şi care în situații alarmante ar fi reuşit sigur să liniştească spiritele.

Ştia fără să i-o fi spus cineva, el era tipul despre care se vorbea cu teamă sau numai cu invidie, în anumite cercuri de intelectuali ce susțineau sus şi tare că "strugurii sunt copți" în via democrației şi că va începe nu peste multă vreme culesul. Ea nu se gândise să-l catalogheze, să-i dea un "număr" pentru posteritate, aşa cum făcea mai mereu cu alții.

Mai ştia şi că era erudit, mult prea citit şi preocupat de "lucru" cu spiritul pentru a-şi pierde vremea în sindrofii ca aceea.

Au plecat împreună pe când afară era încă lumină uleioasă ca parfumul de smirnă. Fără nici o înțelegere prestabilită, înfruntând puhoiul de bucureşteni grăbiți să ia troilebuzul din Piața Unversității, să se resfire apoi, în cele foarte multe direcții. Au depăşit negustorii de cărți vechi, Intercontinentalul, pentru ca, pe străduțele din preajma Grădinei Icoanei, Aglae să simtă un fel de fluid cosmic cum o prinde în vârtej, cum aerul însuşi se prinde ea, se zbate în țesătura rochiei albe,dens şi aproape palpabil. Suflul cosmic i se întindea subtil ca o pomadă bună pe piele, intrîndu-i prin pori, în carne, în măduva oaselor, suindu-i-se în creier. Trăia o beție şi nu una de rutină.

Printre trecători anonimi, pe străzi cu nume ale căror obârşii nu le mai ştie nimeni, el îi vorbea despre spații ca şi apuse cu mănăstiri albe şi prelați preacurajoşi pentru a a se lăsa

zdrobiți de birocrație. El vorbea despre o lume mult mai reală decât strada aceea pe care tocmai intra maşina Salvării cu alt cetățean care murise de infarct miocardic până să ajungă în camera de gardă.

Imagini ca din vremuri pierdute, dar pe care nu le-ar fi putut atinge cu vârful degetelor, alergau, se rostogoleau ca sferele luminoase prin lanul de grâu, mergeau cu numai un pas înaintea lor, pe caladarâmul cocoşat de rădăcinile groase ale platanilor şi scuipat de bețivii ce ieşeau de la birtul pus de-un nebun acolo, chiar în mjlocul drumului.

S-au despărțit firesc dar cam greu, ca şi cum un magnet aşezat între ei ar fi anulat timpul şi tot acel spațiu de convenineţe judecate prost de o societate prin care ei, ca doi ultimi inorogi, îşi resuscitau visele cele mai păguboase.

Aglae nu voia să creadă că şi de data aceea fusese numai "o altă experiență tristă"- că era vorba doar de atracția animalică care nu avea nimic în comun cu iubirea. Magia mărului ancestral, pornind de la Adam şi Eva, încoace,- în lumea reală aşa cum era ea spartă cu pikamerul-, magia persista inconfundabilă. Înțelegea foarte bine; nu se afla în situația în care ar fi putut să aleagă după poftă drumul spre mâine.

Abia când se zăvorâ singură între pereții cu stucaturi, din vila lui Dinu, se ruşină şi se certă în oglindă.

- Trebuia să lupți cu femela din tine!

Încă nu ştia exact ce risca şi a trebuit să-şi piardă capul, tot echilibrul domestic, pentru a scăpa de gravitația care o ținuse amar de vreme în mâna destinului. Acum simțea, ştia că redobândise fiorul creator care ar fi putut însufleți piatra, statuia la care lovea cu dalta fără rost , fără viitor parcă de mai bine de-o săptămână încoace.

Desigur, şi-au dat şi întâlnire, numai pentru că aşa se cuvine în astfel de ocazii, dar fără vorbe mari sau promisiuni deşarte. Se înfiripase între ei ceva dureros de frumos, ce nu avea nimic de-a face cu regnurile descoperite de domnul Drawin.

Ea scrâjni din dinți şi râse nervoasă.

- Sunt de-a dreptul nebună. Demult nu m-am simțit atât de nesigură pe mine. Nu mai sunt eu cea care decide. Îmi vine să scriu pe toți pereții că… tipu' ăla îmi place! Ba nu, cu tipul ăla îmi place !

Habar n-am dacă-i însurat, dacă-i mai bătrân sau mai tânăr ca mine. Ce contează astea toate în fața îngerilor?! Ha, ha, ce mai …înger !

Bine că nu i-am împuiat capul cu prostiile mele, nu i-am dat unul din talismenele care să-l apere de vrăji şi insecte. Ba, am cam dat-o cu bâta în baltă, i-am zis de "aptitudinile" mele. De… cât mă "frig degetele de focul creției".

Sunt nebună, mult mai nebună decât "pădurea" cu sălciile scriitorului ăluia …cum îi spune, cum îi spune… Ce mai carte era aia! Cineva sigur va scrie o carte şi cu dragosteai noastră. Cine? Ce-mi pasă!?

Gata, Aglăițo, cu prostiile !. La muncă, că d'aia eşti laureată, ai diplomă. Numai mențiune? Ş' aia-i bună. Păcat că nu a fost şi un plic cu bani, că… mandatul de la Dinu al meu iar întârzie.

Până noaptea târziu, apoi în spre ziuă, din subteranele vilei cochete de la Şosea se auziră loviturile daltei în stânca dură. Aglae muncea ca un salahor, izbea fibra încărcată cu energie fără să ştie de milă. Aripile de înger se reliefeau, creşteau şi torsul Arhanghelului se învârtoşi, crescu fibra cărnii aproape reale în materia amorfă.

În camera de zi telefonul sună de trei ori, convențional. Răspunse robotul:"… Reveniți după semnal".

"Bună… Sunt eu…Bună.." Mesajul nu era foarte clar, pe fir se suprapuneau vocile secrete, lucrate aproape sintetic, e nu se putea desluşi dacă era voce de bărbat sau una de femeie. Poate era numai glasul îngerului de pază, care evadase din piatră sub dalta care acum, sta abandonată de Aglae, ca orice obiect de care omul s-a folosit şi de care e aproape sigur că nu mai are nevoie-n viață.

- Chiar că-i seamănă un pic la ochi, cred că şi la bărbie! Conchise ea cam speriată, privindu-şi opera din perspectivă, aşezată fiind în genunchi pe grămada de cărbuni din care, cu ceva vreme în urmă, nebunul ăla de Iusti Mang alimentase focul, la care se topise materialul

acela fără formulă chimică şi din care ea făcuse o mulțime de medalioane mari cât unghia mică şi cu aripi de heruvimi şi serafimi pansonate pe amândouă fațetele.

Capitolul 14

Seratele cu care îi plăcea Elvirei să creadă că rupesese gura târgului odată, luau iar amploare în vila sompuoasă. Invitaţii, unu şi unu, câţiva parteneri de bridge, alţii doar inşi cu funcţii în ministere sau la copertive agricole, gestionari de complexe comerciale, medici cu sau fără chemare în meserie dar, toţi cu titluri ştiinţifice, lângă artişti la modă, constituiau laolaltă, acea pojghiţă de faţadă dincolo de care adevărata faţă a lucrurilor era ascunsă ca o pecingine netratabilă.

Doamnele erau mai toate trecute de a prima pereche de ochelari, cam împlinite-n şolduri, cu decolteuri adânci şi şedinţe la coafor, pentru că nu voiau în ruptul capului să îmbătrânească vulgar şi fără război declarat firelor albe şi ridurilor. Excepţie făcea Aglae, mult mai tânără, cu frizura foarte scurtă şi costumul de blugi "Nevada" pe care-l îmbrăca, de când îl primise de la Dinu şi seara şi dimineaţa.

Domnii, mulţi cu funcţii serioase în stat, şi ei ţinând cu dinţii la tinereţea care li se scurgea printre degete, înfipţi bine în fotoliile de directori sau şefi de serviciu, nu scăpau de prostul obicei de-a le ordona subalternilor, nevestelor şi copiilor, tuturor şi cu toate ocaziile. Nu se sfiau nici să-şi aleagă amantă pe sprânceană atâta vreme cât cealalală, nevasta, nu era neam prost, îşi cunoştea interesul şi nu umbla cu anonime la minister sau chiar la biroul Preşedintelui. Perechi, perechi, mai toţi acei oameni cu carieră glorioasă dar gust discutabil în materie de artă, mergeau ca la Maglavid, la consignaţiile de pe Covaci şi Şelari, se războiau între ei pentru ultimele firimituri scăpate de masa-mare a unei artisocraţii ce supravieţuise temniţelor din anii ‘5o, pentru a-şi vinde acum şi ultimele amintiri de familie.

Odată ce, Elvira Iancu înnodase firul petrecerilor, observase nu fără invidie, cum direct proproţional cu învârtelile în viaţă, foştii prieteni trecuseră cu brio de la motoreta autohtonă la motocileta " germană" apoi la limuzina cu marcă rusească, pentru a schimba, mai apoi, ca gemabaşii caii, nu doar autoturismele ci şi iubitele,- convinşi că lor li se cuvenea totul, de acolo de sus, de unde se proţăpiseră pe fuşteii favoriţi ai sorţii.

Exista ceva care-i lega pe viaţă între ei, servicii mai mici sau mai mari, pe care şi le făceau unul altuia într-un angrenaj tacit şi care-i propulsase în elita aceea precară a unei burghezii proletare defel greu de ghicit.

- La ce-s buni prietenii dacă o mână nu mai e în stare să spele obrazul, se lamenta doctorul Bimbo Savu, şef de spital într-un oraş de la Dunăre şi, care venea acasă o dată pe lună, pentru a-şi mulţumi nevasta, o blondă suavă, inginer de profesie, - dar care, pentru nimic în lume nu şi-ar fi întinat botinele pe caldarâmului unui târg de provincie plin de vaporeni beţi. Doamna nu avea vicii nici insomnii iar pasiune sa de bază era Bimbo, pe care-l suna de pe telefonul de la birou şi de zece ori pe zi, monitorizându-l sever. Nu-i era indiferent cum treceau anii peste tenul său, avea abonament la coana Ana, o cosmeticană cam hoaţă, ce o lăuda întruna în timp ce-i băga sub nas cremele scumpe, pe care fiul ei, un fotbalist bunicel, i le aducea fără vamă din Vest.

- Dacă nu m-ar agasa acneea asta ca pe adolescentă proastă, i-aş zice "bay" Anei. Nu mi-aş mai lăsa pielea tăbăcit la aburi… se confensa ea, Aglaei, căreia, în clipa aceea, numai la cosmetică nu-i sta gândul.

Pe masa înconjurată de cele 24 de scaune foarte înalte, se răsfăţau pe platori de argint, feliuţe de franzelă acoperite din belşug cu caviar de Jurilovca, fazani vânaţi în rezervaţia de la Brebu, ştiuci tăvălite prin unt lângă pateul de gâscă îndopată cu nucă de Marghita, toate asortate cu trufandale sustrase direct din loturile de export. Vinuri de Cotnari şi Valea Călugărească se clătinau uleioase, grele de vechime, în cupele de cristal cumpărate la inaugurarea magazinului din Obor. Portocale şi banane răsturnate peste ciorchii de Afuza-Alii importaţi din Armenia, completau rubensian acel regal de miresmi şi culori, menite să devină până-n zorii zilei următoare, grămezi de gunoi menajer, ce-i drept, un gunoi ceva mai select decât cel ridicat de la orfelinatul de protocol, ce-şi avea sediul la numai trei străzi de casa lor.

Invitații soseau rând pe rând, perechi sau singuri. Se salutau, se studiau reciproc, urmărindu-şi intențiile, de parcă acolo ar fi urmat să aibă loc un troc, apoi dispăreau pur şi simplu în fotoliile somptuoase, cu bolul de coniac şi țigările americane, care afumau perdelele achizționate de Elvira, direct din fabrica de la Paşcani.

Se formaseră deja grupuri mai mici sau mai mari, pe interese şi simpatii. Bârfele ricoşau, de parcă, oamenii aceia ar fi trăit într-o mahala de negustori şi nu în cel mai select cartier al oraşului. Înafară de doi, trei dintre ei, bărbații aveau trupuri cărnoase, semn de sedentarism şi colesterol sigur.

Pe când erau tineri şi fără colită sau pietre la

rinichi, când habar nu aveau ce-i acela infact, pe când şi el, Iancu Iancu mai avea un cuvânt de spus în casa aceea, inginerul îşi întâmpina musafirii cu o muzică bună. Încercase şi în seara aceea, dar peste timp, tradiția nu mai avea sens şi, oricâte discuri vechi ar fi încercat, nici unul nu ar mai fi putut aduce înapoi oamenii care fuseseră ei, la începutul carierei lor, a succesului care îi schimbase complet.

Dezamăgit, fixă la întâmplare altă bandă de magnetofon şi, când muzica aceea, prea săltăreață făcu să zdrăngăne ferestrele, el se retrase din salon, deşi nu acolo era locul lui favorit.

Chelnerul de la Lido, angajat anume pentru festin, plimba prin toată casa, tava cu paharele din sticlă fină, îmbiind oaspeții cu băuturi.

- Wisiky, brandy, gin ?…

- Apă minerală, dacă nu te superi, ceru Aglae, iar chelnerul cu vestă roşie o privi ca pe un marțian teleportat între români get beget.

Ultimul sosit în ring era Tincu, inginerul şef de la Drumuri şi Poduri, un egocentric cam nebun şi lângă care nu ar fi rezistat o viață întreagă nici Maica Tereza. Avusese parte de două femei chiar bunicele, dar pe care le băgase, pe rând, în balamuc şi de acolo, direct în mormânt. Iancu i-a simțit mâna flească şi umedă, în mâna sa subțire şi a înțeles imediat că omul suferea cu adevărat şi nu de o boală care trece cu aspirină într-o săptămână. A căutat-o din ochi pe Elvira şi i l-a dat în primire.

Înafară de Tincu, toți se cam prosteau, se simțeau iar liberi şi tineri. Femeile cochetau cu aceiaşi bărbați, fără nici un rezultat, de ani de zile. Le ştiau metehnele şi amantele tinere, pentru că ei toți, erau ca într-o familie mare şi unită, unde rufele nu se spală singure.

- Uite-i, un roi ucigaş! Trăiesc după regula stupului. Trântori îngrăşați cu păstura prostuțelor de lucrătoare! Munceşte nu gândeşte, omul ce trage la şaibă pentru ca exponenții societății să se îmbete cu şampanie şi glorie personală. Asta-i lumea mea! A mea!? Parcă aş face parte din ea… Sau poate că fac şi chiar că îmi place ceea ce sunt… Ipocrit!

Oricum, Regină în casa asta-i Elvira. Uite-o, cum i se adună toți în jur, cum ştie ea să le schimbe energiile, să-i prostească pe rând. Râde. Elvira mea e veselă cum nu a mai fost cu mine de o vecie!

Cam aşa vorbea Iancu Iancu cu câinele, care i se gudura la picioare, acolo în grădina cu hortensiile atacate de bruma toamnei nărăvaşe şi unde, el evadase pentru a lua o gură de aer proaspăt. Regreta poate pentru prima dată în viață, că nu se dedase la țigară ca alții şi nu avea nici un viciu mai acătării, în care ar fi putut să-şi stingă amarul. Sta singur cu câinele îmbătrânit în casa lor luxoasă, pe banca din întunericul care-i da posibilitatea să privească nestingherit, de la distanță, adunătura aceea de oameni ce-şi atinseseră scopul în viață.

*

- Ei, ce zici Iancule, vine vremea să ne scoatem zăbala? Auzi el, şoapta lui Bimbo Savu, care, ca o pisică se furişase după el, afară, şi încerca să-l tragă de limbă, sau poate chiar era interesat sincer să-i afle părerea. Se cunoşteau din studenție şi Iancu nu se ferise de el niciodată. Discutaseră de toate, şi "politică" desigur, doar că de data aceea Iancu nu avea nici un chef să-i țină isonul.

- Nu ştiu, omule, nu ştiu şi nu-mi pasă. Eu vreau să mă bucur de propria-mi viață. Cer prea mult, oare?!

- Viață? Asta-i viață?!

- Depinde de cum pui accentul , Bimbo scumpule. Hai mai bine în casă, să dansăm cu nevestele ori să bem un pahar de răchie.

- Du-te dracu', Iencuțule, te-ai îndobitocit şi tu ca toți ăştia. Nu vezi că suntem o specie de mamifere cu lapte dulce în vene? La noi, la graniță, altfel se pun problemele. Voi nu ați auzit de Solidaritatea, de Pherestorica ? ?

- Zău, omule, chiar nu ai altă discuție? Uite, lumea bună se distrează şi numai tu vrei să faci istorie.

- Te-ai prostit de tot. Zi că ți-e teamă, urlă frica în tine de se aude până la Chitila... zise şi râse, Bimbo, lovindu-l pe Iancu peste ceafă ca pe un puşti dintr-a întâia.

- Teamă mie?! De cine, mă?! Io mi-s os de moț de a lui Horea şi Avram Iancu, nu "linge blide" ca alde de alții.

Dincolo de ei doi, musafirii selecți ai Elvirei se distrau, trăgând după ei, trena cu slăbiciuni şi trufii nemărturisite nici în oglindă.

În rochie de mătasă veritabilă, doamna casei se străduia să zâmbească continuu, să rămână la înălțime. Pentru o nopate ea dirija "poporul" acela, de fluturi cu aripi foarte colorate dar care nu peste mult timp aveau să cadă în stadiu de larve maladiv înfometate şi fără speranță să zboare.

Nu banii, relațiile erau moneda forte în lumea pe care Elvira credea că o mânuia ca un păpuşar care se amuză pe seama marionetelor din subordine. Regizat de ea, spectacolul risca să devină până în zori o orgie. Elvira Iancu îşi purta oaspeții mai de seamă la braț, pe sub arcadele străjuite de draperii bordo, prin camerele luminate a giorno,până în dormitor,- o odaie spațioasă şi îndesată cu mobiler rococco. Acolo, pe parchetul din lemn de trandafir, se întindea în toată splendoarea sălbăticiei aparente, blana de tigru.

Femeile mai toate, scoteau, acel țipăt specific cochetelor: "Ooo!" după care urma: un "Senzațional!" zgomotos sau "Nebună, e nebună de mor!"

Bărbații, oricât s-ar fi ținut de bățoşi, nu rezistau nici ei, se extaziau făcând pe imbecilii:

- Ăsta da trofeu! Cât te-a costat, scumop? Cum ai reuşit să pui mâna pe el ? De unde-i???

Întrebările cădeau grindină peste Elvira, care se amuză şi abia după un timp suficient pentru a resimți cu toții suspansul, răspunse în şoaptă, aproape confidențial:

- De la ferma de vulpi !

- Nu se poate, au şi crescătorie de tigrii şi eu nu ştiu?!… interveni cu naivitate necăutată şi mai că leşină în brațele amantului ei, arhitecta Silvia Linte,- o femeie dedicată aparent carierei şi care locuia singură într-o vilă din vecinătate. Devenise foarte palidă şi Elvira puse punct circului ce risca să se dezlănțuiască :

- Nu ştii de glumă, dragă! O am de la Vernal, prietenul meu de la Burxelles. A fost în safari cu un sultan…

- A fost în Egipt?! Întrebă de data asta, nevasta lui Bimbo Savu, la care el o ciupi de braț şi-i şuieră nervos în timpan:

- Nu, toanto! La Sadam, în Irak!

- Vai, ce prieteni sus puşi ai, Elvirico! Exclamă doamna Savu şi, împotriva voinței omului ei, se lăsă în genunchi, pentru a vedea minunea aia cât mai de aproape, pentru a-şi trece degetele greblă prin firele de păr nisipiu şi scurte ca tunsoarea unui recrut.

Aproape sadică, conştientă de jarul pe care-i punea fără milă, pe toți, Elvira povesti în detaliu despre "regina africană" şi " norul de țânțari" de care scăpase ca prin minune viteazul ei Vernal.

- Faină achiziție, da' cu traficatu' ăla de pe Blănari, te-ai mai văzut, Elvirico tată? aruncă vorbele, cu subînțeles Tincu de la Drumuri şi Poduri, şi aşteptă stoic răspunsul, care nu mai veni de pe buzele femeii. Elvira înghițise în sec şi, abia când toți ceilalți se risipiră, lăsând-o singură cu trofeul său cinegetic, îl înjură pe drumar birjăreşte, răcorindu-se. Nu-i purta pică, nu era un

om rău doar un pic prea deştept ca individ ca să nu o şi fascineze împotriva tuturor bârfelor care făceau din el un fel de Barbă Albastră.

- Am şi un canin de leopard, vrei să-l vezi ? Strigăea, după el şi ecolul se lovi de pereții tapetați în mătase vişinie, de oglinda venețiană în care ea, Elvira se privea din ce în ce mai rar diminețile alea, care urmau nopților afurisite de insomnie.

- Te-ai pricopsit cu un colț de maidanez carpatin, doamnă Elvira. Vorbi enervant de clar Aglae, care o căutase pe gazdă prin toată casa, pentru a-şi lua rămas bun şi a-i mulțumi, cum se cuvenea, pentru amabilitatea de-a o fi invitat la agapă.

- Ce ştii, tu copilă. Consulul tău nu vine cu mâna goală de prin lumea largă la tine. Azi, mâine faci din casa aia un muzeu de ştiințele naturii.

- Eu urăsc animale moarte şi oricum, "consulul" meu nu încearcă să mă cumpere cu o blană de capră vopsită.

- Tot o afurisită mică ai rămas, nerecunoscătoareo. Mi-ai băut şampania, mi-ai mâncat caviaru' şi acum faci pe nebuna, tu, sculptorița lu' peşte, de care nu a auzit nimeni în țărişoara asta. Dacă ai fi fost aşa bună-n meserie, îți comandam chiar eu un bust, un tors de gladiator ca în filme.

*

- Bonsoar, doamnelor, ce faceți aşa gălăgie?

Bărbatul voinic dar nu gras, îmbrăcat un pic cam neglijent pentru o serată, era chiar Vernal şi, deşi se lăsase cam aşteptat, Elvira tremură toată de emoție şi i se aruncă cu totul în brațe.

- Oh, Vernal! Bine ai venit! Hai să te prezint
musafirilor !

Aflat într-un voiaj cam prea prelungit, prin Europa de Est, misteriosul personaj ştia să cucerească deopotrivă bărbați şi femei, cu picanteriile pe care le doza exact când şi cât trebuia pentru ca poanta să-şi facă efectul.

- La mine, la Hotel… spuse el, dar doctorul Şăineanu, un pic cam cherchelit, nu se putu răbda să nu intervină inofensiv, mucalit:

- Care Hotel, bre…?

Vernal tuşi, aprinse o țigaretă subțire şi îşi privi inamicul de ocazie în ochi, explicându-i apoi, calm din cale afară:

- Un hotel scăpat din cutremur! Toți se îmbăiară în râs şi voie bună, convinşi că Vernal îl avea pe ăla la degetul mic, fără să aibă habar că străinul era chiar unul dintre pacienții doctorului Tase, la sanatoriul de geriatrie.

Acolo, între două şedințe de implant cu colagen, o cunoscuse Vernal şi pe Elvira Iancu. Au rămas mai mult decât amici şi timpul le-a pecetluit legătura cu păcate fireşti, omeneşti.

Aglae plecase acasă urmărită îndelung de Vernal, încât Elvira abia reuşi să-i distragă atenția, să-l introducă în jocul acela naiv de societate.

La masa, cu bucatele cam scurmate pe platourile pretențioase, Fira, care făcea alergie la tot ce nu era marcă de import înafară de țigările fără filtru, pe care le devora din studenția sa de la "Maxim Gorki"- îşi ruja fără jenă buzele apetisante, în oglinjoara în formă de inimă. Lângă ea, Dandu, de foarte curând plasat pe post de director la abatorul de găini, râdea gros uitând de pipa pe care nevasta i-o cumpărase de la un armean, anume ca să-i de-a un aer mai de intelectual. Era extrem de sensibilă şi foarte hotărâtă să-şi civilzeze bărbatul, iar fiecare gest, fiecare cuvânt scăpat anapoda de acela, o îngrozea de moarte.

- Ador andivele! Suspină ea şi-i arătă lui Dandu, foile etiolate din farfurie. El scuipă în batista, pe care o împături la loc şi o vârâ în buzunarul vestei, apoi chicoti:

- Cu ştevia asta vrei să te fac fericită în pat, măi nevastă?

Fira se înroşi toată şi pentru că mârlănia lui bărbatului fusese peste puterile ei de doamna onorabilă, prinse a plânge cu sughițuri. Ca să nu le strice petrecerea, Iancu dădu muzica la maxim.

În ritmul de lasciv prinseră să se legene perechile una după alta. Neruşinarea ținută în lanțul cumsecădeneii prea multă vreme, năvăli cu furie în mai fiecare dintre oamenii aceia aflați chiar în cumpăna vieții.

Fira prinse curaj nebunesc şi se apropie de Vernal. Îl privi foarte de aproape, direct în pupile, invitându-l la dans. De la locul lui, soțul defel gelos, nici n-o luă în seamă, doar Elvira îşi făcru cruce şi-şi turnă rapid un biter fără lămâie, dar din care abia de gustă.

Fira dansa ca în transă fără să vadă cum bărbatul acela versat îi făcea jocul, arătându-i toți dinții din dantura de porțelan lucrată pe valută de un stomatolog neaoş, dâmbovițean.

- Se poartă ca o cățea în călduri ! concluzionă Elvira şi pentru că Iancu îi zâmbi la derută, ea i se aşeză, omului ei, în brațe, ca în prima lor tinerețe.

- Ai mai luat câteva kilograme, nevasto, făcu constatarea Iancu şi îşi lovi femeia peste coapsele groase. Elvira sări ca arsă.

Cum îşi permitea de față cu alții, s-o facă pe prostu'!

Au urmat tangouri argentiniene, valsuri, sârbe,- pentru ca după miezul nopții, Iancu să le pună de-o Perinițǎ.

- O, yes! chiui Vernal, uitând de războiul dus între civilizații şi făcând bucuros pe cawboiul. O invită prima pe Elvira şi o aşeză cu genunchiul pe batista cu monogramă, apoi, femeia trecu la altul şi pupăturile zgomotoase făcură repede înconjurul camerei.

Venise iar rândul lui Vernal, care întărâtat, căuta peste capul Elvirei, spre portalul prin care, Fira tocmai se strecurase spre dormitorul cu covor ce imita o blană de tigru. Cum nu avu de ales, el se opri la Elvira, care îi plăti cu aceeaşi măsură,- chicoti şi-l refuză cu o plăcere ce o ungea de-a dreptul la casa sufletului:

- Nu, mon ami, mi s-a cam făcut teamă de SIDA.

Bărbații chercheliți râseră zgomotos, femeile se priviră una pe alta, apoi soții şi amanții, pe rând, între ei,- oprindu-şi fiecare privirea, o fracțiune de secundă doar pe obrazul lui Steiku, balerinul pe val în anul ce trecuse şi care era nelipsit de la sindrofiile înaltei societății comuniste. Tânăr şi aproape frumos, purta pantaloni foarte strâmți, plete de înger şi cămăşi de mătasă indiferet de anotimp.

- Îți spun eu, ăsta-i unu din ăi' de aruncă săpunul pe jos doar ca să-l… ridice ! şopți de-a dreptul grețos directorul de la abatorul de găini, în urechiuşa roz, a nevestei.

Balerinul era ca prins în liniştea aceea, mormântală, care se lăsă imediat ce Iancu opri magnetofonul. Nu-i era ruşine, doar frică îi era de ei,- cei corecți şi necertați cu Legea. Trebuia să plece imediat dacă nu voia să complice lucurile în detrimentul său . În urma lui, Elvira chemă menajera şi-i ordonă:

- Frusinico, imediat speli toate paharele de pe masa asta cu clor! Şi tacâmurile, bine, bine de tot. Auzi?

Distracția se spărsese ca o bubă coaptă, fiecare se întreba dacă s-a pupat, a dat mâna, sau a mânact după tânărul care ar fi putut fi contaminat de flagelul Secolului. Puşi în fața bolii, a morții, toți ghiftuiții aceia se schimbaseră în şoareci tremurând în fața pisicii. Până şi lui Bimbo Savu îi cam înțepenise pliscul, părea nenorocit privindu-şi consoarta cam pricăjită şi amintidu-şi instantaneu de infirmierea aia osânzoasă, pe care o tăvălise chiar cu o zi înainte, în cabinetul lui de director.

- Fira-i a dracu, Mițo! Înjură doctorul şi o durere plăcută îi sfâşâie o clipă pântecele, dar destul ca să-l pună pe gânduri.

Elvira privea ață la Vernal, el la ea, Iancu la amândoi, asta exact când lumina se stinse pe neaşteptate şi întunericul păcătos îi cuprinse în mreajă pe toți.

Unele dintre dame țipară, căutându-şi partenerii cu brațele întinse prin aer, altele, câteva, se retraseră tăcute în scaunele care le cuprinseră cu totul şezutul acoperit cu bikini importați din China sau America.

- Ce i-o fi apucat?! În cartierul ăsta select nu prea îndrăznesc să oprească curentul, comentă Elvira şi pentru că Fursinica se chinuia să aprindă cele câteva lumânări din candelabul de pe masa cu totul răvăşită, profită de moment, vorbindu-i încet şi direct, lui Vernal:

-Nu-i obligatoriu să faci sex neprotejat ca să încasezi HIV, cunosc pe cineva care s-a infectat la dentist. Din partea mea, fii liniştit… Îi sufla direct în ureche, incitant, aplecându-se tot mai mult de bărbatul ce-i simțea izul de sudoare amestecat cu parfum

scump, dar nu avea intenția nici să o rețină, nici s-o respingă. Pe întuneric, ea îl apucă în brațe cu patimă, se dezechilibră, se clătină şi se rugă în gând să nu se aprindă încă, să nu se aprindă chibritul din mâna menajerei.

Cineva scăpără o brichetă. Prinşi de valul timid al luminei, trupurile tuturor se reliefară ca într-un naufragiu hidos.

- O haită de lup în călduri! Conchise Iancu suficient de tare ca Frusinica să îl aprobe, aşa cum făcea mai întodeauna când el, Iancu înjura citind ziarul.

-Aşa-i domn' inginer,- e răi ca lupii oamnii din ziua de azi.Ca lupii-s de răi.

- Bine, fato ! Du-te acum la culcare, o expedie Elvira, şi imediat propuse, lovind cu lingura în tăblia mesei ca să se facă linişte: Să jucăm "gajuri"!

- N-am mai jucat gajuri la lumânare din studenție, constată careva, şi toți să grăbiră să reconstituie regulile jocului pe care, ani de zile fuseseră convinşi că-l uitaseră.

*

Se lăsase linişte falsă, apoi rumoarea de care Iancu Iancu profită, dispăru în noapte de unde reveni după un timp de dimensiuni incerte, purtând în brațe glastra din ceramică neagră, din care scăpau limbi de flăcări.

Magnetofonul amuți singur şi din toate părțile se striviră unele în altele trpurile umane, apoi notele muzicale se reaşezară pe portativul acela nevăzut şi serenada se auzi clar şi imbatabil. Cu cât se derula melodia pe care nici unul dintre ei, se părea că nu o mai ascultase până atunci, cu atât se învâlvătau mai tare flăcările acela, focalizau, adunau într-un singur punct timpul, spațiul şi omul care duduse buzna între ei cu florile roşii de Anthurium.

Petalele solitare, cărnoase cu miez de polen scăpărând pe mediana părelnică, erau o minune dumnezeiască acolo, în casa somptuoasă şi unde artificiul trona sub dezlănțuirea animalică a unor inşi beți, şi care riscau să compromită esența lucrurilor cu adevărat importante pentru umanitate.

- Da', ăsta-i chiar sânge, sânge cald! abia şopți, transifgurată, Elvira şi se feri să pipăie florile cu degetele, care îi rămăseseră fremătând în aer.

- Sunt doar flori din ceară vopsită… Căută să pună lucrurile la locul lor, Vernal, pe care îl prinsese momentul acela la baie şi de unde tocmai ieşise, uitând să-şi încheie toți nasturii pantalonilor. Nimeni nu-l lua studia, nu mai era cu ochii pe el, nu-l lua în considerație, ceea ce nu s-ar fi întâmplat cu numai o oră în urmă, când ei toți îl linguşiseră dintr-o mie de motive. Prinşi în iureşul magiei doar foarte puțini dintre ei îşi mai puneau problema că, a doua zi, vor trebui să bată la uşa securistului, să scrie "cum" şi "de ce" a fost cum a fost, pe hârtie sub semnătură.

Directorul abatorului de găini a prins primul curaj. A atins florile, fluierând a uimire:

- Sunt de-adevăratele, frate!

- Toma Necredinciosule, ce-mi eşti! Îl certă cu voce cam alterată de la tutun, nevastă-sa şi când nu se aştepta nici ea însăşi, trecu de partea lui Iancu , felicitându-l:

- Ai reuşit în experimentul pe care toți, înafară de mine, l-au considerat a fi utopie. Bravo, Iancule! Sunt divine!

- Nici eu nu ştiam că "roşu" poate fi şi alminteri decât în rujul de buze sau vinul de Bordeaux. Zise, defel teatral, Vernal, apoi puse una după alta, întrebări din ce în ce mai stupide.

- Darwinisme! Nu-i aşa, bre Iancule? Nouă ne poți spune… Interveni şi Bimbo Savu, gesticulând larg, comentând istoria unor experimente genetice pe care el însuşi le-ar fi inițiat încă din în anii de liceu, acolo la cercul de biologie. Nouă ne poți spune, Iancule, suntem aici ca într-o familie. Ş'apoi nici nu-i mare brânză pentru unul care are un microscop şi câteva vase Perti la îndemână. Ce mare scofală-i să selectezi o genă, s-o extragi frumos, s-o muți… pe organismul care-ți convine ție?

- Eşti prost cu diplomă, iubitule! Declară Fira, sigură pe sine şi execută o piruetă perfectă, în fața soțului ei, amintindu-i acestuia, de vremea în care se îndrăgostise de ea, care era cea

mai bună din corpul de balet al Universității. Se ridică în poante plutind, zburând parcă pe muzica, care de data aceea, părea să nu mai fi fost generată de banda unui magnetofon fabricat în Uniunea Sovietică.

- Fascinant, dom'le! Sigur sunt importate din Olanda, numai ei pot obține asemnea bijuterii, adăugă careva, cu pismă colegială, exact în clipa când banda fâşâii alb şi aparatul se închise cu zgomot de castagnietă spartă sub călcâiul ghetei de scenă.

Elvira era fericită, ca în transă. Părea să fi ajuns la capătul unui drum lung şi greu. Privea la Iancu ca în prima zi în care îl văzuse, acolo în amfiteatrul facultății. Îi recunoştea zâmbetul cu care el o cucerise, linia nasului drept şi albastrul cenuşiu al ochilor aproape ca de miop.

Îşi aminti dintrodată şi de "prostioara" despre care Iancu a' ei îi vorbise într-o dimineață, atunci când ea, o femeie modernă, cu răspunderi sociale şi politice extrem de importante, fusese mult prea ocupată ca să-l asculte până la capăt, să-l aprobe ca o nevastă, sau… să-l susțină în cercetarea-i pur ştiințifică,- ea fiindu-i şef pe cale ierarhică în institutul căruia prostuțul ei de bărbat îi va aduce acum, sigur, alte titluri ştiințifice. Elvira se şi vedea triumfând la Comitet, cu Diploma în mână.

Se deslipi imediat de Vernal, care era extrem de derutat. Se aruncă peste Iancu vulcanică, strângându-l în brațele-i durdulii, pupându-l pe obraz, aşa cum o mamă îşi răsplăteşte copilul favorit pentru nota de trecere, obținută chiar la materia care îi repugna cel mai mult.

Iancu se feri din instinct dar nu o dădu cu totul la o parte, aşa cum i-ar fi stat bine unui coşcogeamitea bărbatul care văzuse noaptea întreagă cum nevasta lui se lipise de altul. Ba, chiar a strâns-o lângă el tandru, simțind pentru prima dată după foarte multă vreme că nu mai era singur.

Cum ea continua să-l admire zgomotos, să-i laude inteligența, să-l venereze ca pe un savant notoriu, acolo în văzul tuturor, Iancu zâmbi întâi, apoi râse fin, pentru a lăsa în cele din urmă să-i scape un hohot ironic ce lovi ca un berbece în toți acei pereți ridicați din cărămidă arsă la Jimbolia. Îşi privea nevasta iar cu silă, cu ranchiună,- nu-i inspira defel încredere.

Ca sub vrajă, odată ce atinsese florile roşii, Elvira devenea tot mai tânără şi tot mai frumoasă. Îl văzu şi pe Bimbo cu mâinile-i de chirurg înfipte în vasul cu flori de Anthurium, apoi… cum ridurile i se estompau şi lui pe rând, pielea-i era iar clară în jurul ochilor, trupul lui era iar suplu, sănătos şi gata parcă să ia viața de la capăt.

- V-ați pus pe întinerit cu toții, ca după o doză masivă de Gerovital! glumi Iancu fără să ia în seamă inima care-i dogorea, capul care-i vâjâia de nu mai percepea ce-i spunea Vernal, insul care se apropiase foarte tare de el:

- Ai zis, Gerovital! Ştiam că face minuni la om nu şi la plante. Ca să vezi, câte suprize îmi rezervați voi, românaşii.

Şi el, străinul acela suspect de băgăcios şi cu trecere în unele cercuri de oameni sus-puşi, întinerise.Nu, nu ajunsese chiar un adolescent, dar costumul de dril scump îi flutura pe trup ca şi cum şi-ar fi îmbrăcat hainele din propria-i garderobă după un regim de slăbit foarte sever. Era un pic cam nesigur pe gesturi şi-n ton, aşa cum va fi fost cu siguranță în anii lui grei, de după războiul din Alger.

Iancu Iancu constată pasiv că toți cei din "haita" Elvirei nu mai erau aceeaşi inşi de care se îndepărta pe zi ce trecea şi că, numai el, Iancu Iancu, în exatzul general, nu reuşise să evadeze dincolo de granița vechiului adevăr.

Elvira aprindea țigară din țigară, trăgea fumul în piept şi-l azvârlea îndărăt prin nări. Viciul ei, care-l deranjase o viață, nu i se mai părea grav şi nici nu se mai gândea, cum făcea mereu şi involuntar, că gura Elvirei mirosea diminețile ca o scurumieră uitată plină, pe masă.

Iancu nu se simțea în apele sale acolo, între acei oameni pe care îi folosise fără să vrea, pe post de cobai. Era conştient de toată tevatura care se va isca sigur în zori, când ei se vor deştepta ca din anestezie, vor trece peste mahmureala obişnuită, realizând îngroziți că, aşa tineri fiind, au revenit la baza scării lor de valori.

Vor fi nevoiți s-o ia iar de la capăt, să învețe să iubească, să mituiască, să urce fuştei cu fuştei tot acel eşafodaj nesigur de idei, în acel Turn Babel în care vorbeau toți, nu asculta nimeni, - nu se mai înțelegea om cu om.

Cu spatele înainte spre uşa de afară retrăgându-se, Iancu-şi numără paşii, apoi simți peretele rece între spete şi se răstigni cu ambele mâini, lăsând glastra cu flori de Anthuriun să-i cadă, să-i fie smulsă de mâinile lor, care se întindeau, atingeau, rupeau, zdrobeau, împărțeau florile stigmatizate doar de… un zvon.

Capitolul 15

Pe scările largi, din piatră cenuşie, trupul Marei se rostogoli ca o minge îndesată cu tărâţe. De dimineaţă se trezise cu senzaţia că toţi o părăsiseră şi că, nu mai avea nici un sens să lupte cu boala care-i măcina sângele. Mai întâi, se pregăti să de-a cu pietre în mai oricine i-ar fi ieşit înainte, apoi se înmuie ca foiţa de parafină ţinută ziua întreagă în mână.

Spre prânz, obosise de atâtea scenarii zadarnice şi o sete cumplită simţi cum îi ardea măruntaiele, gura. Se răsuci întruna între ceracefurile uzate, se rostogoi prin noroiul unui coşmar în care, vulcanii noroioşi se lăţeau vuind cu lavă primară, miezul Pământului însuşi se trezise din somn greu şi se întindea, se străduiau să o apuce, să o tragă-n fierbătoarea aceea de metale amestecate între ele. Nu mai avea putere să se retragă, să se apere şi nici nu dorea să-şi mai pună nervii sleiţi de citostatice la încercare. Era pregătită pentru ce putea fi mai rău, era ca şi cum carnea sub piele iar fi fost presărată cu sare.

S-a ridicat o singură dată din pat, doar prelungindu-şi parcă acelaşi coşmar, răspunzând instinctului de primat care nu ştie pentru cine şi pentru ce se luptă să-i supravieţuiasă încă unei biete secunde. Printr-o minune doar ajuns până pe culoarul unde convalescenţii îşi făceau rondul zilnic şi mai trăgeau pe furiş din ţigară.

S-a prăbuşit brusc, cu tâmpla lovind în caloriferul unde agetnul termic era dozat cu zgârcenie de cei de la termoficarea oraşului. Frigul pervers se suprapunea cu moleşala-i bolnăvicioasă şi care îi topea, de la o vreme, tendoanele, nervii lăsându-i capetele de os să iasă scârţâind din rotula piciorului.

Ridicată rapid de către infirmierera de serviciu, Mara a mai găsit puterea să-şi ducă degetele deasupra urechii, acolo unde părul, lepădat după chimioterapia severă, prindea să crească din nou, nărăvaş ca un mânz şi îndesat ca o otavă târzie. Simţi sângele curgându-i din rana deschisă, cald, clisos ca o menstră.

" Poate, am murit şi nu ştiu ! Nimeni nu se gândeşte la mine!!! Nu pot evada dintre îngerii îmbrăcaţi în halate pătate cu iod. Câte păcate am de mărturist, o Doamne! Am greşit mereu şi-n numele Tău am pretins mai mult decât am vrut să ofer eu."

Mara învăţa să moară în rate. Incidentul acela fusese doar un avertisment şi ea înţelesese destul de repede că trebuia să se ţină departe de tot ce le era dat altora să ducă, de acolo încolo, în spatele de animal de povară.

Conectată imediat la aparatul cu perfuzie, simţi difuz cum sângele-i susură în urechile din care, cu o spătămână în urmă, îşi scosese perechea de cercei de aur. Îi închisese în plicul acela albastru, fără timbru, pe care, fără şovăire a scris numele Inei. În ziua aceea chiar, a chemat asistentele din gardă, le-a asigurat că este în deplinătatea facultăţilor mintale şi le-a citit şi a semnat în faţa lor testamentul.

- Nu se ştie câte zile are omul… încercase Mara să glumească şi insistă, căută flaconul cu parfum franţuzesc printre medicamentele din sertarul de sus al noptierei metalice, parfum prea scump ca să-l folosească într-o zi fără oarece importanţă.

- Aşa, să alung duhoarea morţii care-mi dă târcoale… glumise ea destul de macabru.

Acolo, la reanimare, au găsit-o Ina cu Iusti, care veniseră în vizită cu borcane de dulceaţă făcută de mama Fana, cu iaurt de casă şi trei crizanteme de grădină.

- Urâtă treabă, ăştia te cam ţin în lesă, frumoaso! Făcu haz de necaz, Iusti, care, ca medic, percepea la reala dimensiune gravitatea situaţiei.

- Termină, dragă cu tâmpeniile! Mara nu-i chiar aşa de bolnavă cum susţine fişa de observaţie. Dumincă vom veni în vizită cu copilul.

Să-l vezi cât a crescut, surioară... Trebuie să te faci bine pentru că la toamna viitoare vom merge împreună să-l înscriem la şcoală.

- Numai dacă mai reuşesc să semnez până atunci, încă un armistiţiu cu moartea! şopti Mara şi o sclipire ca de oţel se zări, o fracţiune de secundă, în ochii aceia, care aveau nevoie sigur de lentile de corecţie.

Aerul uscat de aparatele de resuscitare, o făcu pe Ina să tuşească. Era o tuse enervantă, seacă, care o sâcâi până îi dădură lacrimile. Fugi pe culorul pustiu şi-şi tamponă ochii cu batista. Nu era chiar în apele ei, o umărea senzația stranie, că ea respirase în tot acel răstimp chiar prin plămânii plăpânzi ai bolnavei. Avea şi nările înfundate de izul dulceag al cangrenei neoplasmului care îi devora sângele Marei. O bântuia gândul să fugă, să nu se mai întoarcă niciodată în spital, în locul unde sub ochii ei se închidea cercul vieții. Se punea cu brutalitate liniuța de unire între maternitate şi morgă.

Nu îi repugna bolnava cu escamozele care-i rodeau epiderama feselor ce rămăseseră prea mult timp nemişcate pe cearceafurile clorinate. Nu, doar ceva neînțeles dinafară o îmbolnăvea brusc, pe Ina, de o maladie căruia nici un medic nu i-ar fi putut pune diagnostic în clipa aceea.

*

Un bolnav, ins fără de vârstă, ieşi ca o jucărie stricată din salonul de alături. Horcăii, scuipă fără jenă flegma groasă în cutia cu nisip aşezată în acel scop, sub pervazul ferestrei. Zornăind câteva fise de telefon în palma-i umezită de transpirație, merse ață la aparatul public, agățat pe peretele de un alb dat în roz.

- Mioaro, tu eşti, tată? Dă-mi-o pe mă-ta! Repejor că intră impulsurile…Cum? Sigur că mă externează. Mi-au ieşit bine toate analizele. Da, da, aşa am să fac. Hai, mişcă-şi fundu ăl’ grăsuț mai repede. A, tu erai, iubito ?! … Pârjoalele au fost delicioase. De ce să te mint ? ! Bine, ne vedem mâine după amiază. Dacă tot vii, cumpărăr-mi şi un săpun mai bun. Cum nu se găseşte? Atunci, d’la de rufe, de care o fi… Iaca, mi-a venit tonu’. Noapte bună…"

Tusea ca şi răpciuga puse iar stăpânire pe traheea Inei care făcea eforturi disperate să o oprească. "Am tuse măgărească" zise şi zâmbi unei amintiri cine ştie cum nimerite în gând, chiar din iarna aia, în care toți copiii mamei Fana se căptuşiseră cu tuse convulsivă. În zilele ce au urmat au fost învoiți de la şcoală şi, singuri acasă fiind, au dat iama prin şifoniere,- îmbrăcându-se, făcând paradă cu rochiile păstrate la naftalină de la Război încoace, de biata Fana.

Insul care vorbise la telefon, se rezemase de perete, la doar câțiva paşi de Ina, care mai că nu l-ar fi luat în seamă, dar el începu să horcăie din ce în ce mai tare, ca un porc înjunghiat, să se sufoace fără să mai poată striga, chema ajutoare.

- Soră, doctore ! Este cineva pe aproape! Soră!!! Țipă în locul lui, Ina disperată dar, din spitalul acela parcă dispăruseră cu toții. Recunoscându-i glasul numai Iusti Mang apăru imediat, lăsând-o pe Mara singură cu aparatele care-i picurau cu parcimonie stropul suplimentar de viață.

- Iusti, moare omul! Spuse Ina ca şi cum l-ar fi implorat, nu pe om ci pe doctorul care era sau fusese acesta, să acționeze.

El nu se gândi defel că nu mai deținea de cinci ani şi mai bine drept de practică medicală. Se lăsă peste muribundul care se rostogolise ca un sac de cartofi pe pardoseală, încercă o respirație artificială cu calm aparent şi în disperare de cauză. Gură la gură, fără să mai pună tampon, batista pe care oricum nici nu ar fi găsit-o, de emoție, prin buzunare. Lupta cu moartea dură câteva minute, dar suficient ca Mang să înțeleagă că ea, moartea, iar i-o luase înainte medicului.

- Hârco! I-ar mi-ai arătat cum se dă colțu’, tuț’ grijania ta de moarte! Înjură el fără să țină seama de locul în care se afla şi nici că în jurul lor se adunseră câțiva bolnavi cronici, iar careva aprinse o lumânare între palmele alea, încă pline de transpirația rece de dinainte de moarte. Erau acum, acolo, toți în păr ; medicul de gardă, sora şefă, pompierul de pe etaj, chiar şi frizerul spitalului…

Mang s-a retras dintre oamenii în halate albe, care îl ridicară pe defunct pe căruciorul cu care se cărau de obicei cearceafurile la spălătoria de la subsolul clădurii cu şapte etaje.

- Dumnezeu să-l odihnească! Bolborosi careva, la care, femeia de serviciu se răsti furioasă:

- Cei aci bre, biserică! Ia, vezi mai bine de anunță-i familia, să pregătească coşciugu'.

Iusti o luă pe Laura de după umeri şi intrară ca o singură persoană, la reanimare, se aşezară, sfârşiți, pe scaunul aflat lângă patul Marei, care, trezită din somnul chimic, întrebă candidă:

- A venit Alfred?

- Vine sâmbătă sigur, minți Iusti şi îi aşeză palma sa de mamoş, pe fruntea toată prinsă de broboane. Mara căzuse iar în somnul letargic, când cu borcanele tot pline din sacoşă, Iusti o convinsese pe Ina să plece acasă:

- Nu o mai putem ajuta cu nimica astăzi.

- Ş'aşa aț' obosit-o destul pe bolnavă! Se oțărî la ei, infirmiera cu tichie albastră şi le arătă severă, uşa la liftul care tocmai se întorcea după ce cărase cadavrul.

- Ascensorul pentru persoane funcționează doar în zilele de vizită, să hotărî să-i lămurească zdrahoancă, ce mai păstra încă într-un colț de conştiință, reminisecnța bunei cuviințe cu care fusese crescută în satul acela din Moldova lui Ştefan cel Mare.

O lăsară pe Mara cu capul ei chilug sprijinit în pernele umplute cu melană, convinşi că va muri de îndată ce ciontul acela de viață nu va mai vrea să se alimenteze cu oxigen prin tuburile de plastic.

- E sora mea şi-mi pasă... Se chinui să scoată vorbele Ina, intenționând să-i ceară un serviciu, un favor, acelei fete care pleznea de sănătate şi de care, ea Hârca, sigur nu ar fi îndrăznit să se lege.

- Las-o, doamnă pe mâinile mele! Am bricheta şi lumânarea la îndemână, dacă e cazu',- o linişti în felul ei, hotărât, infirmiera şi băgă în sutien, prin anchiorul halatului, bancnota de 25 de lei, cu care Ina încerca să-i câştige bunăvoința.

Ina cu Iusti au trecut tăcuți ca mormântul pe lângă ghereta din care portarul îi urmări cu privirea mai suspicios decât ar fi fost cazul. Ea simțea o greață abia reținută în capul pieptului. Depăşit de situație, lui Mang i se părea că timpul bătea pasul pe loc, că ceasornicul din colțul piețetei şi-a dat peste cap minutarele, făcându-i în ciudă, dinadins ca să-l înnebunească.

În anii de încarcerare aproape că uitase mirosul spirtului sanitar, țipătul nou-născuților, privirea muribunzilor şi frisonul acela special din nopțile grele de gardă. În colonia de muncă nu i se permisese să lucreze, nici să se apropie de infirmerie. Fusese "educat" să uite că depusese jurământul lui Hipocrat într-o zi de 13 a Iunii, zi de vineri, cu ghinion desigurm, dar în care el, romanticul, fusese atât de sigur că va da tot ce avea mai bun, va face "ceva" de-a dreptul eroic pe tărâmul medicinei planetare.

" Asta-i misiunea mea, atminteri, de ce aş mai fi fost trimis să facă umbră Pământului." îşi spusese atunci, demult, felicitându-se sincer.

Ina nu plângea, doar strângea cu disperare brațul bărbatului, fără să reuşească să se simtă cât de cât protejată ori să-şi facă ordine în gânduri. Se aflau în aceeaşi fază a derutei, când durerea fizică ar fi fost de preferat în locul unui chin nevăzut dar care nu-şi lăsa smulse prea uşor rădăcinile. Personal, Ina doar auzise despre oameni care-şi petreceau mai toată viața la un pas de moarte, de mână cu moartea. Medici, surori medicale… o armată aşezată precis pe frontiera miracolului, fața în fața cu adevărata suferință umană şi care toți, acum parcă amuțiseră. Nu-l prea înțelesese pe doctorul Iusti Mang, pe cel de dinainte. Nu-l înțelegea nici acum deşi, ei doi, laolaltă ar fi fost o echipă aproape perfectă,- perfectă poate dar nu şi imbatabilă

Era speriată de tot ce s-ar fi putut să mai fie de spus şi îl atinse pe Iusti, îşi plimbă mâna-i nesigură pe brațul lui tras în mâneca paltonului din dimie.

În sufletul bărbatului nu mai era loc pentru tandrețea femeii. Îşi reamintise parcă anume pentru a suferi, că împotriva deciziei "Consiliul de onoare" el era încă medic, o dovedise şi-n dupăamiaza aceea.

–Nu mi-am demonstrat nimic! Inima singurului meu pacient după cinci ani de izloare la gherlă, inima omului ăluia prăbuşit pe culoarul spitalului, încetase să bată cu o secundă înainte

ca eu, "marele" doctor Iusti Mang să-mi iau porția de tain din blidul Morții. Nu l-am putut ajuta cu nimic! Nu o voi putea ajuta nici pe Mara…

*

- Toți au părăsit-o. Până şi Alfred, care-i lingea zahăr toss din palmă a dat bir cu fugiții. Cine are nevoie de o amantă bolnavă? Mara ne înfruntă, de acolo din sicriul ăla de plexiglas cu butoane şi filtre de aer, ne arată că-i mai puternică decât noi toți, cei care plănuim deja cum ne vom petrece Revelionul. Ea ştie că nu mai are zile destule dar nu ne trage după cu ea. Respectă viața noastră normală şi grijile ni le respectă, deşi… nu ştiu să fi stat vreodată la coadă la carne, la lapte, la cartofi, la antibiotice… Surioara mea şi-a clădit prea uşor poate cuibul pe care acum îl părăseşte fără regrete.

M-am hotărât, am să-i scriu o carte poştală femeii aceleia care zicea că a născut-o pe Mara. Am s-i spun să fie mândră de fată. Spune-mi, Iusti, spune-mi cum se poate scrie o astfel de scrisoare ? Apartamentul Marei e gol ca o cochilie în care vor năvăli insectele, viermii… poate chiar Alfred.

- Toți suntem datori cu o moarte, important e să-ți trăieşti viața. Surioara pe care o jeleşti, nu a fost chiar uşă de biserică. Ar fi trebuit să-ți spun atunci, mai demult, dar nu mi-a dat voie...

În noapte asta, Mara va muri sigur. Sunt medic şi nu mă pot înşela în acest domeniu. Vreau să ştii tot, tot despre relația aceea stupidă!

- Taci, eşti rău şi bădăran! Ai face orice ca să mă îndepărtezi de ea. Mereu ai considerat că împart iubirea mea, între tine şi Mara. Eşti încă gelos pe sora mea. Habar n-ai că te-am iubit şi.. cât te-am iubit, golan ce eşti! Mara mi-a fost "mama" care nu m-a răsfățat niciodată. Nu mi-a spus dacă-s urâtă sau frumoasă, nu m-a încurajat înaintea examenelor… Mara mi-a dat tot cea ce nu mi-ați dat voi, cei care rupeți câte puțin şi mereu din sufletul meu.

Îmbătrânesc, Iusti, îmbătrânesc şi nu mai pot suporta convențiile. Nu ştiu de ce vrei s-o bârfim pe Mara tocmai astăzi şi nu ai făcut-o atunci, când voi doi erați gata să mă călcați în picioare în numele unei iubiri disperate de-o noapte.

Am ştiut tot-tot şi v-am iertat pentru că ea, Mara, a fost cea care a îngenuncheat şi m-a rugat în numele tău, boierule. Tu? Nu te pleci niciodată în fața oamenilor şi nici a lui Dumnezeu din Ceruri.

Iusti Mang nu mai suporta predica femeii, era mult prea mult pentru un om liber ca el. Fără un cuvânt a abandonat-o pe Ina în prima stație de tramvai apoi, cu paşii mari s-a îndreptat spre bufetul de cartier.

Nu s-a îmbătat cum ar fi fost de aşteptat. A dat peste cap "una mică" - suficient pentru a-i lăsa loc creierului să lucreze, să-şi amintească aşa cum au fost toate clipele acelea.

Fusese o zi de iarnă năbădăioasă, ba cu lapoviță, ba cu soare şi Ina se văzuse nevoită să rămână peste noapte la mama Fana, care făcuse o criză de gută.

"Atunci a sunat Mara, era în Bucureşti şi mă invita la hotelul ei, să bem o cafea împreună. Am refuzat-o, nu din conştiință ci din lene. Nu-mi venea să ies din casă prin zloată. După un ceas, ea mi-a sunat la uşă. I-am deschis şi, galanton am ajuta-o să-şi dezbrace mantoul,- unul nou şi cu blăniță de nutrie la guler şi manşete. Pe sub el avea o rochie ca de mireasă, de sub căciula scumpă îi răsăreau zulufii ca atunci răsuciți cu fierul. Mirosea a coafor, a parfum bun, a lux. Un "ceva" s-a spart în integritatea mea de bărbat însurat. Am strâns-o în brațe fără intenție. Ea a rămas un pic rigidă, ca o statuie, acolo în fața oglinzii.

Am fiert cafeaua împreună şi am băut-o tăcuți, în fața televizorului care îşi tot rostogolea imaginea, din pricina releului. Imaginea proastă sau altceva, mă irita, mă enerva de-a dreptul. Nu găseam un punct comun de discuție. Era destul de jenant să ne auzim sorbiturile repetate, cu ecou, în ceşcuțe.

"Parcă eşti iubitul meu!" Se alintase Mara, iar eu, în loc s-o pun la punct, i-am vorbit despre "pasărea prieteniei".

"Încă nu a primit nimeni premiu pentru prietenie, dar noi doi merită să încercăm de dragul Inei. Ce zici?"Exact aşa am zis, făcând-o pe deşteptul.

"Zic că, ai înebunit, frăţioare. Ce, nu-s suficient de finisată pentru a-i fi amantă unui doctorand în medicină ?!" Mara fusese vulgară de-a dreptul, înnebunise aproape când am respins-o. În loc să clarific lucrurile, eu, Iusti Mang, m-am jucat cu ea de-a şoarecele şi pisica, am întărâtat-o, am umilit-o, lăsând-o mai apoi cu buza umflată.

" Tu nu eşti femeie, tu eşti curvă şi nu vreau să-ţi cad în cârlig, năbădăioaso."

Mara plângea şi râdea laolată, mie îmi venea să o pleznească peste faţă, să-i vadă sângele borşindu-i pe nările acelea subţiri şi fremătând ca la iepele de rasă. Am simţit-o moale şi caldă pe braţe, ca şi cum ar fi fost alcătuit doar din cenuşă. Ce era să fac? I-am răspuns sărutărilor, apoi… i-am simţit genunchii un pic prea tari, ascuţiţi, apăsându-mi femurul.

Mi-am dovedit că-s puternic, m-am zmuls ca din lavă!! Ea s-a dat un pic îndărăt, apoi veni către mine, pas cu pas… M-a lovit cu degetele-i pline de inele peste gură, peste ochi, pe frunte.

"Dă şi tu dacă te consideri mascul! Haide, loveşte !" a zis. Era isterică de-a dreptul şi ar fi trebuit să-i dau un calmant, nu am făcut-o. Am ales varianta mai bărbătească şi… am pleznit-o cu ură făţişă. N-a fost şocată şi-n iureşul care a urmat, s-a aruncat peste mine, zdrobind vaza din cristal în care erau câţiva trandafiri de albi ca de plastic. Şi-a tăiat pulpele, sângele curgea şi cred că durerea aia, fizică îi făcea bine.

I-am adus paharul cu apă, ea l-a aruncat în perete, apoi a prins să chiţăie slab, ca un copil abandonat.

Dacă nu aş fi fost în casa mea aş fi plecat sigur. Aşa, ce era să fac? Am dat drumul la radio, am aprins ţigara şi m-am prefăcut că ascult concertul simfonic dirijat de Celibidache, la Atheneu, cel mai important moment artist din anul acela şi pe care studiourile de radio se străduiau să-l redea întocmai.

Ea a sunt după taxi, a plecat aşa cum şi venise, neobservată de vecini,- o trombă de aer amestecat cu parfum amintindu-mi de orhidee,- floarea aia scumpă care creşte-n compost.

Am retâlnit-o a doua zi pe centru, avea doar un tremur uşor în voce şi-n mâini, insesizabil de cineva care ar fi privit dinafară. Nu i-am cerut scuze, nu aveam de ce!

Mara m-a privit în ochi şi m-a întrebat" Poţi să mă ierţi?" Simplu. De atunci am ocolit-o instinctiv ori de câte ori a fost cazul, pentru a păstra distanţă într-o relaţie care ar fi putut să mă coste viaţa,- viaţa mea dar şi ta, răţuşcă urâtă."

- Dacă nu mai consumaţi, vă rugăm să eliberaţi masa, îi şopti chelnerul cu o notă de respect, totuşi, ceea ce nu i se mai întmplase lui Mang de foarte foarte multă vreme.

Încă mai avea senzaţia că i se spovedise Inei şi că, acolo, la masa aceea de cârciumă, el Iusti Mang îşi făcuse primul proces de conştiinţă de când se afla liber.

Plăti şi ieşi în strada, unde ea, Ina, îl aşteptase în tot acel timp, stoică şi fără să-i facă reproşuri. El o luă de mână firesc, fără cuvinte.

- Uite, Iusti, uite flori dalbe! E totul aşa de curat ! Până aici nu ajunge putoarea spitalului.

Era îngheţată şi deşi nu ar fi recunoscut, şi un pic speriată. El o luă ridică pe braţe, căutând din ochi, taxiul care să-i ducă în casa lor din cartierul Pajura.

- Uite, flori dalbe! Exclama ea ca şi cum ar fi trăit un delir splendid.

În dormitor, caloriferul era rece ca de obicei în ultimele ierni şi Iusti încercă să fiarbă apă la flacăra aragazului care abia îşi trăgea răsuflarea, o turnă într-o butelie de plastic şi o vârâ sub aşternuturi, la piciorele îngheţate ale Inei.

- Precis geruieşte în partea de nord, acolo de unde ne vine metanul. S-a lichefiat pe ţeavă! îl informă ea, calmă, dintre pernele pe care aşeză termometrul, tubul acela subţire cu miez de mercur, pe care doctorul Mang i-l pusese la subsioara umezită de o năduşeală cu miros vag, ca de copil.

În casă era frig, afară era frig iar crengile frasinului de sub geam loviră cu putere, de mai multe ori, în sticla aburită.

-Ping-pioong, ping-poong! Piiiing… Le auzi, dragule? Parcă cineva joacă Destinul nostru,- ping-pong! Sigur sunt doi îngeri, unul bun şi unul rău şi care au drept miză în set, chiar viaţa noastre. Ia, auzi!! Ping-pong…piiing! Aşa, loveşte! Loveşte, Îngere rău, până când, într-o zi nu vei mai auzi decât: piiiiiing! Viaţa mea se va opri ca aparatul dezafectat.

Piiiiiing! Ai auzit, Iusti, a fost chiar el, Îngerul meu bătrân şi înțelept, mi-a dat un semn.

Iusti nu-i răspunse. Se oprise dincolo de uşă o clipă, apoi, apropiindu-se, îi încălzi cu respirația sa mâinile amândouă, sânii, pântecele, şira spinării vertebră cu vertebră.

Când simți că se sufocă de atâta tandrețe uitată, trecu în sufragerie şi deschise televizorul pe ecranul căruia o mulțime de oameni gustau din beția libertății de massă, făcând una cu pământul Zidul Berlinului.

Era mult prea mult pentru o singură zi din viața sa de om simplu. Emoția îl strangula de grumaz de-i înțepenise aproape mărul lui Adam şi nu-i mai venea să respire.

În camera de alături, Ina adormise buştean iar el, regreta că nu avea cu cine să împartă această bucată prea mare din tortul cu surprizele istoriei.

Prins în ecuații ce aparent nu aveau cum fi dezlegate, se simți ca făcând cu adevărat parte din întregul umanității, din acel angrenaj ce revenea ciclic şi revoluționar în mişcarea socială a Planetei.

Capitolul 16

Într-o dimineață, să fi fost într-o zi de sâmbătă sau de duminică, pe ploaia prea zglobie pentru începutul unei ierni în care florăresele prindeau a vinde mănunchiuri de imortele vopsite cu gallus, Sandu Bratu se trezise anevoie şi cu capul cât banița, după cheful în care-şi tocase ultimii bani din "lichidarea" de la Biotehnologii. Se spălă la lavoarul cu emailul sărit, pe dinți, pe față, pe brațe… într-un fel de furie, cu apa rece ca gheața şi trase fără moft, aceleaşi haine de lucru cu care spunea, că se obişnuise ca şi cu o a doua piele. Încheie toți nasturii la vesta din material plastic, trase fermoarul scurtei matlasate cu un gest de atâtea ori repetat încât, de la o vreme îl făcea mecanic. Zzââp!

Din acelaşi reflex verificat în toții anii cât fusese un simplu "angajat"- privi în treacăt cadranul ceasului "Pobeda" apoi, ieşi în holul foarte îngust, unde, în oglinda "bună" la vremea ei dar acum cam

lăptoasă şi cu urme de muşte, îşi studie cam prea mustrător obrazul cu barba nerasă şi ochii înroşiți de nesomn, linia nasului drept, gura cărnoasă. Una peste alta, toate acele detalii se conturau într-un "întreg" care nu arăta defel rău. Sandu deținea secretul cu care anestezia conştiința femeilor măritate, atrăgea în "cursă" domnişoarele puritane şi-l detaşa pe el, ca ins, de toți matrițierii şi strungarii de la Uzina "23 August"- unde învățase meserie dar, unde nu s-ar mai fi întors să muncească nici dacă ar fi ştiut că murea de foame.

Mereu lângă Gurița Iorgu fiind în maşină, învățase că se putea trăi şi mai uşor, mai palpitant chiar şi fără să pontezi zi de zi la afişajul de la ghereta portarului.

În dimineața aceea, prima de când nu mai era subordonat unui şef, ar fi trebuit să se simtă liber ca şoimul. Deşi avusese o noapte de pomină, cu lăutari cântându-i la ureche şi fete frumoase la masă, nu era defel mândru nici mulțumit de impresia pe care le-o lăsase ălora, tot inşi cu portofelul plin şi cu o siguranță în expresii de-a dreptul dubioasă.

Nu-i plăcea nici cum arătă tunosoarea lui obişnuită, nu-i mai convenea nici culoarea părului ca spicul de chimion, nici hainele lui făcute de comandă nu i se păreau potrivite pentru a-l ajuta în ascesiunea, ce şi-o dorea a fi instantanee, în lumea afacerilor de pe piața neagră.

Îşi lepădă cu gesturi lente haina aia groasă şi care-l slujise supusă câteva ierni bune la rând. O azvârli cu silă pe scaunul de lângă fereastra ce da spre curtea interioară a imobilului înfipt în chiar buricul oraşului. Apoi, regretă sincer şi tardiv gestul. O privi aşa, ca pe o femeie cuminte, de care se ataşase dar trebuia s-o părăsească doar pentru că, de acolo încolo, l-ar fi încurcat mai mult decât să-l ajute în ascensiunea-i forțată. Haina cam uzată sta neputincioasă ca un trup fără oase, gioarsă bună de lăsat la îndemâna şoarecilor, gata să fie roasă.

El trase din şifonier singurul pardisiu pe care-l avea, unul din lână amestecată cu material plastic, stofă îmbibată bine cu naftalină şi lavandă. Îi venea un pic prea strâmt peste muşchii lucrați cu haltere la sala de forță. Dar, aşa, îmbrăcat clasic i se părea că era mult prea elegant pentru o întâlnire de dimineață. Coriul elegant făcea notă de-a dreptul discordantă cu perechea de blugi roşi la manşete dar de care, Sandu nu s-ar fi despărțit niciodată.

Scoase din scrinul vechi şi pălăria, una din fetru cafeniu, o amintire a vremurilor de dinainte de Război şi care, numai printr-o minune ajunsese la el direct din garderoba unchiului Gelu, un brav ofițer căzut în luptele din Est. O potrivi cu borul larg, streaşină, peste ochi, fără să se privească în oglindă, trăgând uşor în jos, aşa cum văzuse el în filmele polițiste de la "Scala". Ceva nu i se potrivea, lipsea din întreg tocmai acel element care ar fi trebuit să facă legătura potrivită între Haină şi Om.

Învins, neputincios, Sandu Bratu înjură golăneşte, privind ca drogatul la pufoaica lui veche, călduroasă şi care-i luase amprenta trupului. Sta abandonată, neputincioasă ca o femeie dependentă de bărbatul care o bate şi ea-l iartă. Sandu se simți vinovat, trădător.

Deşi nu îmbrăca pentru prima dată un pardesiu clasic, Sandu ar fi dat orice să se întoarcă la hainele sale de lucru în fabrică. Cum situația nu-i lăsa loc să aleagă, încercă disperat să se obişnuiască cu veşmintele elegante, dar cu care era tot mai convins că nu se va simți perect,

aşa cum fusese, cum mai era încă, în "jegul" acela de plastic albastru ca un lighean din mahalaua oraşului.

- Iată-mă-s şi papiţoi, draga mea fleandură! Altă iarnă-mi bate la uşă dar eu mă dezic de tine ca de gripă. Hai, că nu-i chiar o crimă divorţul nostru! Ce vrei mai mult de la mine, doar am dus trei ierni frumoase împreună! Nu că nu m-aş simţi bine cu tine, nu te-aş iubi… numai că, vezi tu, eu vreau să fiu de az' înainte un domn, ins care a jurat că nu se va mai atinge niciodată de şaibă!

Am pus în cui şi volanul maşnii de serviciu! Voi face banii cu care să-mi iau proprietate personală, asta… dacă vreau să-mi scutur nisipul din rinichi pe drumurile patriei! Da, poate câştig o maşină la Loterie ! Nu-s eu norocos, dar nici prost; voi face avere cu mintea şi cu mâinile mele ! Aşa stând lucrurile, îţi zic: Adio, gata cu tine, feleandură de haină! Am închis un capitol din viaţa mea. Aici ne despărţim, îmi voi vedea de drum fără să mai am nevoie de tine să-mi ţii de urât în iarna ce vine.

Câtă vreme se tranzitează cu marfă de la Istanbul pe la poarta mea, cât mai ţine talciocul tarabele pline, eu, Sandu Bratu n-am s-o mierelesc de prostie, te asigur! De azi înainte sunt propriul meu stăpân! Doar am sânge de negustor care-i gata să-şi facă prăvălie cu scară! Unde am auzit vorba asta năroadă? Prăvălie cu scară?! Uite, cum mă înnebunesc singur, vorbesc în oglindă de parcă nu aş găsi un suflet de femeie cu care să-mi împart cei zece metri pătraţi garantaţi ai locuinţei de burlac. Recunosc, nu mă credeam chiar aşa de bleg, de sensibil şi de legat ca pe viaţă de-o ţoală proletară. S-o fac pe loialul cu o zderanţă, taman eu, care nu dau de două ori întâlnire nici la cea mai frumoasă fată. Apropo de întâlniri…

De ce-o vrea să mă vadă Elvira, fosta mea şefă!? Sigur că nu-i în poftă de ciocolată elveţiană, de ţigări de la Sarajevo nici de ciorapi d enaylon,- ea sigur vrea blănuri şi bijuterii de aur. Aur din burdihanul Bazarului.

Am să-i dau un telefon Guriţei, aia ştie cel mai bine cum stau lucrurile. Da' e duminică şi nu aş vrea s-o scot tocmai eu din scutece. A dracu' Elvira asta, nu se mai satură să adune, să adune…!

M-a rugat, nu !- mi-a cerut să încerc să mă port ca domnii. Ce-o fi în capul ei de cuconă? Doar nu-s un ţopârlan ce vinde mere la Hală, sunt domn născut şi crescut în buricul oraşului! Câţi puşti sclifosiţi se pot lăuda că au jucat "capace" chiar pe gazonul din faţa Palatului?! Şi ce dacă nu se vedea soarele de la mine din casă…

Dacă Elvira nu vrea "marfă" din stoc? Dacă-mi cere cine ştie ce altădrăcovenie?! Poate-i îndrăgostită de mine !! Oricum, o refuz, nu intru eu în rahat pentru una ea, taman când mi-am extins afacerea şi la provincialii de peste Munţi.

Ce-o fi o fi, Sandule,- dacă ţi-e frică de apă nu ajungi la ştiuca ai mare!

Vorbea ca un ins dedat la singurătate, cu voce tare, arţăgos aproape, privindu-se în oglindă şi asta în timp ce-şi lepădase pardesiul, îl aşezase la loc pe portmanto, în şifonierul din care ieşea damf de chimicale folosite în războiul cu moliile. Imbrăcase iar haina de fâş albastru şi gesturile-i deveneau din ce în ce mai sigure. Se simţea iar bine şi prinse să fluiere vesel ca un cintezoi.

*

Şi Elvira Iancu se trezise devreme, cu capul prins în menghina unei migrene pe care o cunoştea bine şi cu care se lupta cu cerbicie. Băuse până la fund paharul cu apă minerală în care aruncase conţinutul a câtorva fiole de Algocalmin, Glucoză şi Vitmania C, laolată; cokctail verificat şi care îşi făcu îndată efectul. Abia apoi acapară preţ de un ceas baia lor placată cu gresie de autohtonă, intră în apa aproape fierbinte din bazinul în pluteau câţiva săculeţi cu plante medicinale.

Nu o deranja defel că, în timp ce ea se hidrata, relaxându-se, dincolo de perdeaua de plastic soţul ei, inginerul Iancu Iancu îşi reteza din foarfece bărbuţa pe care şi-o lăsase în ultimul timp, doar dintr-un capriciu.

- Chiar mă enervezi cu ţăcălia aia şi te asigur că nu doar pe mine! Mi-a atras atenţia şi ministrul…

-De ce nu mi-a spus mie ce avea de spus?!

-Cui îi pasă de imaginea ta? In context era vorba de mine, pentru că… tot ce faci tu, mai ales când nu e de bine, ricoşează, mă afectează pe mine. Eu nu-s o fiştecine în lume.

Ţie ce-ţi pasă, ţi-ai lăsa barbă poate, ca să-ţi ascunzi obrazul…

-După regula ta, dragă nevastă, nici Lenin, nici Marx n-au stat prea bine cu morala, ai ?… Nu înţeleg de ce eşti aşa de supărată pe mine ? Eu chiar lucrez la imaginea ta! Uite, deşi-i duminică, nu merg la biserică nici la cârciumă,- merg la muncă!

Azi voi nota ultima observaţie la fluturii din fitotron. Pot să iau maşina… familiei ?

- Din partea mea, poţi lua şi Orient Expresul! Eu voi comanda un taxi, replică Elvira cu ironie nereţinută. Iancu nu râse, îşi studie în treacăt grimasa de lehamite, în oglindă şi mulţumit de cum reuşise să-şi ajusteze mustaţa, decretă cu veselie numai potrivită să-şi enerveze şi mai rău nevasta:

- În ordine!

- Ce-i în ordine? întrebă ea şi, curioasă, trase cu ochiul la torsul încă atrăgtor al bărbatului, care fusese ferm convinsă că nu o mai interesa de multă, foarte multă vreme. Îi plăcea ce vedea dar nu ezită să-şi expună invers şi răutăcioasă, gândurile :

- De când cu criza aia de inimă, aş punea mâna în foc că nu mai eşti tu, cel cu care mi-am pus pirostriile la cununie. Te-ai schimbat, te-ai cam lăbărţat, omule. Nu s-ar zice că respecţi dieta prescrisă. Cum vrei, tu o să ai un atac de apoplexie,- ţi se vor sparge arterele sigur! Atunci, atunci vei alerga iar în braţe la mine.

Iancule, nu eu, tu ar trebui să-mi porţi grija, pentru că eu, Elvira, aduc mai mulţi bani în casa asta într-un an decât ai aduce tu cu toate neamurile tale într-o viaţă.

- Ş'apoi!? Tu-i aduci, tu-i chelutieşti. Uite, parfum, şampon franţuzesc… La săpunul cu sodă faci alergie?!

- Uite cine vorbeşte? De când ţi-ai lăsat ţăcălie eşti ca ţapul popii Merea de prost, bătrâne. Nu vrei să vezi ce fel de femeie ţi-a pus Dumnezeu lângă tine! Mă vezi pe mine cu rochie de supraeleastic şi sandale de la magazinul din colţ? Ai înebunit de-a binelea. Dacă ţie nu-ţi prieşte viaţa în lux, întoarce-te în mijlocul poporului şi ia-o şi pe proasta de Ina Orlea cu tine! Faceţi o pereche pe cinste.

Elvira se înfuriase treptat, în valuri şi vorbea din ce în ce mai precipitat, în neştire, fără să realizeze, că de la un timp, vorbea chiar singură.

Iancu trecuse în camera de alături, trăsese pe el pantalonii vechiului său costum de serviciu, cojocul de oaie şi, cu cheile de la autoturismul familiei în mână, ieşi afară, unde deschise uşa garajului, fără să fie, aparent, afectat de obrăznicia femeii.

Într-un târziu doar, telefonul a scos-o pe Elvira din baia de plante, când, aruncându-şi prosopul pe umeri, păşi cu tălpile-i înguste pe covorul roşu de Mongolia.

Era Vernal. Vorbea cu un accent teribil şi un pic prea repede pentru ca femeia să-l şi înţeleagă până la capăt.

- Vernal!? Te-ai cam dat la fund, omule. Nu te-am mai văzut de la petrecere. Da, aia cu florile din Delta Amazonului... Lasă, lasă florile, zi-mi unde eşti, ce faci, iubitule? Se precipită Elvira, înroşindu-se brusc până şi-n lobii urechilor.

- Te sun de la Ritz… Mi-e dor de tine de mor ! Ce se mai aude la voi, nu a pleznit încă Preşedintele?

Întrebarea căzu ca un bici iar Elvira îngălbeni de-a dreptul. Colac peste pupăză, pe fir se instală bruiajul acela sâcâitor, enervat de-a dreptul.

Ştia, se obişnuise în timp cu ideea că toate convorbirile-i erau ascultate, mai ales de când Vernal prinsese să îi dea târcoale. Elvira ştia că intrase într-o relaţie periculoasă dar pentru care, ea considera că plătise aproape toate oalele sparte de-a lungul anilor de când era şefă cu Decizie.

Lăsă foarte moale receptorul în furcă şi liniştea densă sufocă pe dată locuinţa aceea luxoasă. Pekinezul prinse să râcâie la uşa, pe care ea refuza să i-o deschidă ceea ce nu s-ar fi

întâmplat într-o situaţia cât de cât normală. Elvira aprise ţigara, semn de nesiguranţă şi tuşind nervos, trase câteva fumuri direct în bronhiile-i defel sănătoase. Nu găsi puterea să aştepte până când tutunul să ardă până la capăt. Strivi ţigareta în scrumiera de cristal de pe masă şi se îmbrăcă în alertă, fără să mai aleagă hainele, să le asorteze, aşa cum avea obiceiul. Un frison îi străbătea măduva spinării, coborând în genunchi, până în degetele picioarelor. Realiză că avea părul ud sub prosopul cu care ieşise din baie şi nici măcar nu se gândea să-l usuce darmi-te să-l maseze cu balasam, să-l pună sub casca special cumpărată de un subatern, trimis de ea , cu probleme de serviciu, prin în ţară.

Îndeobşte foarte cochetă, mai niciodată mulţumită de propria-i înfăţişare, Elvira nu apelă de data aceea nici la dermatograful cu care-şi desena încă din studenţie sprâncenele.

În timp ce-şi înfăşura capul într-un fular mov de caşmir veritabil şi îşi trăgea pe pielea umedă cizmele făcute la comandă, formă şi numărul staţiei de Taxi. Uitând cu desăvârşire că ea, Elvira Iancu, era făcută nu să se roage ci să poruncească oamenilor, zisei:

- Vă rog, tovarăşă, vă rog, aveţi o maşină …

Ca şi cum politeţea ar fi fost peste puterile sale, se prăbuşi aproape pe taburetul pluşat din faţa oglinzii veneţiene. Se privi, nu critic, doar deznădăjduită, descoperind în sticla arginată, o femeie trecută bine de tinereţe. Nu actul de naştere ci obrazul era cel care trăda vârsta unei femei bolnave nu de bătrâneţe ci de vanitate.

- Oglindă, oglinjoară, cine este cea mai "cea" din ţară? Se strădui să glumească cu ea însăşi, speriată de rictusul de la colţul gurii ce i se zbătea între zâmbet forţat şi neputincioasă furie. Se privi adânc în pupile, fără să mişte, până când se simţi ca suptă de acel fascicol pornit din hăul lăuntric. Întuericul căzu brusc, o acoperi ca o pelerină. Avea iar ameţelile alea, pe care intuia că nu le va mai putea masca multă vreme de acolo înainte.

Frica de "anumite" servicii secrete, care o presau din toate părţile, o duceau spre nisipurile mişcătoare şi în care intrase din aventură şi fără să ştie că, numai moartea o mai putea întoarce,- starea aceea de spirit o simţea controlându-i viaţa, anihilându-i voinţa, înghiţind-o de-a dreptul.

*

Era o dumincă dimineaţa normală pentru o ţară fără datorii la băncile lumii, când ei, directoarei, i-ar fi stat bine cu cafeluţa fierbinte în faţă, aşezată acolo între pernele brodate de mână, pe sofaua aia generoasă din faţa televizorului.

Şoferul de taxi bătu în poartă ca la primărie şi Elvira ieşi, trânind uşa în urmă, fără să o închidă. Altădată ar fi amuzat-o obrăznicia bărbatului cu ecuson şi chipiu de serie, sau, după toane, poate chiar ar fi cochetat cu el, verificându-şi astfel "muniţia" de seducţie feminină. Acum nu-i ardea de fleacuri, abia de-i răspunse şi Aglaei, nevestei diplomatului, care o salută, din capul scărilor vilei în stil Brâncovenesc şi cu număr de inventar prins în zidul de sub iedera verde.

Ea, Elvira, îşi propusese să fie tare, să-şi poarte crucea pană la capăt.Trebuia să se grăbeasc daca nu voia să fie printre ultimii care intrau în sala de conferinţe. Mai era şi "cârlanul" ăla de Sandu, cu care trebuia să se întâlnească. Îl ştia de zurbagiu, din perioada în care fusese angajatul ei, la Biotehnologii, şi tot atunci aflase, că pe Sandu Bratu se putea conta la ananghie.

L-a văzut din taxi, cum o aştepta ca un câine bleg , în ploaia ce-i dizolva vopseaua cu care ţinuse să-şi "recondiţioneze" adidaşii Maide SUA. Habar nu avea ea, Elvira, că la Sandu Bratu, demult nu mai funcţiona relaţia şef-subatern şi că, numai cu două minute înainte îşi propusese să plece, s-o lase "mască" în şuvoaiele care parcă voiau să-i înmoaie oasele tinere.

La comanda Elvirei, taxiul a oprit brusc lângă trotuar, chiar în faţa lui, şi fără să-i lase timp de gândire, prin portiera deshisă, directoarea l-a tras înăuntru, de mânecă, arătându-i pe banchetă, locul liber, pe care Sandu se aşeză repede, ca şi cum a se plimba cu taxiul prin Bucureşti într-o dumincă dimineaţa ar fi fost visul lui de o viaţă.

- Săru' mâna, doamnă directoare! zise el, golănindu-se simpatic..

Elvira nu-i răspunse decât printr-o înclinare a capului ei, înfăşurat în şal de capră de Afganistan apoi, revenind la starea sa obişnuită, îi porunci şoferului:

- În faţă la Comitet, şefule!

Acolo, foarte aproape de gherta soldatului de pază, lângă poarta din fer forjat, faţă în faţă cu balconul lab si foarte larg, şi numai după ce achită cursa taxmetristului, care imediat acceleră în trombă, Elvira puse palma-i înmănuşată pe umărul lui Sandu şi zise foarte încet:

- Vernal te roagă să mai aştepţi. Nu-i încă momentul să deschizi coletul. Trebuie să fii calm.

- Mă băgaţi în balamuc cu toţii… Ayi îmi ziceţi una, mâine alta. Vreţi să intru în puşcărie?!

- Nu trage în mesager!! Glumi Elvira, fără să intuiască în ce intraseră, de fapt, ei amândoi. Apoi continuă: Dacă te răzgândeşti şi nu mai vrei aventură şi bani mulţi,- te primesc înapoi, pe statul de plata de la Biotehnologii.

- Am de ales?!

- Ba bine că nu. Domnul doar se joacă de-a hoţii şi vardiştii, când se va plictisi, şi se va plictisi sigur de puzzle-ul ăsta, te va "abandona" sigur.

- Cum să n-am încredere în el ? ! Mi-a promis contract în Legiunea Străină!

- Las', poate că vin americanii…

-Bunicu-i aşteaptă de 50 de ani,- să-i dea înapoi rafinăria de la Băicoi…

- Ei, vezi! Te mint eu? Unde ai dus bagajul lui Vernal? A, nu vrei sau nu poţi să-mi spui. Înţeleg. Gata, acum te las. Iar am întârziat la cursul de Engleză. By, by, băiatu'! Cu răbdarea treci marea ; fii calm că am eu, aşa…un semn.

-De bine ori de rău ?

- De unde să ştiu ?! Chiar de-aş şti, crezi că ţi-aş spune aici, unde şi zidurile s-ar putea să aibă urechi.

Uite-o pe Ina Orlea, vine dinspre Boema... Ai face bine să te faci că n-o vezi ! Eu am plecat!

Acum, Elvira era de-a dreptul surescitată, gâfâia, alergând cu tocurile cui peste trecerea de pietoni, care o scoase în faţa celui mai luxos hotel din Bucureşti, acolo unde, într-o cameră de la etajul doi, în vara care trecuse, se întâlnise de câteva ori cu Vernal şi cu ofiţerul acela scund şi jovial ca un clovn la pensie.

Ina Orlea îi văzu de departe, pe directoarea în funcţie şi pe fostul şofer de la Biotehnologii. Nu ţinea dinadins să-i întâlnească mai ales că nu era în chiar una din zilele sale cele mai norocoase. Copilul făcuse febră şi nu dormise toată noapte, Iusti dispăruse iar, de o săptămână încheiată, fără să-i dea un semn, să-i spună o vorbă.

Cum Sandu nu-i rezista ispitei când era vorba de o femeie singură şi frumoasă, se aşeză în drumul ei, abordând-o:

- Ce-s eu, coaja de copac, de mă ocoleşti, tovarăşa Orlea?!

Ina nu mai avu încontro şi trebui să se oprească în dreptul lui.

- Iartă-mă, cu atâtea gânduri, uneori nu mă văd nici pe mine-n oglindă. Ce mai faci? Ştii că institutul plânge după tine, băiatule?

- Dar ţie, ţie Ina, îţi este dor de mine?

Fostul şofer o tutuia, ceea ce nu se întâmplase niciodată până atuncea dar, spre surpriza ei, gestul acela, de apropiere, îi făcea chiar plăcere. Zâmbi un pic, apoi prinse a râde la bancurile cam deocheate, cu care o asalta acesta.

Văd că îţi merge bine, băiete. Se zvoneşte-n târg că ţi-ai fi făcut prăvălie…

- Măi să fie, cum umblă minciuna! Eu toată marfa o duc în două buzunare. Vrei ţigări cubaneze? Vrei batoane de vanilie? Coniac Skandemberg? Are băiatu'!

- Mulţumesc, nu mă dau banii afară din casă.

- Îmi plăteşti în natură, fetiţo.

- Tot neţăsălat ai rămas, Sandule şi… eu, proasta care credeam că, Elvira Iancu a reuşit să facă om de lume din tine.

Capitolul 17

- Zeghea încă o mai simt, hârşîindu-mi pielea de catâr prost. L-ai văzut pe Gilet, un căcăios, dar acolo, la zdup, avea mai mult curaj decât noi toți la un loc. Eu eram unu' din ăia care nici nu latră nici nu muşcă, care se mulțumeşte să mârâie la Lună. Aşteptam la rând, cu blidul în mână, cuminţit, lăturile alea numite cu ifos: hrană. Când m-am liberat i-am lăsat bătrânului hoț coservele primite la pachet, şi pulovărul roşu de lână, care-i flutura ca un steag comunist peste carnea puţină.

- Viața ta nu începe şi nu se termină cu penitenciarul. Dacă nu vrei sau nu poți uita asta, încearcă, cel puțin, să nu mă tot terorizezi cu soiul ăsta de episoade lacrimogene. Vezi tu, Iusti dragă, "omul-nou" nu trebuie să primească obligatoriu o sentință judecătorească pentru ca să simtă că trăieşte între gratii sau într-o casă de sticlă. Noi, toți, în jurul tău, trăim supuşi legilor de tot felul şi cu teamă teribilă pentru libertatea noastră precară. Ce-ar mai alege de lumea asta, dacă toți românii ne-am plânge-n cor pentru nenorocul că nu ne-am născut în Canada, spre exemplu ?

Hai, întinde mai bine fața de masă, pune şi farfuriile ; dintr-o clipă în alta ajunge şi Tereza. Nu te bucuri că-l aduce acasă pe fiul nostru ?

- Să pun eu masa de duminică!? Eşti nebună, nu vezi că Mang nu mai e soțul ideal, pe care-l aşteptai cu sufletul la gură să scape din puşcărie?! Eu nu mai pot atinge pâinea sfântă cu degetele astea, cu care am curățat, am frecat latrina, am cărat în hârdău toate scursorile societății expulzate prin decretele lui Ceauşescu. Am fost în iad şi o parte din mine s-a dizolvat, a rămas acolo.

Mi-e plină mintea de ponturi, de reguli hoțeşti învățate pe de rost în timpul în care vegetam de poamnă pe priciul ăla păduchios al osândei. Am auzit despre atâtea crime, am văzut oameni murind cu zile încât ar trebui să fiu astăzi imun la durere. Nu sunt. Îmi pasă de toate flecurile umanității, mă doare ticăloşia generală şi nu-mi pare defel bine de ce s-a ales din mine.

Voi pleca iar în Munți, pe şantierul ăla de la Siriu, unde ştiu că nu-i mai bine de mine doar că, nu mă cunoaşte şi nu mă mai dădăceşte nimeni.

- Eşti major şi singur decizi. Eu voi începe altă săptămână de muncă afurisită. Acum e duminică, o zi de odihnă şi nu mi-o strica, rogu-te, cu pajase din "romanul" tău de două parale. Dacă nu vrei să pui mâna pe alimente, pe tacâmuri… fă bine şi du-te cu găleata de gunoi la ghenă.

- Eu?! Să vadă vecinii cum doctorul Mang s-a înglodat în mizerii? Ți-ai pierdut mințile, mă pui la o treabă care-i sută la sută făcută pentru femeie.

- Şi care ar fi "treaba" bărbatului?… întrebă mocnind de furie, Ina.

- Să facă dragoste, să procreeze! Îi răspunse cu arțag nejustificat Iusti şi, ridicându-se din scaun cu aer de mascul în pofte, se apropie de ea şi o ciupi mârlăneşte de fese. Femeia lui se feri doar de formă, fără să-l respingă cu răutate evidentă.

Nu-l înțelegea defel, doar că îi era milă de omul care nu ştia de unde să prindă firul vieții care-i scăpase o dată din mână.

- Nu mă ajuți cu nimic toată ziulica, ba mai mult,- faci ce faci şi îmi îngreunezi situația. Eu sunt o femeie bună de şmotru, nu sunt în măsură să-ți dau sfaturi. Nu-ți cer nici să preiei de unde le-ai lăsat, toate grijile casei şi nici măcar să te întorci la locul de muncă. Nu-ți cer să-ți reintri în drepturile de tată… nici să te înghesui cu "cetățenii" de rând la piață, să faci sluj pentru a obține un medicament mai bun pentru copilul bolnav.

Ştiu, tu faci parte dintr-o "rasă" superioară mie şi nu poți suporta problemele "vulgare".

Nu râde de mine, sunt numai tristă şi-ți vorbesc ca una care se află la ananghie, simte că nu mai are vlagă să lupte şi habar nu are pe cine ar mai putea să conteze în lumea asta păcătoasă.

Iusti râdea din ce în ce mai nervos iar Ina, care vorbise prea repede pentru a-şi mai doza corect oxigenul, simțea cum respirația i se opreşte în gât şi cum plămânii i se lipesc, cu pelura, de coaste, aşa, goliți aproape de aer.

Lupta dintre ea şi Iusti nu mai era nouă iar acomodarea la tras în pereche se făcea anevoios, aproape cu țipete de durere de facere.

- Nu-ți bate capu' ăla frumosu'. Timpul rezolvă totul, iubito…

- Timpul?… Ce ştii tu de orele, zilele, săptămânile… în care alerg ca nebuna pentru ca să-ți pun o pâine pe masă, anii nenorociți în care am privesc în nopțile lungi, sunt singură şi adorm privind fix pereții, iar la serviciu… Acolo toate-mi merg de-a îndoaselea; directoarei îi sare țandăra din te miri ce, lucrarea mea nu mai interesează pe nimeni… Numai tu eşti calm în nebunia generală şi-mi îmi pretinzi cu umor, să fiu fericită!

- La bine şi la rău rămânem oricum, o pereche frumoasă…

- Noi o pereche? Asta a fost odată. Ştii caii ăia doi de care îți povestea bunicul,- tot o pereche erau. Una cam nărăvaşă. O vară întreagă s-a luptat stîpânul cu ei. Nu a reuşit să-i învețe să tragă împreună în hamuri. Unul mergea "hăis" celălat "cea". Asta până când, într-o zi l-au strivit pe bătrân, sărmanul. Aşa-i şi căsnicia noastră, ratată, iar copilu-i la mijoc.

- Aici ai dreptate. Eu nu sunt perfect iar tu nu ai stofă de luptătoare. Nici nu ştiu dacă, de dragul meu sau de dragul copilului, ți-ai propus să mă reeduci ca la şcoala aia ajutătoare.

Ai putea face ceva mai mult pentru cauza noastră comună, să mergem la resturant de pildă, să ne cânte lăutarii de inimă albastră… Asta ştiu că face bine la casa sufletului.

- Asta-mi lipseşte! Şi aşa nu-mi ajunge ziua pentru câte duc în cârcă, nu-mi ajung banii… Dar ție, ce-ți pasă.

- Ia, zi-mi, că n-ai investit în mine speranțe? Hai, zi-mi… se prostea cu răutate bărbatul şi pentru că ea refuza să intre în jocul de-a şoarecele şi pisica, el renunță, se aruncă şi se întinse pe spate peste pernele canapelei extensibile. Aşa cum rămăsese o clipă ca răstignit, fără maieu sau cămaşă, cu muşchii reliefați sub pielea încă bronzată, părea un om norocos, ba chiar plin de speranțe. Ea îl privi un pic speriată că ar fi putut iar să îl placă, că ar fi fost foarte posibil s-o atragă, aşa cum i se întâmplase şi-n ultima seară. Cu voce neverosimul de plată, îl somă mai mult de formă, să se îmbrace:

-Dacă răceşti şi te îmbolnăveşti, nu-ți cumpăr antibiotice şi nici nu-ți fac ceai de tei cu miere din borcanul copilului!

-Am imunitate la frig-polar, iubito. Hai lângă mine, hai să te țin în brațe, rățuşcă urâtă.

-Ți-am spus doar, că trebuie să aşez masa! Îl apostrofă prea arțăgoasă pentru ca Iusti să nu înțeleagă că, de fapt, Ina îi era şi-i va rămâne mai credincioasă ca un câine în lesă.

În drum spre bucătărie ea îi azvârli în față un pled subțire, în care el se înfăşură caraghios, aşa ca un copil care ar face orice pentru ca oamenii mari să se amue dar mai ales, să îi acorde puțină atenție.

*

A sunat strident telefonul, era Terza, care îi anunța că nu mai aducea copilul acasă în ziua aceea.

Târziu, spre seară, au mâncat în doi, la masa modestă din bucătărie, înghițind tăcuți ca doi țărani cărora nu prea le pasă de bucătura ce o duc la gură, atâta timp cât sunt împreună. Apoi, Ina a strâns firimiturile, a spălat vasele şi, pregătindu-se de culcare, s-a retras în camera de baie, de unde se auzi îndată duşul fâşâind ca un şarpe de apă. A revenit repede şi dârdâind toată dar decisă să nu renunțe, nici atunci, la tabietul pe care şi-l asumase de-o bună bucată de vreme. Îşi perie părul lung şi des, vopsit în acaju un pic prea tare pentru tenul ei palid.

Din fotoliul lui, Iusti o privea hoțeşte şi nu ar făcut haz pentru nimic în lume de cele câteva fire able, care nu prinseseră vopseaua şi pe care Ina le dobândise în anii lungi în care el tăiase vagoane de trestie în Deltă, pentru fabrica de celuloză.

-Am să dorm în camera copilului, el tot nu-i acasă… spuse fără pic de convingere, aşteptându-se evident, ca bărbatul să se simtă ofensat, să se opună; să o roage-n genunchi, ba

chiar să o certe şi ea să se opună doar pentru, ca mai târziu, să cedeze şi să încălzească împreună cearceafurile apretate din patul ăla larg, de două persoane.

Iusti se ridică doar în picioare. Aprinse altă ţigară, de la mucul care sta gata să se stingă în scrumiera de sticlă albastră. Trase un fum în piept, încă unul… şi, în linişteа apăsătoare care se aşternuse ca o zăpadă de noapte, necheză aproape animalic:

-Doamna hotărăşte! Femela îşi alege culcuşul…

Luată pe neaşteptate, Ina se făcu stacojie, tremura de frică şi de furie şi abia-şi găsi cuvintele cu care să-i răspundă:

-Nu-ţi pasă de mine! Spune, nu-ţi pasă că mi-a îngheaţ carnea pe oase de cât am dormit singură ca o proastă. Hai, spune-mi, nu mă supăr…

-Am să-ţi spun nu ceea ce simt ci doar cea ce vrei tu să auzi de la mine. Nu, nu-mi pasă!

-Eşti un porc. Mă chinui zi de zi fără să-ţi vezi că muncesc pentru ca tu, tu s-o faci pe boierul cu mine. Tu nu ştii cât de greu e în lumea asta, tu nu ai şefi, nu ai condică de semnat dimineaţa la opt fix şi nici rate la frigider, la maşina de spălat… nu ai nimic din toate astea.

-Frigiderul e cam gol, aşa că, vezi, investiţia ta nu se justifică. Maşina de spălat cât te-a costat? Putea-i lua una mai ieftină sau chiar pe gratis; ai auzit de marca aia, "Troca-dero"? O foloseam şi noi la "mititica". Iei troaca, pui Dero şi-ţi speli rufele murdare după Programul Preşedintelui. E haioasă gluma! Habar n-am unde am auzit-o.Hhă…hă.

- "Acolo" ai învăţat-o…

-Îhî. Derbedeul de Mang nu are prieteni nici neamuri cu pile şi relaţii ca să te poată ajuta să-ţi faci tu, nevastă, casa după jurnal.

-Nu-ţi cer nimic!

-Bine, fie cum spui tu… Vezi, poate are Guriţa ceva ţigări mai bune la vânzare, că mi s-a argăsit gâtul de mahoarca asta proletară.

-Am s-o întreb mâine…

- Nu mâine. Acum! Sun-o imedit,- vezi că, eu nu stau bine defel nici cu "tutunul" nici cu "răbdarea"!

Lumina se stinse brusc în tot cartierul, Ina căută pe dibuite lumânarea şi chibriturile în dulăpiorul din hol, pentru ca, mai apoi, în lumina aia anemică să desluşească trupul omului ei, aşa chircit ca un fetus în pântecele mumei, adormit sub pledul care nu avea cum să-l apere de frigul de sfârşit de noiembrie şi care năvălise spre ei din toate ungherele.

*

Ghiftuit de problemele-i personale pe care nu reuşea să digere defel, Iusti alunecase direct în coşmar. Se făcea că înota într-un lighean plin de cărnuri sângerânde, miroseau straniu şi el se zbătea de moarte să iasă, să scape. Când se prindea cu degetele de mărgini, iar venea ceva, cineva nevăzut şi neauzit,- îi zdrobea falangele degetelor. De durere deschidea palmele, aluneca iar pe ciobul de email rece, în materia aia scârboasă. Transpirase tot şi un fir de fiere verde i se scursese din gură pe perna brodată de Ina cu muline în toate culorile.

Dincolo de perete, în camera cu jucăriile copilului, ea adormise greu şi numai după ce înghiţi fără apă o pastilă întreagă de somnifer. Adormise cu griji, convinsă că trebuia să-şi facă ordine în viaţă, să înceapă prin a-şi aduce fiul acasă. Să-l scoale ea din pat, dimineaţă de dimineaţă, să-l spele pe dinţi, să-l îmbrace şi să-l ducă la grădiniţa cu program prelungit. Ce avea să facă cu el duminicile, când ea presta "muncă patriotică" iar grădiniţa era închisă, era o întrebare pe care nu dorea să şi-o pună deocamdată.

Ceva nedefinit o făcuse să-l ţină pe copil cât mai departe de tatăl lui,- era ca şi cum Iusti Mang s-ar fi pricopsit cu o boală transmisibilă şi intratabilă. Ideea îi repugnă Inei, se certă singură pentru că iarăşi "cobise". Apoi, se luptă destul şi cu insomnia, pentru ca în spre ziuă, să se roage de Dumnezeu ca să o călăuzească pe calea cea bine aleasă.

Nici ea, nici el nu ştiau că de-a lungul acelei nopţi defel fericite, de mai multe ori la rând, gândurile li se întâlniseră,- aproape că se atinseseră o fracţiune de secundă şi săriseră scântei.

A sunat ceasul şi ea a ieşit din vis repede, s-a îmbrăcat mecanic şi în drum spre Biotehnologii,- aşezată în scaunul vetust din tramvaiul ăla hodorogit, şi-a tot repetat ceea cea ce-şi propunea, de altminteri, dimineață de dimineață:

" Trebuie să fac ceva! Dacă continuăm aşa vom ajunge gata legați la casa de nebuni."

Simțea crampe în muşchii gambelor, acolo unde frigul se împupase ca o ploşniță, semn că trebuia să schimbe iar mijlocul de transport, să se grăbească dacă mai voia să pună mâna şi pe sacoşa cu cartofii promişi de vânzătoarea de la chişcul ampalsat la capătul liniei.

*

În apartamenul din care Ina tocmai plecase, doar zgomotul cheii în yallă învârtindu-se, îl trezi pe Iusti. Era ursuz ca întodeauna şi nehotărât cu ce să-şi înceapă încă o zi din viață.

-Am scăpat de gardianul meu! Sunt singur iar şi mă aşteaptă o zi nouă şi întreagă, pe care s-o scuip în zațul cafelei. Cafea ? Nici măcar de ceşcuță pe tava servită, de nevastă la pat, nu am parte. Sunt liber sa fac ce-mi place ! De ce m-aş plânge?

E linişte ca-n mormânt în casă şi chiar pot fuma, de vreau, în neştire. Pot dormi în "front" sau… pot urla până pleznesc bojocii în mine, că.. tot nu mă aude, nu vine nimeni să mă întrebe de bine.

Ba da, dacă mă aude vecina de la "patru" cheamă sigur salvarea cu cămaşa de forță. Asta-mi lipseşte!? Nu sigur.

Aprinse o țigară, din pahetul cam motolit, de pe măsuță. Nicotina parşivă puse stăpânire rapid pe papilele lui gustative şi gata cu foamea,- putea să reunțe liniştit la micul dejun pe care i-l lăsase gata pregătit, Ina. Cunoştea la perfecție lecția de supraviețuire fără hrană pentru ca să se gândească la pâine şi brânză, apoi să se lungească iar, lenevind ca un paşă între pernele încă mototolite, calde de la combustia-i umană.

Constată fără să se mire, că dormise o noapte întreagă în pantalonii de stradă. Cureaua de plastic tare îi lăsase dungi roşietice în țesutul cam flasc al abdomenului.

- Prinzi osânză, boierule! Lenea şi traiul bun nu-s de tine, Iustine. Hai, sus! Să vedem cine mai stă pe acasă la ora asta. Dăm un telefon la Mimi, poate la Pusi… Paraşutele astea-s mereu în concediu de "boală" - boala lu' Kalake, desigur. Da' mai întâi, să mă fac gigea-gigea că miros ca o scrumbie moartă de trei zile.

Trase cureaua şi fermoarul. Pantalonii din tergal i se lăsară, aspri, în vine, apoi pe genunchii noduroşi, pe călcîie. Păşi peste ei ca peste un cadavru, intră în baie unde, turnă din sărurile parfumate, ale nevesti-si, cu pumnul, în cada, pe care o umplu cu apă căldâie. Renunță la o baie adevărată", domnească" şi se spălă doar pe obraz, la subrațe, apoi îşi înmuie picioarele unul câte unul.

Habar nu avea şi nu-l interesa cum trecea timpul. Se bărbieri încet, mecanic şi cu o lehamite defel studiată, vreme în care se trezi că îngână o colindă.

- M-am stricat la cap, parcă maine-i Crăciunul. Da' cine mă opreşte să fac în casa mea ce îmi place? ! Colindă, frățioare! Măcar aşa să afle vecinii că eu, Iusti Mang mai locuiesc încă aicea!

Tot vorbind singur şi foarte tare, îşi trase halatul cam uzat, pe pielea umedă, târşi papucii de molton cafeniu peste covoarele noi şi la care, Ina mai avea de achitat rate la magazinul din Piața Gemeni.

În bucătărie, pregăti amestecul de cafea în ibric, turnă apă şi aprinse chibritul. Metanul anemic fâsâii de câteva ori apoi se iți o flacără mică, portocalie.

- Se pare că asta-i moartea ai mai "elgantă"! Pe dracu, dacă aş vrea s-o mierlesc aş găsi ceva mai pragmatic, care să aducă un oarece folos şi urmaşilor urmaşilor noştri... Uite, mi-aş putea asigura Viața apoi iau avionul spre Rai şi...Stop! Oho, stai nițel, prea te înghesui la masa îngerilor, golane ce-mi eşti! Treci mai întâi pe "biroul" lu' Sân'Petru, care te va trimite cu un şut în fund drept în Purgatoriu. Acolo îți vor fi cântărite păcatele.

Pe un tager alb vor sta cele câteva zeci, poate suta de copii pe care i-ai moşit în maternitate. Pe talgerul negru vor sta… Puşchea pe limbă! Mai bine să nu vorbim de funie în casa spânzuratului.

De ce nu ?! A venit vremea să le spunem lucurilor pe nume: Mă vor trage în smoala fierbinte toţii fetuşii, embrionii pe care i-am scos din pântecele mamelor, i-am aruncat în containerul de la crematoriu! Ştiu, sunt un asasin în serie! Are şi de ce să mă bată cu paru' Dumnezeu bunuţul!

Aş putea să mă dezvinovăţesc, să pledez pentru Nevinovat. Nu eu, ele, femeile alea au insistat!

De cele mai multe ori nici nu am făcut-o pe bani…

Revino-ţi în fire, Iustine, ştii că eşti slab şi ţi-e frică de moarte. Nu prea le ai nici cu cele sfinte… Hai, bea-ţi cafeluţa făcută de tine, mai trage o ţigară fină, una din sertarul scrinului Inei. Aşa, am nas de copoi şi am mers la sigur ! Ia uite,domle', o casetă cu fotografii de la nunta noastră, de botezul copilului... Să le pun la loc, aşa cum au fost... nu vreau s-mi de-a lacrimile de nostalgie.

Acum, hai la televizor, să vedem ce mai e prin lume. Uite, un film. Bun ! Să savurezi clipa asta, bătrâne. Să vezi şi să-nveţi că şi bogaţii au necazurile lor, se ucid între ei, nu pentru iubire.

Pelicula veche îşi derula imaginile alb-negru cu nostalgie. Bărbatul se strânse ca un copil, cu genunchii la gură şi cu ţigara arzând în colţul gurii. Cafeaua, un lichid leşios şi prea dulce pentru gustul lui, rămăsese aproape întreagă în ceaşca de ceramică vişinie.

*

N-a auzit imediat soneria, nici nu a realizat câte ore trecuseră de când moţăia în faţa televizorului ce-şi rula, acum în "pauză " fiind , imaginea cu "purici" electronici albi şi negri.

I-a recunoscut vocea Inei, un pic cam alaramtă, abia apoi, vocea lui Dinu Sitaru, un prieten din grădiniţă până la examenul de admitere în facultate, când drumurile lor se despărţiseră.

În timp ce Iusti nu ştia cum să-i reziste buşiturii tot mai violente a vieţii, Dinu Sitaru învârtea Globul pe degete, schimba cursele aeriene în aeroporturi celebre. Se ajunsese, era ştab mare în Afacerilor Externe.

Iusti nu s-ar fi putut lăuda că l-a recunoscut chiar din prima, după ani de zile de când nu se mai întâlniseră. A fost mai mult aşa, o intuiţe.

Sări din somnul bolnăvicios de ziuă, cu craniul prins tot într-o durere atroce, cu starea aceea de greaţă care l-a făcut să fugă la baie, dar fără să poată să verse.

- Dumnezeule, ăsta a lăsat intenţionat gazul deschis la bucătărie! Ţi-am spus eu, că vrea să se sinucidă! Dacă a făcut-o, de ce şi-a ales chiar casa asta, să-mi facă şi alte necazurie ?! Ţi-am spus eu, Dinule, ţi-am spus că Iusti nu mai e cel pe care-l ştiai de dinainte, ţi-am spus şi ai râs de mine.

Dinu a deschise larg ferestrele în timp ce Ina verifica, cu chibritul aprins, instalaţia argazului.

- Nu mai e nici un pericol, căută s-o liniştească bărbatul, la care, încă speriată, ea zise:

- Dacă nu veneam la fix, sărea blocul în aer. Şi nenorociţii ăia, care ne taxează întruna la întreţinere, nu mai pun în metan ceva, o substanţă, care să miroase, să ne avertizeze ! ! Dacă-mi murea omul?

Of, ce mă fac cu el, Dinule… izbucni, sinceră Ina, după foarte multă vreme de când nu mai găsise un umăr pe care să plângă.

- Linişteşte-te şi nu uita că fiecare fiinţă de pe Pământ are un drac în ea dar şi un înger de pază…

- Are un înger-gardian, nu-i aşa, amice?… interveni Iusti, care prinsese, din prag, ultimele cuvinte. Se ştergea întruna la gură cu dosul palmei suple, înguste. Abia mai apoi, i se adresă furios Inei, care plângea cu sughiţuri, strânsă la pieptul lui Dinu.

- Mai slăbeşte-mă, măi muiere! Nu mi-am pus în cap să-ți dau foc la casei. Nici să mă sinucid... singur, glumi macabru Iusti, dar imediat continuă pe un ton mai grav decat ar fi fost cazul :

Dacă cineva-i vinovat de nebunia asta nu-s eu, este sistemul, cei de la rețeua de distribuție…

- Lasă-i în suferința lor, bătrâne. Hai, vino, să te strâng în brațe. Nu te-am văzut de o mie de ani. Da, ştii că, arăți chiar bine! Nu ai îmbătrâniti, ți-a priit munca fizică.

Eu am pus ceva kilograme stând tot la birou şi-n maşină Am o viață sedentară, asta-i. Ce te holbezi, Iustine, crezi că m-am îngrăşat de la crevetii din Singapore?

- Recunosc, nu te-aş fi recunoscut pe stradă, în costumul ăsta de firmă şi cu aur pe mână…

Cum de ți-ai adus aminte de mine, tu marele dilpomat al lumii, eu colo, un nimenea-n în şanțul mulțimii?!

- Tot rău de gură ai rămas. M-am întâlnit cu Ina la pescărie.

- Ce făcea femeia mea acolo, cumpăra caviar!?…

- Nici o masă fără peşte! cum susțin nutriționiştii. Savanții au aflat că peştele are fosfor, dă scântei neuronilor, dragă prietene. În cancelariile lumii, eu am văzut destule creiere…

- La ce-mi folosesc mie, din vulg, neuronii, creierul !? Noi, ăştia de…

- Nu ştii ce spui, Iustine. Şcoala noastră, națională…

- Ori eşti prost ori îndoctrinat, Dinule, da', s-o ştii că Mang nu o să-ți cadă în plasă. Nu o să-ți cred minciunile frumos amablate-n citate!

Şi aşa, zi-mi mai bine, diplomatule, că ea, Ina te-a căutat cu telefonul. Poate ți-a bătut în poarta de la vila aia luxoasă… Ina ți-a cerut să mă salvezi, te rugat să vii şi să mă tragi afară din cloca în care mă cufund ca să scap de porcăriile din lumea voastră "perfectă".

A făcut exact ca şi atunci, la Tribunal. Habar nu are proasta mea, că te pune în situația de a-ți pierde postul ăla galonatu' pentru mine, carele am ajuns un om de nimic. Ia zi-mi, te-a rugat, te-a implorat s-o faci pe salvatorul…

- Nu aş zice că ți-ai pierdut umorul. Hai, mai bine să ieşim diseară, să cinăm undeva. Bem un vinişor bun, mâncăm un cotlet... Ca pe vremurile bune.

- Care vremuri bune, mă? Nu ai găsit niciodată o cârciumă în care să nu te belească ospătarii.

- Vă pot duce la Diplomați, am acces...

- Tu vei fi având, Dinule, şi permis pentru Rai. Mersi, nu servesc! Acolo totu-i scump ca dracu', nu-i de nasul proletarului Mang!

- Lasă, am avut şi vremuri mult mai mai grele decât azi,- când băteam munții cu rucsacul în spate având drept hrană o lădiță de marmeladă şi pâine neagră la kilogram…

- Nu mi-a mers mie prea bine în viață, dar nu am dat încă în amnezie. Ştiu exact unde bați, cum duci vorbele… Crezi că dacă m-ai slavat atunci din omăt, o poți lua de la capăt cu mine! Poate vrei să-ți sărut mâna, de ce nu ?

-Văd că n-ai uitat aventura aia. Eram numai noi doi şi viscolul care urla în tubul acela de tablă portocalie ca un morcov… Stam spate-n spate. Credeam că astfel ne apăram de fiare, ne țineam de cald.

*

-Pe munte toți oamenii-s frați… vorbi Iusti un pic mai moale şi întorcându-se spre Ina, care se aşezase în fotoliu încă plângând, mimă că ar vrea o țigară. Femeia se prefăcu că nu-i percepe gestul, dar Dinu scoase repede pachetul de țigări fine şi i-l oferi lui Iusti, ca pe un trofeu dar şi tachinându-l :

- Cuie de lux la coşciug. Îți bați cu mâna ta cuie la sicriu, bătrâne. Eu m-am lecuit de când cu atacul de cord. Țigările le-am luat din aeroport, special pentru tine.

La noi în casă nu se fumează. Soția mea, ca artistă, se mai prosteşte, trage un fum şi apoi tuşeşete de-i ies ochii. Ne amuzăm. E foc de simpatică dar… voi nu aveți de unde o cunoaşte

dacă nu frecventați galeriile de artă, nu citiți cataloagele. M-am căsătorit acum trei ani, pe când tu, Iusti, erai la…

-La pârnaie…zi-i cum vrei. Fiecare-i cu crucea lui, frățioare? Să ne întoarcem la "caprele" noastre; tu cu albele, eu cu alea rele şi negre…

-Pe munte am fost frați cu adevărat.

- Da', numai că tu , Dinule , mi-ai pus piciorul rănit în atele , m-ai târât după tine, nu m-ai lăsat să îngheț ca un câine…

- Asta a fost mai târziu, pe drum, când se zărea fumul de la cabana pădurarului… Nu am nici un merit, nu sunt erou.

- Te-a savlat de la moarte. Recunoaşte, Iusti, ce-i atât de greu ?

- Numai Dumnezeu ştie, măi nevastă, cum au stat cu adevărat lucrurile. Ia, mai ai din vişinata aia de la mama Fana? Amintirile nu alunecă pe uscătura din gură.

În timp ce Ina aşeză sticla cu floricele albastre lângă paharele mici şi desperecheate, unul dintre puținele obiecte vechi din casa ei modernă şi care îi aminteau de tatăl ei, care invita toți vecinii la pomana porcului, la săpatul grădinei de legume; tot prilejuri tocmai bune pentru ca Fana să scoată lichiorurile depozitate în cămară.

- Şi zi-i aşa, mi-ai slavat viața, Dinule? Sunt un porc dacă nu recunosc. Noroc! şi… când va fi mai rău să ne fie mai… bine. Să lăsăm amintirilepentru zile mai bune,- zi-mi mai bine de tine şi despre ce se mai aude prin lumea asta pocită!

- Se aude de bine.

- Adică? Dă ortu' popii Preşedintele nostru... Am auzit că ar avea cancer, fie acolo la el, săracu.

- va muri şi el o dată că-i om şi nu piatră… scăpă vorbele prietenul lui Mang din copilăria lor foarte săracă, uitând pentru un moment, tot ce învățase la şcoala diplomației.

- Ş'apoi, care-i baiul?!

- Iustine, tu n-ai auzit de masa verde de la "Malta"… Incredibil! Parcă te-au paraşutat din altă planetă !

- Ti-am spus eu, Dinule, că i-au spălat rău de tot creierul acolo… interveni Ina, cu o notă foarte gravă în glas, ceea ce-l făcu pe Iusti să zâmbească, asimetric, aşa cum avea obiceiul de la o vreme.

- Mai tacă-ți gura, femeie. Mă şi vezi cu capu'n albie şi caraleii cu săpunul, frecându-mi pe creier. Und' ai auzit aşa ceva?

- La Radio.

-Mai încet, mă copiii! că se aude de afară. Se rugă Dinu de ei, cu palma lui manichiurată aşezată în dreptul gurii ce mirosea a "aqua fresh". Clipea des şi revenindu-şi la timp, bău, după exemplul lui Iusti, lichiorul bătrânesc din paharul cât degetarul.

Nu se compară cu nimic ce am servit pe mapamond, zise. Asta-i sănătate curată. Apropo, ce mai face tanti Fana, tot cu gura pe nea Ioniță, tot cu gura aia mare?…

- Tot, şi a preluat şi Ina gena de familie; întruna-i cu gura pe mine !- glumi evident, Iusti, dar Ina nu îl înțelese şi sări ca arsă:

- Prostănacule! Altceva, de bine, nu ştii spune. Lasă-l mai bine pe Dinu să ne povestească cum e pe partea cealată a lumii.

- Ce să-ți spună, că ăia au ochii olbici şi pielea mai galbenă?! Mai bine să ne zică de nevastă-sa, o fi mai norocos decât mine băiatul.

- Nu mă pot plânge, Aglae a mea le are pe toate. Este frumoasă, cu talent şi "devreme" acasă. Cu ea mi-a pus Dumnezeu mâna în cap, omule.

- Cu cine…

- Cu Aglae! Aşa o cheamă. Ne-am cunoscut la ambasada noastră din…

Iusti îl asculta mai departe dar nu-i mai percepea cuvintele. Îi vedea lui Dinu, numai buzele roşii mişcându-se întruna, trăgându-se de pe dinții de porțelan într-un râs de om care ştie să facă față situației. Peste obrazul acela bărbătească, lui i se suprapunea acum, tot mai clară, figura Aglaei,- cu năsucul ăla un pic cârn, cu bărbia frumoasă şi ochii pe care şi-i ascundea de oameni cu ochelari mari de soare.

El Iusti Mang, mai păstra pe undeva, sigur, amuleta lucrată de ea în atelierul subteran al vilei aceleia somputoase de la Şosea. Un frison îi străbătu şira spinării şi se simţi dintrodată fericit şi nenorocit laolată.

Ridică paharul şi-l turnă pe gât dintr-o singură duşcă, umplu altul şi … ar fi făcut totul pentru ca în minutul următor să se îmbete criţă, să prindă curajul şi să-i dea cu tifla celui iubit de zeii comunismului şi cocoţat pe tortul provedienţei, - să-i spună dplomatului Dinu Sitaru că, între Iusti Mang, paria societăţii, şi Aglae a lui, sculptoriţa aia ciudată, nu fusese doar o iluzie optică.

Cuvintele îi stăteau pe limbă şi trebuia să le oprească, aşa că prinse să schimbe cursul discuţiei.

- Şi zi aşa, Malta …Ialta…

- Malta. Pe o insuliţă de piatră din Mediterana, acolo s-a semnat totul.

–Tot un drac. Unii ne vând, alţii ne cumpără. Nu sunt eu diplomat titrat ca tine, Dinule, dar ştiu când mi se trage preşul de sub picioare. O simt ca un câine şi te asigur că se va zgudi bine toată planeta.

Capitolul 18

Mara se externase. Incredibil dar adevărat, zvonul o dată lansat de mama Fana, făcuse înconjurul cartierului şi opinia publică se împărţi în două cete gălăgioase, în care Ina nu-şi găsea locul. Ultimele evenimente o luaseră pe nepregătite, îşi amintea încă secunda în care medicul îi adusese la cunoştinţă diagnosticul: Leucemie. În camera de spital se făcuse tăcere şi numai mugurii parcă, se auzeau, prin geamul deschis larg, cum plezneau în tufa de forsiţia din părculeţul spitalului.

Acum, după şase luni de tratamente clasice, bolnava pleca acasă cu analizele "bune" şi speranţa că totul nu fusese decât un coşmar, prin care însuşi Dumnzeu voise s-o pună la încercare, mai înainte ca ea, femeia uşuratică, să devină mamă.

Toţi în păr, cei din jurul Marei, priveau şi luau lucrurile în simplitatea lor, aşa cum relevau testele de laborator, se convingeau că totul era în ordine în ceea ce privea viitorul femeii. Doar Ina se încăpăţâna să despice firul în patru, să se lase chinuită de ideea unei posibile erori medicale.

Nu cumva era cam prea tânăr şi fără rutină, fie el şi cu titluri ştiinţifice la dosare, medicul care o îngrijise pe Mara săptămâni şi luni de zile, în salonul lui din spitalul de oncologie ? Nu cumva, el şi tehnicile lui de investigaţie modernă dăduseră "eroare" - amăgindu-i pe ei toţi, ca să poată trăi liniştiţi în timp ce boala continua, ascunsă, perfidă, să câştige teren, să recidiveze şi mai sălbatică, învingătoare?

În celălat capăt al oraşului, după primul clocot de exuberanţă savurat la maximul, şi care căzuse parcă anume ca să spargă monotonia săptămânilor în care nu se întâmplase mai nimic palpitant în familia Orlea, Fana se trezi brusc la realitate. Nu dorea nici în ruptul capului să conceapă că "fata ai' educată şi cuminte a călcat în străchini, că va avea un copil fără să fie măritată.

"Numa' peste cadavru' meu, îmi mai intră borţoasa în casă!!! Decretase Fana şi o blestemase cum ştiu mai rău, iar numele Marei a fost şters cu praf "Pik" de pe pagina Bibliei, cărţii în care cei ai lui Orlea, îşi notau cele mai importante evenimente din familie.

Cum era singura rudă apropiată care o aproba pe Mara, în tot cea ce aceasta făcea de când devenise majoră, Ina i-a luat haine noi şi a externat-o din spital, a adus-o acasă la ea apoi a rezervat bilete la "rapidul" de Constanţa.

Într-o dimineaţă, cu bagajele gata făcute, s-au aşezat pe bancheta de vinilin din primul vagon legat de locomotiva ce fluiera străbătând câmpia devastată de bruma târzie. Încă în convalescenţă fiind, Mara obosea repede, adormise de cum îşi aşezase în plasă, geanta cu cumpărături făcute în ajun. Nici o cutie elgantă cu farduri, bijuterii sau vestimentaţii de lux, erau acolo doar câteva lucruşoare de la Materna, cămăşuţe şi scutece cumpărate pentru copilul pe care, deşi nu-l programase în viaţa ei, simţea că îi aparţinea,- fiind singurul lucru pe care nu-l va mai împărţi de acolo încolo cu nimeni.

În toate acele acele zile destul de confuze, Mara nu pomenise de Alfred decât o singură dată şi asta ca în treacăt şi doar când, printr-o comparaţie oarecare, ţinuse să-l pună în inferioritate certă faţă "doctorul" ei cel blond şi cu ochelari cam prea adolescentini pentru un ditamai universitarul.

Ina înclina să creadă că medicul o cam plăcea pe Mara, aşa cu bunele şi relele ei de femeie. Era doar o suspiciune ce-i venise aşa, din senin, în timp ce privea din fuga trenului, câmpia ca o tipsie cu porumbiştile muşcate ici colo de combine, satele cu case de chirpici şi halte prost întreţinute din care copii fără educaţie aruncau spre tren, cu pietre culese dintre traversele terasamentului.

Privea prin geamul murdar şi pe retină i se strecura, i se suprapunea peisajului mereu aceeaşi imagine: trupul Marei închis în cuşca aceea de plexiglas de la reanimare, sora ei mai mare gata moartă într-un sicriu sofisticat şi din care, ca Isus pe Lazăr, medicul acela fără nume, părea s-o fi ridicat la viaţă.

"Va afla şi ea ce înseamă a fi mamă! E o meserie din care nu te pensionezi niciodată!" zise de mai multe ori în gând, Ina, şi nici nu realiză cum trecuseră ultimele două ceasuri. Erau deja în gara de destinaţie.

Mara se trezise brusc, cu ochii cârpiţi, cu cârcei la picioare şi cu dorinţa de-a ajunge cât mai repede acasă, locul în care nu mai fusese de şase săptămâni încheiate. Nu-şi amintea defel unde lăsase cheile şi o rugă pe Ina, să-l sune pe Alfred, dictându-i cifrele unui număr de telefon, dar care, odată introduse în disc, se dovediră că formau numărul unei instituţii în numele căreia, în lipsa secretarei, îi răspunse portarul,- un necunoscut care nu avea nici în clin nici în mânecă cu Alfred, individul acela parazit, care trecuse cu pantofii lui de lux prin viaţa şi sufletul Marei.

Gravida se aşezase jos, pe bordura caldarâmului, ţinând geanta de călătorie de baierele-i lungi ca pe un câine, de lesă. În cabina de telefon, Ina căuta febril în cartea de telefon, adrese, una după alta,- un fir prin care să poată ajunge la fostul iubit al surorii sale.

- "Alfred"! Nu pot fi prea mulţi cu numele ăsta într-un oraş cum este Constanţa. Dacă am fise suficiente şi un pic de răbdare, îl găsesc sigur. Îi vei cere chiar tu, Mara, cheile de la apartamentul în care ai mâncat destul iaurt cu covrigi ca să plăteşti ratele la toate cele boarfe speciale.

- Nu mai vreau decât un pat pe care să dorm, o masă la care să-mi beau cafeaua şi o leafă suficient de consistentă ca să-i ofer copilului o viaţă normală, zise Mara încet dar inteligibil.

Ina sta gata s-o întrebe, ce însemna pentru ea "viaţă normală" într-o lume în care individul se zbătea ca fluturele în plasă. Asta ar fi vrut s-o întrebe, dar ştia că Mara era obosită şi îşi înghiţi cuvintele.

- Gata, cucoană, ai dat telefoane în tot judeţul!

Încercă, mitocăneşte, s-o scoată mai repede din cabina telefonică, tipul tuciuriu şi cu mustaţa întinsă deasupra buzei ce-i acoperea doar în parte dinţii din metal galben. Nervoasă, iritată peste măsură, vorbele străinului căzură la fix pentru ca Ina să-şi vese pe el necazul, să-i răspundă obraznică, cu aceeaşi măsură:

- Ca să vezi ! Acuş am să iau la rând cartea de telefon, poate că ajung şi la dumneata… Dacă n-ai rădare destulă, fluieră! am auzit că asta face bine şi la bătăturile de pe creier.

Cum nu prea avea chef să aibă de-a face cu limba ascuţită a unei femei "proaste" insul în pantaloni de piele şi geacă garnisită cu ţinte strălucitoare înghiţi găluşca şi dispăru înjurând, aşa la general, de mamă, prin întunericul care se lăsase ca o copertină spartă de cele câteva becuri care luminau din stâlpii înfipţi în asfaltul din faţa gării.

Surprinsă de întorsătură, Ina hohoti înveselită, şi recunoscu singură, că limbajul cam vulgar, pe care-l preluase de la Iusti, o ajutase, îşi făcuse efectul în cazul de faţă. Lumea în care se învârtea de la o vreme era mult mai dură decât ar fi putut ea să creadă mai înainte de a-i fi scăpat norocul printre degete.

Terminase lista cu alde de "Alfred" şi, dezarmată era gata să sune la Informaţii, dar Mara a fost cea care a salvat situaţia, amintindu-şi brusc numele vecinei la care păstra dublura cheilor de la casă.

- La madam Gica le-am lăsat, sigur!

Ina opri din mers un taxi, al cărei şofer, un tătar foarte palid ca bolnavii de ficat, ştiu să se târguiască la sânge, să le ia banii pentru o cursă care normal, lcosta numai jumătate din bani taxaţi. Abia în liftul care urca lent, cu ele, la etajul 4, Mara părea să se fi trezit de-a binele şi, fără punct sau virgulă, îi mulţumi, Inei printr-un lung şir de cuvinte, pentru că îi fusese alături în ultima vreme.

-… aşa că, nu-ţi reproşez că n-ai stat tot timpul la reanimare. Aveai viaţa ta şi… nici nu se întrezărea vreo speranţă cu mine. Nu te-aş fi lăsat eu să priveghezi o muribundă!

Privind-o în semiîntunericul din cuşca metalică, Ina doar îi bănuia rotunjimea pântecului sub rochia din stofă în carouri egale, un model pe care, cocheta care fusese Mara odată, nu l-ar fi purtat nici legată.

–Aşa-i, nu ne-am văzut prea des în ultimele săptămâni, dar nu din vina noastră…

*

Gica, gălăgioasă şi cu trei copii, care-şi scoseseră pe rând capetele blonde prin uşa deschisă doar de un lat de palmă, luă cheile din cutia de boia din bucătărie şi i le înmână Marei, făcându-i semn cu ochiul şi zicându-i:

- Ai lipsit cam mult de acasă, de te-a lăsat domnu' Alfred p' afară!!

În yallă, cheile acelea se potriviră mănuşă şi uşa de la apartamentul 13 se deschise pe dată, luându-l prin surprindere pe bărbatul tânăr, care căscă ochii mai întâi la obrazul Marei, pe care nu se mişcă nici un muşchi de emoție. Apoi, din ce în ce mai stânjenit, lăsă privirea să-i alunece pe pântecele reliefat suficient pentru a mărturisi o sarcină în luna a şasea, poate şi mai bine.

Ea trecu pe lângă el ca pe lângă butoiul cu benzină, în care ar fi fost de ajuns să arunci un chibrit ca să explodeze, dar îl depăşi fără incidente, aparent calmă. Deschise uşa dormitorului, din care se auzea o melodie la modă pe litoral în vara care trecuse, anotimpul în care ea, Mara fusese încă frumoasă şi dornică să înghită tot caimacul vieții, vară pe care ei doi o perecuseră împreună.

- Spune-mi că tocmai am văzut o stafie! I se adresă Alfred, Inei,- asta, numai după ce uşa dormitorului se închise cu zgomot, trântită cu hotărâre de Mara în persoană.

- Ea e, în carne şi oase şi te sfătuiesc să ştergi putina cât mai ai vreme!

-Da' am visat-o în rochie de mireasă, am fost convis că murise! Nu-mi poate face ea una ca asta! Cum să mă păcălească pe mine ! ?…

Morga, spitalul… nu-s de mine; eu sunt bărbat, sunt puternic dar şi foarte sensibil. Nu am avut puterea s-o văd întinsă pe năsălie. În inima mea am păstrat-o, o păstrez ca pe o femeie care nu miroase a injecții ...

- Mai tacă-ți gura! Întinde-o din casa ei, până nu pun mâna pe telefon şi chem sectoristul!

Ina folosea dinadins jargonul dobândit în subconştient de la Iusti, convinsă că, vorbele acelea îşi vor face efectul, ceea ce se şi întâmplă în secunda următoare.

Cu maximum de rapiditate, Alfred îşi strânse ustensilele de ras din baie, cămăşile şi setul de cravate cumpărate pe banii femeii care fusese bolnavă şi, fără să spună "la revedere" ieşi glonț pe uşă. Mara, cu un efort extraordinar de voință, tocmai apăruse, în capodul ei somptuos de mătasă chinezească şi doar pentru a-i cere fostului iubit, fermă şi fără lacrimi, cheiile de la locuința în care îl primise într-o noapte de vară, după care el, profitase şi o călcase în picioare.

De data aceea nu a mai putut-o privi în față, i-a văzut numai pântecele rotund, obrăznicindu-se viu, acolo, sub rochia ieftină de gravidă. I-a aruncat brelocul cu cheia subțire de yallă şi cea de la cutia poştală, apoi a fugit aşa cum încearcă să fugă toții laşii lumii de la locul de execuție a pedepsei.

- Jigodia! Să nu te mai împaci cu el niciodată, mă auzi? Niciodată! vorbi Ina din ce în ce mai precipitată, ca şi cum ar fi vrut neapărat să fi fost ea în locul celei care reuşise să fie tare, nu se jelise, nu plânsese în fața bărbatul care aproape îi distrusese viața.

În fața lui Iusti al ei, ea Ina, nu ar fi avut niciodată curajul acela de vietate care se ridică din condiția de larvă, se ridică pe propriile-i aripi şi, dacă are şi un strop de noroc, devine libelulă şi zboară.

*

Noaptea târziu, când totul părea să fi fost uitat de amândouă surorile, Mara prinse a povesti despre întâmplări la care Ina nu-şi dorea să fi fost părtaşă.

- Cu Alfred am fost în rai şi în iad. Acolo în munți, primăvara ne intra în ochi şi în gură. Nu aveam nici rucsac, nici bocanci … Eu îmbrăcasem un taior albastru la reverul căruia, el mi-a prins buchețelul de violete, ceea ce nu făcuse nici un bărbat din viața mea înainte.

I-ai văzut mâinile? Albe şi foarte curate. Cu palme pe care Drumul vieții îi stă resfirat ca şi crengile unui copac plin de frunze. Cum să-i pretinzi unui om ca acesta să-ți fie fidel pe viață?

Eu mă aventurasem cu pantofi italieneşti în picioare, săream peste şanțul cu apă, culegam melci, dihănii din alea care lasă bale albe ca argintul… Am alunecat, mi-am luxat glezna. Eram plină de lacrimi pe obraz şi de noroi şi frunze putrezite pe fustă…

El, ştiam, era scârbit de mizerie, dar nu a crâcnit, m-a ridicat pe brațe şi m-a dus aşa, până la cabană. În zilele alea, cât am fost imoblizați acolo, eu am fost Stăpâna, el Robul. M-am simțit puternică, mi-am dovedit că aş fi în stare să țin crâma unei familii.

Dacă ne-am fi căsătorit atunci, sunt sigură că Aflred mi-ar fi ciugulit toată viața din palmă. N-a fost să fie. A treia zi vraja s-a rupt.

Ştii, acolo, într-o seară i-am cerut să-mi aducă apă de la izvorul din pădure, ca în basme. Eram nebună şi nu-mi păsa de fiarele care l-ar fi putut hărtăni, nici de pingelele pantofiilor lui, pe care îi plătisem cu un salariu…

- Ai darul de-a râcâi cu cuiul în rană… Viața ta nu începe şi nu se termină Alfred. Ai mai avut şi alți bărbați, unii chiar mai arătoşi, alții mai chibzuiți cu banul…

- Da, dar pe nici unul nu l-aş fi ales tatăl copilului.

- Te comporți ca o eroină din filmele mute. Dacă ai fi fost dincolo, i-ai fi putut alege tată copilului tăi, după catalog, dragă. Nici nu te-ar fi interesat iubirea senzațională. Tu, care eşti asistent medical, chiar nu ai auzit de însămânțarea în vitro?

- Spui prostii, vreau să cred că nu ştii ce spui !

Lumina lunii se infiltra prin toate urdinişurile ferestrei, prin țesătura storurilor de cânepă şi Ina nu găsi, dar nici nu căută, puterea de a-şi contrazice sora mai mare, ca şi cum femeia aceea îşi recâştigase, după lungi penitențe, dreptul la demnitate.

Capitolul 19

Câteva perechi dansau lent printre sticlele golite şi trupurile celor aşezați direct pe covor. Insul care-l adusese acolo pe Sandu, părea să se fi dizolvat în întunericul fulgerat doar din când în când, de scăpăratul brichetelor.

Cum fotoliile erau mai toate libere, a ales să se aşeze pe primul care-i ieşi înainte, strategic, lângă uşa de la intrare, dar… se ridică brusc, speriat, simțind cum sub şezutul lui un obiect de formă incertă pocnise, se rupse. Descoperi poşeta mică din piele cu închizătorea metalică spartă, ceea ce făcea să-i scape înafară mai multe banconote albastre, de 100 de lei bucata şi un teanc de dolari legați între ei cu o sforicică ordinară.

Era mult prea mult pentru o singură "muşcătură" şi speriat de-a dreptul, ca şi cum i s-ar fi pregătit un delict, Sandu Bratu închise poşeta şi, cu degetele un pic tremurând, o îndesă sub perna de pluş a fotoliului de alături, încercând din răsputeri să-şi facă un plan de de bătaie, în cazul în care ar fi trebuit să-şi slaveze propria-i piele.

I-a simți mai întâi parfumul bun amestcat cu fum de țigară, apoi acel fluid ce-l determina uneori, să se ia din nimic, de câte o femeiuşcă mai acătărea, unde şi când îi era lumea mai dragă. Apoi îi simți sânii cu sfârcurile mici, atingându-i aproape coapsele, aşa cum femeia se aplecase mult peste el, de-a curmezişul fotoliului, căutând disperată printre paharele şi scrumierele aşezate alandala.

- N-ai văzut un câine cu portofelul meu în gură…? Întrebă ea, încercând să glumească ca şi cum în joc ar fi fost vorba despre o flanea demodată şi nu de bani, bani mulți, câți el, Sandu nu mai văzuse la un loc niciodată în viață.

- Ăsta-i obiectul-pierdut? Se auzi el răspunzându-i rapid, bravând chiar şi fluturându-i pe sub nasul un pic cârn, poşeta cu bani; ochiu' dracului, care fusese cât pe ce să-l tragă în ispită până şi pe el, un om cu frică de Dumnzeu.

- Mersi, băiețică. Meriți o recompensă. O vodcă-ți ajunge? Zise ea, evident fericită acum, dar fără să se obosească să verifice, cum ar fi fost cazul, conținutul poşetei abia recuperate. Îşi turnă din sticla de Borsec un pahar plin, din care abia de sorbi şi-l aşeză direct pe covorul de lână, atingând ca din întmplate şi piciorul lui Sandu.

Tuşi un pic demonstrativ şi sigur, numai ca să umple cu ceva tăcerea dintre ei doi, apoi îşi şterse lacrimile nevăzute de pe obraz cu mâneca bluzei de mohair verde-praz.

- Ai mâncat prea multă îngheţată. Căută Sandu să intre în vorbă şi, cu obrăznicie chiar, puse mâna lui mare pe gâtul acela subțire şi înfăşurat într-o băsmăluță de muslină închisă la culoare.

- Țțț, am schimbat doar țigările, îl contrazise ea şi ca să-l convingă parcă, tot trupul acela micuț fu zguduit imediat de un alt acces de tuse cam arțăgoasă.

- Urâtă chestie, nu crezi că ar trebui să te vadă un medic? M-am căptuşit şi eu cu pneumoine o dată, altă dată, la Liceu fiind, am avut bronşită… Tuşeam de-mi vărsam bojocii, nu alta. Mi-au dat suc de ceapă coaptă pe plită ca să pot intra iarăşi la clasă. Tu cum te descurci ?

- Mă vezi pe mine în uniformă, cu matricola pe mânecă?!

- Atunci, eşti studentă?

-Am depăşit vârsta coşurilor şi a visurilor fără acoperire. Dar, mai bine, zi-mi de tine! Umblă vorba prin târg că ții morțiş să-ți faci "prăvălie cu scară"...

Sandu abia îşi reținu icnetul de surpriză, nu aşa şi-l imaginase pe "camaradul" cu care i se spusese că avea să împartă de acolo încolo, viața şi, poate moartea, până aveau să se limpezească, să se pritocească lucrurile în țară.

Îl trecură năduşelile dar cum nu se făcea să se piardă cu firea dinaintea unei copile, tocmai el, ditamai omul, îşi reveni la timp pentru ca să o privească, s-o sutdieze în amănunțime. Abia acum îi vedea obrazul un pic cam tras de febră tratată nu doar cu aspirine, buzele subțiri acoperite cu ruj gros, genele năcălite de rimel, pleoapele acoperite cu o pulbere de farduri în toate culorile. O mască aproape prefectă.

Odată ce pusese întrebarea cheie şi primi, prin tăcerea lui prelungită, răspunsul pozitiv, ea se simţi uşurată ca şi cum ar fi ajuns la capătul unui urcuş greu. Îşi aprinse ţigara.

- Tragi fumul în piept ca o şerpoaică. Sigur nu te pretezi la mahoarcă de-a noastră…

- Sunt lux. Ţi-aş fi oferit şi ţie una, că nu-s urâcioasă, da' asta-i ultima până ajung acasă. Uite, facem pe din două; un fum eu, un fum tu!

- Şi dacă am HIV?!

- Am imunitate de partid ! Da', tu cine eşti de fapt, în "civil"? Nu te-am mai văzut în gaşcă? După frizură aş zice că eşti dintre cei care au scăpat cu decretu'. Ori esti de la "secu"?! Nu, nu mi-ar face Dinu, mie, una ca asta! Eşti un fel de struţo-cămilă, nu prea ştie de unde să te apuce omul.

- Faci mişto de mine?

- Nu ştii de glumă?! Oh, şi… aerul ăsta stricat mă enervează, şi… odraslele astea prostuţe, care habar n-au că părinţii lor îşi rup hainele, dau din coate, ca să prindă un "val"mai bun pentru ei. Hai s-o ştergem! Ne distrăm ca lumea mai mai înainte de a intra în ochiul "furtunii". Avem bani! Bani mulţi, întări ea şi scutură poşeta burduşită cu valută la urechile lui Sandu, care se îngrozi şi căută să schimbe macazul .

- Nu-i vorba de asta, bani au toţi ţiganii.

Nici tu nici eu nu am venit aici singuri. După cum se uită lunganul ăla la tine aş zice că te supraveghează...

- Aş, de mult nu mă mai poartă careva de mână, iar… ăla-i criţă, vezi bine. E fericit în prostia lui şi nu-i pasă de lume, de mine. Hai la maşină!

- Care maşină? Poate te aştepţi ca să te plimb cu cu limuzină! Eu nu-s fiu de to'arăş, ca ăştia, de se giugiulesc pe întuneric.

- Vezi, asta-i lupta dintre generaţii, dragule. Voi, mai-bătrânii nu-i înţelegeţi pe cei tineri. Sunt copiii buni cu toţii, un pic poate cam scăpaţi din mâna părinţilor. Uite, ăla 'nalt cât turnul Colţei, îi student şi-l cheamă Ţuţu. Mişulică-i blondul ăla şters de rezemă fereastra. Gura trâgului zice că nu-i plac defel fetele. Ăla, de pare a fi adormit de-a-m-picioarele, cu nasu-ntre ţâţele lui Pusi, e … În fine, n-are importanţă cum îl cheamă, e medic şi-i prietenul meu.

- Aş jura că l-am mai văzut undeva…

- Mu m-aş mira. Om în toată firea, când nu-i nevastă-sa acasă, adună aici tot gozul zgomotos al cartierului.

- Mă duc să-l salut. Ziceai că îi medic!?

- Stai binişor lângă mine. Iusti Mang a fost… medic, acum e chiar "Nimi". În fine, are o biografie fără hapy end şi nu cred că ai vrea să i-o ştii.

- Nu-i bărbatul Inei Orlea?? El e, nu-mi vine să cred… Asta-i casa lor! Ce căutăm noi aici ?

- Habar n-am cine-i femeia de care-mi vorbeşti şi nici cu cine se va îmbătă criţă şi-n noaptea asta Iusti Mang. Să vorbim mai bine despre ale noastre…

- Despre "libertate"?

- Ia te uită la el ! Şi eu care credeam că fac conversaţie doar cu o pereche de pantaloni! Oricum, ştiu că ţi-ar fi plăcut să fi venit aici şi cu alte planuri, golane!! Ţipă ea acum, tare, în urechea lui Sandu, asta doar pentru că, între timp, cineva schimbase rola magnetofonului şi toţi prinseră să se mişte-n draci pe muzica aia tribală.

- Da' tu, tu cine ţi-ar fi plăcut să fii, ai?

- Aşa, durule! Te dezgheţi. Eu aş fi vrut să fiu ceea ce sunt de fapt; o femeie lipsită de griji materiale.

- Nu prea semeni cu o cucoană!…

- Nici tu cu un domn, aşa că, să plecam repede şi împreună, până nu se vine doctorul Mang, să-ţi tragă un şut unde ştiu eu.

- Ai apucături de voluntară de pe Şantierul Naţional ?!

- Da, ţâfnos te-a mai făcut mămiţica ta, doamne! Suntem aici şi pentru un pic de distracţie, nu să vindem doar lupi îmbrăcaţi în piele de oaie.

- Vorbeşti ca beată, da' ştiu că nu ai tras din pahar decât apă chioară. Hai, să te scot la aer !

Au ajuns în strada pustie, unde hotărâră că ar fi bine să aştept un taxi. Ea tremura în haina de piele îmbrăcată peste minijupa subţire. Lui i se făcu milă, îi prinse umărul şi o apropie tare de el. Trase în jos fermoarul canadienei lui de fâş albastru şi o acoperi şi pe ea, strângând-o la piept.

Au rămas aşa, fiecare cu gândurile sale, până când, Sandu dădu drumul nădufului

-Mitocanii, praf au făcut din apartamentul Inei. Javrelor! Înjură el, aşa la general, toate acele siluete care se zăreau prin pânza rară a draperiilor de la apartamentul situat la primul etaj al unui bloc muncitoresc.

- Te paşte grija ălora, mai bine te-ai gândi la noi. Dacă nu vine taxiul în cinci minute, avem de ales: ori îngheț şi mor, ori urcăm la Mang. Eşti băiat mare, de ce nu ai şi tu o … maşină?

- Vrei să zici: Limuzină! N-am pentru că părinții nu m-au învățat cum să fur.

- De fapt, cine-mi eşti? Ce ai terminat, unde lucrezi…Vezi, te întreb de parcă ar mai conta ceva, acum. Dar, cum te cheamă ,asta sigur poți să îmi spui!

- Secret!

- Hm, aşa-mi zice şi a' meu, când dă din an în paşte pe acasă. Eu îl întreb de una de alta, el are un singur răspuns la toate: Secret de stat, fato!

- Îi soldat?

- Tu zici "soldat" ca şi cum ai spune " gardist". Află că şi ei, acolo, au grade, meserii, funcții multe, multe câte stele-s pe cer. Uite, vezi Ursa Mare? Nu acolo, mai sus, prostovanule…

- Las' că ştiu eu mai bine ca tine; asta nu se
învață numai la şcoală …

- Stele nu ne țin de cald. Ai, de ce nu te-ai pricopsit şi tu, măcar cu o rablă la mâna a doua? Să nu-mi spui că eşti comunistul perfect. Aşa ceva nu mai există de la Iisus încoace printre muritori. Omul, prin natura lui este ipocrit, nu poate iubi nici munci dezinteresat.

Văd că gândesc eu în locul tău! Ne întoracem la Mang, de unde dau telefon la şoferu lu' Dinu. Nea Puiu nu m-a refuzat niciodat', de ce ar fac-o acum.

- Aiurea.

- Vrei să-ți demostrez?

- Nu, lasă-l să doarmă lângă nevastă…

- Lângă concubină, mai bine zis. De-ar şti ăia că e-n divorț, l-ar da afară din slujbă cu tinicheaua de coadă. Da, până la urmă tot vor afla şi îmi pare rău de nea Puiu, zău.

- Da' tu, o doamnă cu relații, cu bani, nu ai maşină personală!?…

- Cum să nu am ! ? Ai fi vrut să mă fi expus cu Mercedesul meu alb, în cartierul ăsta de automobile autohtone ?

Aciuită de frig la pieptul lui Sandu, Aglae nu era decât o fetiță obosită şi cu febră, iar îndată ce sosi taxiul, luă loc pe bancheta din spate, apoi se lăsă obosită pe umărul lui Sandu Bratu şi păru să fi adormit într-o clipă.

*

- La Melody, meştere! comandă el, cu importanță un pic cam exagerată, socotind în gând cam cât ar costa "cursa" şi câți bani mai avea el în buzunarul " secret" al sacoului de vinilin, care se cam scorojise la frig.

Când se apropiară binişor de Piața unde vânzătoareld e flori tocmai îşi numărau banii câştigați într-o zi, ea păru a se fi trezit brusc, şi speriată un pic. Se foi, privi pe geam în stradă, apoi spuse încet dar ferm, la urechea lui Sandu:

- Nu trebuie să fim văzuți împreună!

El se simți învins dar cum nu avu la îndemână altă modalitate prin care să-şi arate furia, o privi în față şi îi zise cu răutate:

- Cine pe cine ar compromite?

Ea nu-i răspunse şi când taxiul opri, sări sprintenită şi imediat dispăru la colțul străzii, dincolo de vitrina cu gablonzuri ce scânteiau reci prin sticla îmbâcsită de mizeria străzii.

Acul aparatului de taxat ticăia enervant. Trecuseră cinci, poate zece minute şi ea încă nu se întorsese, nu se arăta la orizont. Vădit îngrijorat, Sandu dădu să plece, s-o caute, dar zdrahonul de la volan îl puse la punct:

- Am patru copii de hrănit, domnule. Nu ți-ar fi ruşine să-ți plătesc eu distracția?!

"Domnule"?! Magic cuvânt ! Nimeni nu i se mai adresase astfel lui, fost muncitor la ce amai mare uzină din țară, fost şofer la un institut d elită, actual liber profesionist…

Sandu icni, neştiind dacă era luat la "mişto" sau, taximetristului ăluia, el chiar reuşise să-i lase impresia că ar fi un om important. Cum nu avea bani suficienți pentru a-i plăti cursa, înghiți în sec şi se reaşeză pe bancheta, care scârțâi jalnic în noaptea aburită doar din loc în loc de câte un bec economic. Minutele se scurgeau greu iar el se simțea sechestrat, părăsit de femeia care nu ştia şi nici nu-l interesa din cale afară cine era ea cu adevărat, ce nume avea.

- A-g-l-a-e!

Auzi Sandu, strigătul venind dinspre capătul străzii, apoi o văzu pe ea, speriată şi grăbită să intre în taxi .

- Dă-i drumul, accelerează! Porunci Aglae, cu o voce sigură şi care îl făcu pe Sandu să se facă ceva mai mic în scaunul lui, să nu pună întrebările alea stupide care-i tot săreau de pe dinți pe limbă şi înapoi.

- Unde vă duc, duduie? Întrebă şoferul, simțind în sfârşit, cine-i şeful, dar, la care, cu aer cocoşesc, Sandu interveni cu o glumă, care le lăsa timp să hotărască cum e mai bine.

- În lume!

Toată transpirată, cu tocurile cizmulițelor scâlciate, Aglae privea triumfătoare trotuarul de pe care, un ins încă tânăr, în cămaşă fără cravată şi pantaloni deschişi la culoare, privea disperat după taxiul ce se pierdea pe străduțele cu case scăpate ca prin minune din ultima campanie de demolare a ceea ce a fost oraşul acela balcanic odată.

- Ăla-i jupânu'?

Întrebă un pic nedumirit Sandu, dar cum ea sta gata să cedeze într-un plâns nervos, cu sughițuiri, îi prinse mânuțele mici în plamele lui cu bătături încă nevindecate, i le duse la gură, suflă peste ele fără să i le atingă.

- Soțul… scânci ca un copil bolnav Aglae, si lacrimile de neputință i se revărsară de-a lungul obrajilor.

- Gata, gata... Ai făcut ce trebuia, iubito.

- Peste zece minute eu ies din tură. V-ați hotărât, unde mergem? întrebă nervos şoferul şi, ei abia atunci realizară că făcuseră, în răstimp, înconjurul metropolei, că reveniseră, undeva între Piața şi Centrul Național de Hematologie, acolo unde Sandu fusese o singură dată, demult, atunci când donase sânge, iar cu banii primiți în schimb, i-a cumpărat un antigiotic scump, singurei fete pe care el o iubise.

Nu voia, îşi impusese să nu-şi mai amintească, să nu vorbească niciodată de ziua în care, sângele-i picura, curgea din artera ştrangulată şi el, voinicul, leşinase în brațele asistentei.

- Pe Bulevard! comandă sigur pe el, ca şi cum s-ar fi scuturat de tot colbul trecutului, asta în vreme ce Aglae, îl strânse de mână şi îi arătă din ochi, tubul de neon de la laboratorul de hematologie, vorbind mai apoi, în numele amândorora, de parcă ar fi făcut o promisiune solemnă:

- Mâine venim aici să donăm sânge. Niciodată nu ştie omul ce necaz îl ajunge ...

- Mai întâi să te scăpăm de febră, sigur ai ajuns la 40 de grade, Aglae.

În dreptul blocului la a cărui subsol trăia de o viață, Sandu achită cursa cu banii pe care-i luă fără să mai întrebe, din geanta femeii.

- Păstrează restul, zise ea, doar ca să-i arate taximantristului, că ea era "şeful" dar, odată ce ieşi din maşină, se agăță de brațul lui Sandu Bratu, ca într-un film pe care-l ştia dinainte. El porni primul şi din holul central, generos dar cu mozaicuri cam sparte, coti printre țevile de scurgere, coborâ câteva scări, trăgând după el femeia, care în lumina becului slab, lui i se părea neverosimil de arătoasă. Se împiedicară în troacele aruncate grămadă de locatarii mai pricopsiți şi, la capătul holului cu miros pregnant de varză acră şi mucegaiuri, Sandu nimeri uşa apartamentului lui.

- Tu nu ai casă?… O întrebă el în şoaptă, ca şi cum i-ar fi fost frică să nu trezească vecinii din somn, şi asta numai după ce, lumina ordinară amplifică urâțenia locului în care el locuise până atunci fără mofturi.

- Am, şi încă, ce casă…

- De ce nu i-ai dat adresa ta şoferului ?

- Este o întreagă poveste. Mă ajuți să fac un duş, să schimb țoalele astea împrumutate. Mi-a intrat rimelul în ochi, sunt ca oarbă… Doamne, dacă m-ar vedea mama din Cer, nu ar fi defel mândră de mine.

- Eşti balerină acolo, la bar, vreau să zic?

- Mă vezi tu pe scenă?! Mişcarea-i artă, un dar dumnezeiesc pe care mi l-aş dori dar nu-l am.

- Poate ar trebui să-ți cer să mă ierți, m-am purtat ca un prost…

- Ăsta-mi eşti! Mai sunt vreo două trei ore până în zori, le putem dormi tun sau le putem folosi în interesul "comun"…

- Mai întâi, tu faci duş, eu pun de ceai şi caut o aspirină…

- Las', nu mor caii când vor câinii…

- Cine, Nichita spunea asta…

- Nu-ți mai bate capul ăsta frumos, puştiule, că nu suntem la "cine ştie câştigă". Pentru mine eşti un om bun. Atât, un om bun.

- N-aş fi recunoscut-o acum câteva ceasuri, da' şi tu, Aglae, eşti o fată "parol" !

- Adică??

–Lasă. Grăbeşte-te cu duşu' că acuş se trezesc locatarii de sus şi s-a trecut toată apa caldă din boiler! o zori Sandu pe Aglae, care abia atunci realiză că trecuseră mai bine de cinci ani de când se măritase cu diplomatul ei, şi că în răstimp, ea nu lipsise nici o dată noaptea întreagă de acasă.

–

Capitolul 20

Nu mai avea rost să aştepte pe peronul soios din Gara de Sud, personalul sosise de mult şi ea era tot mai sigură că Iusti pierduse legătura, încurcându-se ca de obicei, în vreun birt sau, poate nici nu coborâse din munți, uitând complet că era ziua copilului,- căruia îi promisese ferm să-i aducă un iepure viu, de acolo, de unde "tata construia" o uzină electrică.

"Dacă nu reuşesc să mă fac Om, mă voi întoarce la tine spăşit" i-a spus Inei, chiar acolo pe peron, înainte de despărțirea care nu fusese defel una ca în filme.

Ea nu a încercat să-l oprească în oraş, realizând la timp că toate cicatricile sufletului lui se vindecau greu, se obrinteau în vâltoarea unde individul se poate pierde ireversibil. Ina nici nu deținea acea câinioşenie cu care să-i reziste vieții pe care el, Iusti Mang i-o impunea întruna de când se întorsese printre oamenii liberi.

Alte trei săptămâni fără Iusti trecuseră repede, ea fiind atât de obişnuită cu singurătatea încât ajunsese să-şi dea "ordine" pe care tot ea, mai apoi, le executa fără să crâcnească. Şi cu cearta în oglindă se învățase. Îşi lua mereu angajamentul să fie un "soldat curajos" apoi, constata abătută, că era doar o biată femeie şi statuia sa, ridicată din pur ideal cădea iar în molozul confuz.

Şeful de manevră, cu felinarul bălăngănindu-l ca pe a cădelniță cu cărbuni incandescenți, se opri exact dinainte ei. Ridicase lumina în dreptul ochilor şi o privea direct ca şi cum ar fi căutut s-o recupereze dintr-o reminiscență de memorie.

Erau doar ei şi gara pustie, iar dintre liniile năpădite de troscot se auzi fluieratul sinistru al unei locomotive pe abur.

- Încă mai există asemenea relicve? îl întrebă Ina, doar pentru a da impresia că nu-i era frică, nu-i păsa de bărbatul acela impertinent şi care nu părea să aibă de gând să-şi vadă de ale lui prea repde.

O pasăre de noapte, speriată, croncăni în tufa de liliac uscat din apropierea bufetului gării, iar locomotiva neagră îşi târşi saboții, rostogolind toate roțile-n mişcare pe linia de cale ferată, pufnind prin supape jeturi de abur fierbinte.

Se simțea în aer miros de cocs, cărbune cărat de la tender la gura cazanului care, punea în mişcare mastodontul acela, pentru manevră.

- Aştepti pe cineva? o întrebă amical ceferistul şi pentru că Ina nu găsi minciuna perfectă la îndemână, tot el a fost cel care a scos-o din situația un pic cam penibilă: Următorul personal ajunge doar peste cinci, şase ceasuri; asta, dacă n-are şi întârziere.

Ea îi văzu acum, de foarte de aproape, mâna acoperită în parte cu fire de păr negru, creț, mâna care ținea felinarul gata-gata să-i atingă obrazul, ceferistul studiind-o tot mai obraznic.

Ferchezuit în uniformă şi chipiu cu calotă stacojie, omul era unul din şefii aceea de "tură" pe care acasă îi aşteaptă aceeaşi familie numeroasă pusă parcă de Dumnezeu să-i sugă vlaga, să-i cheltuiască chenzinele. Odată scăpat din hățurile nevestei, el îşi încearca norocul în relații ieftine, pe care, apoi, le povestea cu înflorituri, la prietenii de cârciumă.

Din instinct de apărare, Ina îi întoarse spatele şi o rupse la fugă.

În stația de troleibuse, câțiva tineri în blugi zdrăngăneau chitara spre disperarea unei țăranci ce părea să se fi rătăcit în oraşul care sta gata să se scufunde în somnul de refacere pentru încă o zi de muncă pe tarlaua socialismului ştiințific.

- Nu mai ştiu cum să ajung la fata mea ! Zise şi se agăță de Ina cu insistență prostească. Pentru că i se făcu milă de ea şi mijlocul de transport în comun întârzia iar muncitorii scăpați din schimbul doi de la umpluseră deja stația, Ina opri un taxi, în care o trase şi pe femeia ce abia-şi târa sarsanaua cu cârnați de porc şi sticle de zaibăr.

- I-am luat "bloc" lu' Gina mea. Am şi măritat-o acum o lună, îndată ce s-a aşezat tulburelu'. Am un ginere, stofă-fină! Ne cam pune la chletuială da nici noi nu suntem ori şi cine în sat; omu' mi-e şef de brigadă la colectivă.

Ina doar zâmbi în semiîntunericul din maşină iar la prima intersecţie îl rugă pe şofer, să oprească. Plăti singură cursa şi cu ilfoveanca de mână, căută şi găsi, adresa Ginei - prin cvartalele de blocuri ce închegau cartierul. Apoi, rămase iar singură, păşind pe trotuarul îngustat de autoturismele parcate aiurea.

*

În fața resturantului cu firma de neon, i se năzări că-l vede pe Iusti şi simți cum inima-i bate undeva în gât, gata să-i iasă la aer. Pulsul crescu şi-i grăbi paşii.

Nu era el, dar deşi se păcălise din nou, de data aceea nu se simți mai dezamăgită ca altădată când pățea la fel.Mereu căuta şi, uneori chiar găsea o asemănare cu Iusti al ei în mai toți bărbații tineri care îi ieşeau din întâmplare în cale.

Ceva o atrăgea spre restaurnat ca spre un lucru interzis şi, cu gândul mereu la problemele sale nerezolvate, sesiză că trecu pragul, intră. Se opri doar când garderobiera, observând că doar o femeie singură, o luă în primire cu aer de şefă:

- Ținuta-i obligatorie! Paltonul, te rog, duduiță!

Ina se supuse fără să crâcnească, deşi simțea cum frigul din salonul cu mese nu era cu nimic mai blând decât cel de pe stradă. Îi înmână pardisiul ei din fibră de elastică şi primi în schimb, jetonul cu număr de identificare, pe care-l băgă calmă în geantă.

Un tip cam gras, cu briantina năclăindu-i frizura demodată, cu ghiuluri barosane pe degetele ca nişte crenvruşti, se oferi galant să o conducă la masă. Ea îi mulțumi din vârful buzelor, convinsă că nu era chiar ea singura femeie singură care cina în localul acela.

Era o experiință nouă şi pe care era dispusă să o savureze la maximum. Devenise îndrăzneață poate şi pentru că era tocmai în ziua în care semnase statul de plată pentru prima tranşă a salariului din luna aceea.

Localul era plin de perechi anoste şi nimic nu strălucea să-ți ia ochii, nu lăsa să se înțeleagă că oameni aceia veniseră acolo ca să se distreze. Mirosea a cantină şi imediat ce chelnerul se înființă cu carnețelul în mână, ea comandă apă … de la ghiuvetă.

- Glumiți?!

- Ea îl asigură că nu şi îi ceru răgaz în care să se

hotărască. Nu-i era foame nici sete de alimente,-începu să calculeze lunile şi anii de când nu mai cinase cu cineva la masă, nu mai intrase într-un local oarecare. Sigur, toate se schimbaseră în ultimii ani şi ea nu mai putea percepe corect situația.

-O cafea, o cafea fără zahăr mi-ar ajunge, îi zise chelnerului, care se aplecă mult de şale, şi-i şopti în ureche:

- Torn şi conicaul în ea ?

Ea nici măcar nu mai clipi, dădu din cap şi băiatul cu jiletcă scrobită dispăru, cu tava, în bucătăria ascunsă de o draperie cu flori roşii de nufăr şi frunze de palmier african.

Orchestra începu să cânte fără nici un chef, câteva perechi se ridicară ca la comadă, legănându-se lascive, dar fără să se privească în ochi.

Atunci l-a văzut pe Iancu Iancu. Sta singur cu o sticlă de vin şi un sifon mare pe masă.

Ca şi cum l-ar fi întâlnit pe o banchiză, ea se simți datoare să-l recupereze, să-l salveze. Şi-a luat geanta şi s-a mutat la masa şefului de la Biotehnologii.

Ca şi cum ar fi avut întâlnire, defel surprins, Iancu Iancu a salutat-o zâmbind, şi i-a cerut picoliței încă un pahar, în care turnă din vinul acela alb, demisec care tremură un pic, ca un chihlimbar lichid. Ciocniră, duseră paharele la buze, băură fără să spună un cuvânt în plus sau în minus de ceea ce le-ar fi sugerat buna cuviință.

O tăcere ce părea firească se instalase paravan, între ei. Abia mai târziu, când cei mai mulți dintre clienți părăsiseră mesele din sala decorată cu flori de plastic şi peştişori insomniaci în acavarii năpădite de alge prost întreținute, Iancu Iancu prinse curajul şi-i zise:

- Să mai zică cineva că nu există un Dumnezeu pentru omul singur ! Stam la masa asta şi ar fi fost ultimul lucru isteț să mă gândesc la tine. Îngerul mi te-a adus sigur.

Câţiva muşterii cam chercheliţi aruncau priviri obraznice la masa, unde Ina abia acum părea să se trezească din transă. Ce căuta ea, femeie serioasă, seara târziu, într-un restaurant de cartier, cu bărbatul alteia la masă?! Nu credea nici ea că doar întâmplarea i-l scosese pe Iancu în cale. Şi totuşi, putea jura că nu făcuse absolut nimic ca să-l întâlnească. Dar nici să-l ocolească.

Era aproape ora 10, orchestra se pregătea să-şi încheie programul pe seara aceea. Tipul cu briantină în păr o invită ceremonios la dans. Ea refuză defel politicoasă şi găliganul se retrase înjurând printre dinţii în foiţă de aur.

Ina şi Iancu se priviră pentru prima dată în seara aia, în ochi, zâmbiră complici.

- Ce cauţi, şefu', singurel în cârciumi ?!

- Acum sunt cu tine !… glumi mucalit Iancu şi îşi mai turnă un pahar de vin, pe care, precaut, de data aceea, îl îndoi cu sifon din butelia albastră. Mai vin uneori pe aici, este un loc unde nu mă cunosc oamenii. Simt nevoia să fiu singur dar în acelaşi timp să văd, să studiez "feţe noi" şi care să nu-mi stârnească mila.

Priveşte în jur! Toată lumea e fericită!

- Nu prea aş zice. Nici dumneavoastră nu daţi pe dinafară de veselie…

- Fată dragă, Elvira mi-a cerut să divorţăm!

Mărturisirea bruscă o făcu să pălească. Problemele familiei Iancu nu o interesaseră niciodată, dar ceva parcă se rupsese în sufletul ei acum când îi auzea vocea prea jalnică pentru un bărbat în toată firea şi cu o titluri ştiinţifice la care alţii nici n-ar fi cutezat să viseze. Erau prea mulţi ani la mijloc de când îi ştia împreună ca să îi vadă şi în faţa judecătorului.

- Nu ştiu ce voi face. Elvira era stâlpul casei, de ea mă ţineam eu când intram în… furtună. Filozofez ca prostu'. Oricum, cred că am dat de dracu. De când umblă cu Vernal ăla nebunu', ea numai tună şi fulgeră. Presimţeam că nu-i chiar de bine dar aseară mi-a spus-o în faţă: " Eşti chior, nu vezi că toate merg ca dracu' în viaţa noastră?! Iancule, hai să facem cărţenie generală. Îţi iei ce-i al tău, ne purtăm ca oamenii de condiţie bună; fără bârfă şi oale sparte în capete!"

De ce aş fi ripostat? Prost cum sunt, am dat ca măgarul, din cap. Acum, acum... ce să mă fac?

Ina sta nemişcată, ca şi cum ar fi înghiţit un hap de nitoglicerină şi se aştepta să sară în aer dintr-o secundă în alta. Nu ştia ce să-i spună omului de la care, ea fusese aceea care primise sfaturi în toţii anii cât soţul ei, Iusti Mang, fusese la închisoare.

*

Pe rigul de dans apăru o fată în rochie de lame, ca într-o piele de şopârlă de Galopagos. Îşi undui trupul şui fără legătură cu muzica, chemându-l la ea, insistentă, pe bărbatul, care, după toate aparenţele nu avea chef de hârjoană. Totuşi, el se ridică de la masa din separeul din dreapta, înalt şi bronzat, în costum nou, la doi nasturi şi cu părul pieptănat peste cap. Ina tresări, fără nici o îndoială, era Iusti.

"E în oraş şi eu, proasta, iar m-am lăsat păcălită. L-am aşteptat la toate trenurile cu navetişti. Are haine noi şi-i ferchezuit ca un lord, da'-i tot golanul care îmi va bate mâine în uşă, să-i spăl cămăşile. "

- N-am să-l iert! N-am să ţi-o iert, Iusti, puiule! Zise de data asta, cu voce ridicată şi sta gata să-l atace, să-i scoată ochii cu unghiile, să o scarmene bine şi pe tipa aceea frumoasă, elegantă şi care se vedea de la o poştă că îl ţinea, cum ţine uliul cocoşul în gheare.

- Numără până la zece, Ina dragă. Hai, fetiţo, numără şi să să vezi că-ţi trece. O linişti aproape patern, Iancu Inacu, o dată ce îl recunoscu şi el, pe podiumul de dans, pe Iusti.

Crezu potrivit să cheme ospătarul, să facă plata, să o scoată din taverna aceea care nu avea nimic de-a face cu fericirea. Dar era prea târziu pentru a evita scandalul.

Lângă masa lor se oprise Iusti Mang, cu ochii mari şi gura gata să înjure, pumnul pregătit să lovească în oricine. Agăţată de braţul lui, tânăra în rochie strălucitoare tremura toată, speriată şi încercând zadarnic să potolească spiritele care parcă nimeriseră în vâltoare.

- Hai să mergem acasă, puiule !

- Lasă-mă-n durerea mea, Pusi! Du-te singură, eu am o vorbă, o socoteală am, cu femeia asta!

Ina se folosi de toată puterea care-i mai rămăsese ca să pareze:

- Nu ai titlu de proprietate pe mine!

- Aşa, deci?! Da' el, Iancu, el şi-o luat bilet de voie de la nevastă-sa, de la Elvirica, să te distreze pe tine, isteaţo?

- Cum îţi permiţi?? Încercă Iancu Iancu să ridice vocea, împotriva firii sale calme dar, simţind mâna lui Iusti pe umăr, apăsându-l, era gata s-o lase mai moale. Mang îl lovi brusc cu capul în gură. Sângele musti în buza spartă şi deşi nu mai era defel sigur pe sitaţie, Iancu Iancu mai găsi putere cât să azvârle bacşişul chelnerului, pe masă, apoi s-o ia pe Ina de umeri, s-o conducă afară.

In urma lor, Iusti Mang luă sticla cu vin de pe masă şi cu tânăra frumoasă la braţ, plecă din restaurant, aşteptând mai apoi taciturn, taxiul, care îi duse la garsoniera ei cu mobilă veche şi lenjerie de pat din mătase mov.

- De ce ţi-ai lăsat nevasta, măi omule? E prea frumoasă ca să nu facă alţii coadă la uşă cât tu te joci de-a proletarul pe şantiere.

Fata, o manichiuristă cu veleităţi de dansatoare fără noroc, vorbi pentru sine, pentru că el, Iusti Mang nu avea de gând să o asculte şi mai ales să-i răspundă. Toate gândurile lui roiau acum în jurul Inei, îi revedea clar tenul alb, prea alb pentru ca ea să nu fi fost speriată. Şi totuşi, femeia lui avusese curajul, îi ţinuse piept pentru prima dată de când se aveau ca pisica şi câinele, se certau, le sărea ţandăra din nimica. Ina îl înfruntase fără ură, fără frică şi acela a fost momentul în care lui Iusti Mang i-a trecut pentru prima dată prin cap, că ar fi putut să o piardă pentru ireversibil.

Oare ce era între ea şi şeful ei de la Biotehnologii?

–Elviro, Elvirico, tu trebuie să ştii ! vorbi şi, fără să mai ceară învoirea gazdei, formă numărul de telefon de la casa Iancu. La capătul firului, soneria ţârâii de mai multe ori, insistent şi sunetele acelea se izbiră de toţi pereţii fără ca el, Iusti Mang, să primească răspunsul pe care îl căuta.

_
*

Cu Iancu Iancu alături, Ina nu se plictisi dar nici nu se distră în noaptea aceea cam prea lungă chiar pentru o una de decembrie. Îi ascultase de la capăt, iar şi iar, poveştile de tinereţe şi pe care, el le repeta ca şi cum şi-ar fi dorit ca ea să le tragă pe bandă magnetică.

După ce a condus-o acasă, Iancu Inacu nu s-a îndurat să plece la vila lui cu viţă de Canada acoperindu-i pereţii. S-a invitat singur la un de ceai, pentru ca mai târziu, ca doi camarazi, să împartă fotoliile din sufragerie şi toate ţigările rătăcite prin vasele chinezeşti, şi din care Ina nu mai fumase de luni de zile.

- Parcă am fi la o întâlnire amoroasă… Doamne, demultă vreme nu m-am mai întâlnit cu o femeie la ea acasă! Am şi uitat anul în care… Da, n-ai să mă crezi. Elvira, îmi da mereu întâlniri în oraş, în primii ani în care ne luaserăm cu cununie. Apoi, totul a intrat în obişnuinţă, nu mai era palpitant să aştepţi.

Prima mea iubire a fost Stănica, o fetiţă de la Sihlele Bărăganului. Îi duceam legătura de cărţi când ne întorceam de la şcoală. Stănica a murit de tuberculoză când eu eram la oraş, la gimnaziu. I-am căutat mormântul, înghiţit de ierburi, după mulţi ani. Am râcâit, am săpat cu mâinile, cu unghii mele curate de domn, ca un câine am scurmat la rădăcina crucii. Nu am mai găsit numele ei, scris cu păcură,- ploile, soarele, vântul şi anii şterseseră totul.

Apoi a fost, Rita. De fapt, o chema Gherghina. Cânta dumnezeişte… Era într-un ansamblu, pleca şi-n străinătate. Avea obrazul plin de pistrui…

- Sst! Auziţi cocorii? Ţipă, sunt sigură că e un cârd întârziat pe la noi. Doamne, e cald, parcă nici nu am fi în noaptea de Ignat.

- Roamntico, nu-s cocorii, sunt câinii vagabonzi care schiaună, se împerechează pe maidanul de unde au fost demolate casele oamenilor.

E iarnă. Se apropie, vine Cărciunul, Anul Nou,- mai trece un an de la noi... Eu sunt sau mă simt tot mai bătrân. În anul ăsta am mai pierdut doi dinţi. Nu te uita în gura mea, nu se vede

pentru că doctorul Popa mi i-a înlocuit cu alții, de plastic. Ha, ha. Sunt tot mai cărunt, am colesterol; simt cum funia mă trage la par…

- Nici vorbă! V-ați lăsat barbă, arătați trăznet şi sunt sigură că.. tovarăşa Elvira vă va cădea în brațe cât de curând. Cum să divorțeze !? Nu-i prostă să va lase şi… ar fi chiar împotriva moralei de partid.

- Ai dreptate. Numai Preşedintele drăguțul ne mai ține în pat pe vremurile astea. Elvira mea-i vanitatea personalizată,- ține la funcții mai mult ca la viață.

Da' ce frig e la tine în casă! se cutremură dintr-o dată Iancu Inacu şi se înveli cu un colț din cuvertura albastră.

- E iarnă şi-i rece în tot cartierul. Noi nu avem centrală proprie ca ca la vila de la Şosea, scăpă vorbele fără menajamente, Ina, dar regretă pe dată.

- Biata de tine…

- Bieții de noi, zi mai bine! îl contrazise, ea şi constată că îl tutuia, fără ca el să sesizeze, să spună ceva. Devenise un pic cam prea gălăgioasă, prea impertinentă şi socoti nimerit să schimbe discuția. Pot să fierb nişte vin cu scorțişoară…

- E rău cu rău dar a fost şi mai rău. Când eram deportați în bărăgane, ne încălzeam la foc cu tizic. Sărmanul tata, suferea de astm cronic şi nu avea voie la efort. Ne punea pe noi, pe băieți, cu izmenele suflecate, să călcăm bălegarul amestcat cu pleavă. Făceam, aşa, un start, gros de-o palmă, acolo în mijlocul bătăturii. Îl tăiam în calupuri pe care le uscam la soare.

Cât era vara de mare putea aerul iar muştele alea verzi şi obraznice ne intrau în ochi, în gură în farfuria cu ciorbă.

Da', ce-mi veni să-ți vorbesc despre sărăcia lucie, umilința la cel mai jos nivel, când… poate, s-ar preta să-ți fac curte, să-ți zic despre vcanța pe care am petrecut-o cu femei fumoase şi cafea proaspătă. Am fost şi la Havana lui Castro. Buiau rechinii pe plajă iar haietle de câinii îi lătrau, îi alungau îndărăt în ocean ca să ne salveze pe noi, oamenii. Erau ca sălbăticiți ei, câinii rămaşi de pripas după ce americanii au fost goniți de revoluționari.

Vinul fierbinte şi armoat îşi făcuse efectul. Se simțeau liberi şi ca fără de griji iar Iancu Iancu se lăsă chiar între pernele de catifea albastră, dar se ridică repede, într-un cot, căutându-şi poziția care să-l avantajeze în fața femeii, pe care nu prea o luase în seamă niciodată în anii de când lucrau laolaltă.

Pijamaua bărbătească cu dungi cafenii şi inegale, ieşi ca o jivină de sub perna generoasă în mâinile lui Iancu Iancu. El simți că-i fuge pământul de sub picioare. Era ca şi cum prezența unei a treia persoane în intimitatea pe care şi-o creaseră, ar fi distrus tot ce fusese frumos, curat, sigur.

- E a lui Iusti, şopti ca vinovată Ina, care se ridică de la locul ei, smulse cămaşa şi pantalonii de noapte din mâinile lui Iancu şi, mototolindu-le le strânse în brațe.

- Voi nu dormiți împreună! Constată şi zise ferm Iancu Iancu, ca şi cum ar fi enunțat o definiție.

- Nu ! şi dacă aş avea o sobă cu… cu tizic din ăla, aş fi aruncat în foc de ceva vreme şi pijamaua asta! minți, se minți pe sine Ina, la care, intuitiv, Iancu Iancu schimbă brusc şi fără să avertizeze, direcția:

- Tu asculți la radio, posturile străine?… Ea crâcni, îi făcu un semn care să-l avertizeze că ar putut fi ascultați de unele servicii secrete.

- Dă-i în mă-sa! bravă el, continuând pe acelaşi ton foarte sigur: Să vedem ce se mai întâmplă în lume. Ăia ştiu şi cu câte secunde întârzie sau grăbeşte ceasu' din turnul Bărăței.

Tranzistorul odată deschis, invadă toată casa cu ropote de vâjâituri, cârâituri ca şi cum ştirile pe care ei le aşteptau venau de la depărtări incomensurabile. Fragmente de silabe, cuvinte rupe ricoşau, ce înțeseau, se pierdeau, se legau şi dedezlegau pe rețeaua de comunicații. Din tot acel întreg terciuit se desprindea o singură ştire.

Ina se lăsă pe covor moale, neputincioasă.

- Cum să fie sute de morți lângă Catedrală????

- Nu-i crede, fetițo! Ăştia-s plătiți să mintă, să ne dezbine.

- Ori, poate doar ca să … să ne deschidă ochii, să ne bage în "priză".

-Aş, mămăliga neaoşă nu explodează, ți-o spun eu, care am trecut prin multe. Mută mai bine pe RADIO România, ăia trebuie să ne spună cum stau lucrurile la "împărăție".

-Îi Bethoven, a murit un ştab poate.

- Dumnezeu ştie. Cred că ar fi bine, să mă retrag acasă la mine. Ne vedem la serviciu, mâine, adică… azi, că se aud deja cocoşii cântând de ziuă.

Calm, Iancu Iancu îşi îmbrăcă în oglinda din hol, paltonul căptuşit cu blană, sărută pentru prima dată de când se cunoşteau, mâna Inei şi ieşi pe uşă fără să salute.

Singură, cu pijamaua lui Iusti adunată încă la piept, ea se aşeză pe canapea, unde adormi târziu şi cu radiolul deschis, în acordurile grave ale alămurilor care făceau să triumfe în tot apartamentul acela micuț de bloc gestul eroic.

Capitolul 21

- Iar latră ăla! Slobozi vorbele necontroloat, cu furie chiar, domnul pe care, nevasta-sa speriată, îl ciupi de mână, atenționându-l că l-ar fi putut auzi şi alții, dornici să-i facă "probleme". El, îndărătnic, suduii iar, țărăneşte, de "soare şi mămăligă"- supărat ca văcarul pe sat pe întreaga nație română.

- Că dumneata vei fi aterizat printre noi, din Lună!? Interveni, jignit, un pensionar în palton croit dintr-o manta ofițerească şi care, trăgea după el căruciorul cu butelia de aragaz nouă nouță şi pe care, poate, o obținuse prin cine ştie ce mai intervenții, de la sindicate.

- Vezi-ți de bucătăria mata'! Nu mai eşti plătit să tragi cu urechea la ce spun oamenii! Îi replică tăios domnul cu nevasta la braț, care se pierdură mai apoi, printre trecătorii, mai toți mofluzi, de pe trotuarul plin de coji de semințe şi chiştoace de la țigări fabricate în Regie.

Cu un pas înaintea lor, Ina Orlea tocmai ieşise de la alimentara cu sacoşa goală.

Din megafoanele de pe bulevard, vocea cariată de senilitate a Preşedintelui se zbatea în sincope abrupte, pe frază, într-un soi de disperare aproape animalică. Plusa în promisiuni tocmai când se rupse zăgazul şi se stârni ireversibil tot vălmăşagul. Se prăbuşise într-o secundă tot eşafodajul unei doctrine ca şi invincibile, dar care se dovedi neputincioasă în fața mulțimii .

Dezintegrat o dată monolitul politic, mulțimea adusă la miting nimeri de-a dreptul în delir. Oamenii se călcau în picioare, se îmbrânceau care pe care, refugiindu-se înafara pieței într-o dezordine ordonată de undeva de unde nu se va afla poate niciodată.

- Ce-i cu voi! ? Încercă Ina să afle răspunsul de la una din femeile, care aruncase cât colo steagul cu secera şi ciocanul şi alerga acum, ca muşcată de viespe, căutând să se refugieze în tramvaiul care atunci ajunsese în Piață.

- E sfârşitu' lumii sigur! Un curent electric, ceva… ceva foarte puternic m-a împins din spate, din lateral… peste alții. Mulți s-au prăvălit peste mine ! Ai auzit, vuietul ăla…ca din fundul pământului ? ? Eu una nu mă mai întorc acolo în vecie! Pot să mă lase şi fără servici, să mă taie de la primă... Eu una, una… repeta femeia întruna, tremurând, buimăcită, în timp ce căuta să-şi facă loc cu coatele, pe scara vagonului, care rula cu calm care nu confirma defel "liniştea" de dinaintea furtunii.

Ina era impresionată, confuză, ca paralizată. Păşea mecanic, depăşind zidul spitalului, cinematograful, pentru ca din gura metroului, să poată privi la cei cinci , şase "nebuni" ce se adunaseră la intrarea în braseria din fața hotelului. De acolo îl văzu şi pe cameramanaul care filma nestânjenit totul, ceea ce nu s-ar fi întâmplat pentru nimic în lume, într-o zi obişnuită.

Un sloi de gheață părea să-i fi intrat Inei sub bluză, îi apăsa inima cât o furnică. Frica şi speranța, pe rând, se ițeau şi se stingeau ca un cărbune în ființa-i de femeie la locul ei, de cetățean corect al Republicii, care şi-ar fi dat până şi rația personală de zahăr sau ulei, numai să nu se încaiere oamenii între ei, să fie linişte-n lumea întreagă şi-n oraşul acela cu Casa Poporului, cu şoimii patriei, cu pioneri...

- Ce te holbezi, tu, ca la comedie?! Hai cu noi, nu vezi că-i răzmeriță?! Ori, poate ție nu-ți pasă de morții noştrii. Vei fi una din aia cu frigiderul ghiftuit şi parabolica prinsă pe acoperişu' vilei, ai?

Ina încercă să-i explice insului cu părul vâlvoi, că, de fapt, ea… El nu îi mai acordă atenție, surescitat evident de evenimentele venite în trombă părea ,era foarte convis că… de ceea ce va face el în ziua aceea, depindea viitorul Planetei. Trecuse strada la intersecție, printre maşini, mărind cu încă unul grupul anarhiştilor.

În urma lui, câțiva dintre trecători prinseră să se închine, alții să înjure guvernul şi partidul,- timp în care numărul celor din fața hotelului ajunseseră la 20.

Ceva ca o presimțire, o făcu pe Ina să nu meragă mai departe. Ceva îi spunea că Iusti al ei putea fi unul dintre cei care, acum prinseră să scandeze : Timişoara ! Timişoara !

Îi recunoscu mai întâi vocea, vag răguşită, distinctă. Apoi, aporpiindu-se ceva mai curajoasă de ei, i-a văzut şi mâinile fluturând, arătând înspre Comitet.

- Vrei să te sinucizi, omule! Ce cauți cu ei!? E lupta lor nu a noastră. Te-a chemat cineva s-o faci pe eroul! Noi nu avem nimic în comun cu ăştia de vor răfuială.. Hai acasă, Iustine, hai cu mine.

- Ți-e frică de moarte de-ț' tremură cămaşa pe tine, dar nu pentru mine! Hai aici, vino tu cu mine! Nu mă lăsa să mor singur.

- Nu vezi că vă filmează ...

- Nu-i bai, poate au ajuns aici americanii ăia de-i aşteaptăm de cincizeci de ani cu flori de hârtie.

- Ba, sunt oamenii Preşedintelui. Dacă te prind , zău că nu te mai lasă să vezi cum răsare soarele mâine dimineață. Ai să îmbătrâneşti în puşcărie şi eu nu te mai aştept, nu te mai aştept, s-o ştii bine! Il avertiză ea şi, neputincioasă, prinse a plânge, dar cu grijă, să nu i se ducă rimelul pregătit chiar de ea, în casă, din negru de fum şi ceară de albine.

- Nici la război nu scapă omul de tine! Glumi evident necontrolat Iusti, şi strângând-o în brațe, se lăudă celor pe care abia îi cunoscuse acolo, în stradă:

- Asta-i nevastă-mea. Avem şi un băiat împreună. Apoi, sărutând-o pe frunte, cum nu mai făcuse poate niciodată, îi şopti în aşa fel, doar ca ea să-l audă: Merită să ne luptăm, să murim pentru viețile noastre ! Hai, Ina, te rog, rămâi cu mine şi strigă: "Ti-mi-şoara! " sau mai bine " Jos…"

- Ai căpiat! Ce-mi pasă mie de revoluția voastră?? Eu am un copil de crescut şi-ți jur că voi trăi chiar dacă va fi să mănânc un cartof cu ceapă degerată şi voi bea apă poluată, din Dâmbovița.

Tu te joci cu focul, Iustine, te joci cu focul.. Probabil că nu ai auzit ce le-au făcut celor din Banat…I-au împuşcat, i-au tăiat ca pe animale!

- Cum să nu aud? Tocmai d'aia ne-am strâns aicea!

- Tu, tu un ratat vrei să-i răzbuni pe cei curajoşi dar …morți?! Eşti nebun de legat, dar… fă cum te taie capul.. Eu trebuie să ajung acasă cât nu s-a oprit încă Metroul.

- Pa şi pusi! Nu uita că, te iubesc… şi chiar îmi pasă dacă-mi găuresc soldații, pielea asta jegoasă.

- Hai cu noi pe redută, cucoană! Hai, nu-ți fie frică şi nici ruşine. Să auz, cum strigi: "Jos …"

- V-ați contaminat ca la gripă, unii de la alții. Nu vedeți că oamenii cu minte, serioşi, se ascund prin case, că nimeni nu-şi pune de bună voie pielea la saramură ?

Dumnezeu să vă ocortească…se rugă în sufletul ei, Ina şi părăsind Piața, străbătu tot Bulevardul cu convingerea certă că era filată.

Ajunse acasă într-o goană, de unde o sună imediat pe Tereza, care, fiind la curent cu evenimentele, veni îndată la ea, cu copilul de mână. Se strânseră în fața televizorului, care nu intrase în emisie încă.

- Deschide radio, sugeră Tereza, iar Ina, tensionată la maximum, răspunse suficient de arțăgoasă ca să-l facă pe ăla micu' să plângă:

- E aceeaşi muzică funebră, de parcă a murit pisica lui Brejnev!

- Ce-ți veni cu "bietul" de Brejnev?! Să vadă el cum i se sparge Imperiul, ar mai muri o dată, te asigur, dragă.

- Pagubă în ciuperci. Da', măcar, după atâta tevatură prin Europa, vor veni şi la noi americanii ăia cu liberatea promisă, în batistă?…

- Taci, împielițato! Să nu te audă copilul, că repetă mâine tot, la grădiniță.

- Cu ce am văzut eu astăzi pe stradă, te asigur, Terezo, că mâine, nu doar grădinițele, toate şcolile, Țara îşi va trage obloanele până trece furtuna.

- Apoi se vor ridica gunoaiele… Ştia ce ştia bunicul când spune că pe vreme de rebeliune e bine să stai dosit până nu se mai aud împuşcăturile. Apoi ieşi şi culegi "roadele".

- Nu cred că la noi se va ajunge la crime. Dar, să ferească Dumnezeu de furia norodului.

- Ar fi bine,Ino, să mai cumperi multe provizii. Pâine, lapte, apă minerală... Noi, la Leningrad în timpul Blocadei …

- Mi-ai povestit de o mie de ori. Ştiu, ştiu că ți-e frică să nu crăpăm de foame. Stai liniştită, am conserve de carne, făină, cartofi şi fasole din toamnă.

–Pune în oală tot, dacă va fi să murim să nu fie pe burta goală, glumi cu umorul ei negru Tereza, iar copilul, auzind-o râzând, plecă de lângă mama lui,- care-i părea a fi furioasă, pentru a i se aşeza, femeii străine în brațe.

*

Pe platoul din vecinătatea hotelului, tot cam atâția oameni, ca şi la amiază, se încăpățânau să se susțină unii pe alții într-o demonstrație de forță care, deocamdată părea a nu fi luată în seamă de cei ce mai țineau cuțitul şi pâinea albă a puterii în mână.

Unii dintre gălăgioşi plecaseră spre casele lor, se afundaseră în fotolii, de unde curioşi doar, aşteptau veştile "fierbinți" prin intermediul televizorului.

Alții, la rând veneau şi întăreau grupul celor care erau foarte hotărâți să-l dea "în gât" pe Preşedinte, fie şi numai cu mâinile goale.

Iusti Mang nu se gândise să dea bir cu fugiții, dar şi-ar fi dorit să plece până acasă, să poarte o discuție serioasă cu nevasta, apoi să se reîntoarcă , sau…să aştepte duba aia neagră, care să-l ducă direct în beciurile de izolare.

I se cam făcuse lehamite de cei niscaiva borfaşi, care mişunau printre cei cu adevărat animați de spiritul libertății, vizând portofelele sau numai să-şi vândă țigările de bişniță. Restul dintre ei erau mai toți adolesceți, câțiva studenți şi muncitori, alții decât cei de pe platfomele industriale din preajma oraşului. Pe câțiva puradei cu punga de aurolac la gură, buind ca gândacii noaptea, din catacombele oraşului vechi, şi care li se strecurau printre picioare fără nici un rost, Iusti îi înjurase, îi alungase de câteva ori către Piața Rosetti. Copiii străzii se întorseseră de fiecare dată, scoțând limba la el şi cerşind bani, gumă de mestecat sau țigări.

Câțiva inşi, aparent calmi, cu capul pe umeri, vorbeau între ei, calculau şansele, gândeau o strategie prin care ar fi putut rezista până la căderea serii, când, se zvonea că aveau să ajungă acolo şi câțiva revoluționari adevărați, dintre cei scăpați de la Timişoara.

O mână de milițieni, răzlețiți mai întâi, apoi o patrulă, cu câini în lesă şi armament de război în dotare, defilară la o distanță respectabilă de zidul celui mai impozant hotel din conglomeratul urban.

- Punem rămăşag pe cei vrei, că nu se întâmplă nimic, Mielule! Nu-i decât o gaşcă de golani acolo, da'dacă primesc ordin, eu trag în ei ca în lupu' cela turbatu'!

- Stai blând pe brodura aia, Costane. Lasă-i pe şefi să-şi bată capu', să conducă şi să-i dreseze. Ia mai bine o țigară de la mine!

- Îl vezi pe deşiratu' cela cu scurtă neagră? Ăla, ăla de dă colțu' spre Agenție. Aşa, aşa... ăla. A fost odată medic, medic mare, mă Mielule.

- Ş'apoi?

- Nu şi-o cunoscut interesu'. O chiuretat-o pe aia mică a lu' tovrăşu'...

- Chiaunu'!..

- L-am avut uite aici, în labă pe Mang ăsta, mă Mielule!!

- Ştiu că nu i-a fost defel moale…

- Aşa-i, Mielule. Eu nu-mi pierd vremea judecând oamenii,- pentru mine ordinu-i Ordin şi şefu-i Şef şi în pielea goală!

Milițienii se aşezaseră pe parapetul artezienei de la Arhitectură, trăgând din țigară, aparemt liniştiți, de parcă ar fi avut de făcut doar rondul de seară.

*

În mulțimea de pe platoul hotelului, odată cu căderea serii părea să se instaleze acalmia apoi nesiguranța şi frica acea animalică, căreia nu ştiau cum să-i facă fața fără arme şi fără susținătorii, care ar fi trebuit să le vină, credeau ei, din toate părțile.

Era clar, nu toți de acolo aveau şi stofă de eroi.

- Dă-i în morții lor, cu Preşedinte cu tot! Pe ăia nu-i scoatem noi sărăntocii, la pensie!

Io's obosit, am venit direct din schimb, aşa că, mă retrag "victorios" la muiere şi la copii. Dacă se va lăsa cu sânge, ceea ce nu cred, poate vin îndărăt, să vă dau o mâna de ajutor, tovarăşi.

- Camarzi, zi, bre. Camarazi! Aşa.

- Trădătorule ! îi strigă din urmă, careva, supărat, iar o femeie cu palton ros la cusături, profeți cu vocea-i ascuțită ca un pieptene :

- Lăsați-l să plece, că vine dumnealui înapoi cu coada între picioare, când noi vom câştiga şi vom fi ştabi la Comitet şi în Adunarea Națională!

Pe străzile adiacente circulația se oprise iar cele câteva autoturisme înmatriculate în străinătate, stăteau neluate în seamă de nimeni şi cu farurile aprinse, în fața Sălii Teatrului.

Iusti Mang îşi aprinse ultima țigară, aruncă pe jos pachetul făcut ghem. Era răguşit bine de cât tot strigase "lozinci" cam stupide şi fără nici un efect. Preşedintele însuşi părea să-l ignore ca pe un vițel bleg. Se simți umilit, neputincios aproape.

- Iar m-am purtat ca un tembel. Ce-o să mă mai tachineze Ina, zise şi porni hotărât să ajungă cât mai repede acasă.

De pe Batiştei în sus, încetini pasul. Deveni ceva mai atent la sunetele iscate dinspre străduțele întortocheate şi cu platani străvechi crescuți în bordură. Ceva nedefinit plutea dens ca cenuşa de vulcan în aer. Se înserase bine şi cerul deasupra oraşului se făcuse ca un roşu stors peste portocală.

O temperatură neverosimilă pentru luna decembrie ridicase bine mercurul în tubul de sticlă gradată prins în fereastra imobilului, pe care Mang, insensibil la astfel de fleacuri, îl depăşise fără să-l privească.

Atunci începură să bată clopotele la biserica de pe Odobescu, la Colței şi Silvestru, în toate turnurile cu cruce din centrul oraşului. Mang se închină aproape cu evlavie, ceea ce nu i se mai întâmplase de la cununia cu Ina, încoace.

În stație nu era nimeni, se simți pustiit, stingher şi anesteziat parcă la tot ce avea să se întmple în noaptea aceea. Spre Grădina Icoanei nu se zărea nici măcar un câine, dinspre Bulevard,- da, de acolo venea, creştea , se amplifica un vuiet ca de val oceanic.

Mulțimea de oameni ca fără identitate, siluetele amestecate unele în altele, ocupaseră toată strada. Revoluția venea către Iusti Mang, nelăsându-i timp de strategii cerebrale. A fost inclus în mulțimea care afuia direct spre buricul capitalei.. El nu mai avea nici un fel de voință proprie, nu li s-a opus nici de formă.

Acum ştia că nu ar fi avut nici o şansă să protesteze. Era prins, dus, malaxat între persoanele acea agitate care strigau, chemau : Veniți cu noi, Iaşilor! Veniți cu noi!

Curgeau în devălmăşie studiată, adunând tot ce era uman, indiferent de voință, de vârstă,- tot, tot ce se nimerise să le iasă înainte. Un bărbat în etate scăpat din fluxul general, se tupilase în spatele gardului de la Liceul de fete.

Revoluționarii trecuseră de intersecție, luând cu ei pe sus, aproape tot ce le ieşea în cale. Undeva, aproape de magazinul de mobilă o doamnă între două vârste îşi scosese cățelul la aer. Se vedea de la o poştă că nu era una care avea poftă de adrenalină nici să se schimbe sistemul.

Tăvălugul general mărunțea, amesteca simțămintele personale, le combina într-o formulă comună, specifică marilor evenimente care au demolat şi reconstruit deodată chiar lumea. Era electrizant şi, când se atingeau între ele, trupurile acelea ieşeau jerbe de scântei, ca şi cum s-ar fi lovit un fier într-o cremene.

- Veniți cu noi, Iaşilor! Acolo au fost ucişi oameni. Intră în rând cucoană, lasă javra aia proastă din lesă. Vrea şi ea libertate.

-Da, eu trebuie să mă întorc acasă, mama-i singură, bolnavă… Hei, lasă-mă, tovarăşe, ce mă tragi după tine. Vreau acasă ! Da', nimeni nu mă aude?! Sunt un cetățean onorabil! Zbiera femeia, fără ca cineva în hărmălaia aia, să observe că setterul ei frumos, rupsese lesa si plecase în lume, că ea era un biet om care-i implora,pe ei , nişte străini, s-o lase în pace.

- Mama mea moare dacă nu-i fac insulina!

- Nu-i bai, se va scrie despre ea în cartea de Istorie, vor învăța copiii la şcoală...

- În noaptea asta, pică Preşedintele! O lămuri careva, iar altul, un fel de lider, le ordonă ferm:

- Linişte! Se pare că avem probleme cu Miliția, poate şi cu Armata. Ori ce ar fi, mergem înainte şi, nu uitați :Fără violență!

Reluară marşul neritmat, prin noapte, ținură pasul şi… cordoanele în uniformă se dădură la o parte, lăsându-le liberă calea spre viață şi moarte.

*

- Ce-a fost asta!? Am trecut de soldați ca prin ceapă.

- Sunt cu noi !?

- Nu rupeți rândurile! Ascultați la mine, se auzeau cuvintele strigate prin portavocea, pe care Iusti Mang o asemui, fără să vrea, cu trâmbița unui arhanghel.

- Îi sfârşitul lumii. Auziți clopotele, trâmbița?… Să ne aşezăm în genunchi. Să ne rugam mai înainte de a începe lupta cu comuniştii. Se va înroşi Dâmbovița de sânge, în noaptea asta, ca steagul comunist.

- Băi, nenică, ieri erai ateu convins şi acuş mă pui să-m' stric dunga panatlonilor, făcând mătănii, în asfaltul străzii?

- Să facem cum zici matale. O rugăciune nu ne strică, zise altul, care se şi trântise pe genunchi, recitând cu voce frumoasă, de tenor autentic, Tatăl Nostru.

-Eu vă las cu Dumnezeu şi cu toată revoluția voastră. Plec orice mi-ați face, mama fără inslină moare în noaptea asta.

- Nu mă mai bate la creier, cucoană. Du-te, că nu te ține nimeni cu forța .

- Pleacă de-a berbeleacu, dacă … crezi că soldații de-i vezi acolo'aşa, te vor lăsa fără să-ți tragă un glonț în barbă.

- Sunt copiii noştri. Nu vor trage !

- Oare?!

- Ce ne facem, Doamne?!

- Ne facem că nu ne pasă dacă trăim ca până azi, sau dacă ne omoară!

- Timişoara!

- Iote, că mai vine un tab în piață! Nu, sunt chiar două… Vor trece peste noi, surioară ! Scânci insul care, citise până atunci, versete din Bilbie. *

Odată stocată coloana, în dreptul sălii "Dalles" Iusti încercă să-şi facă loc cu coatele, să se strecoare spre Piață. Se simțea claustrat, pus în situația de-a nu putea riposta în caz de violență din partea armatei.

- Fără violență! Strigă el, aruncând afară, odată cu cuvintele şi toate gândurile care îi ardeau parcă creierul. Fără violență! Strigă iar şi din tot sufletul, spre tinerii împietriți în uniformele lor de luptă şi cu armele în care, lui i se părea că vede înfipte şi baionete.

Iusti Mang ar fi vrut să fugă din spațiul acela sigur al morții.Atunci a văzut-o pe Aglae şi i s-a făcut ruşine de sine.

Ea împărțea iconițe cu Îngerul de pază, femeilor şi copiilor din stradă.

- Iustiniene! Dumnezeu mi te-a trimis sigur. Vino, am nevoie de tine. Punga asta-i plină cu talsimane, dar nu vor ajunge sigur la toată lumea asta. Ştii, ceea ce am făcut noi în noaptea aceea a fost bine şi îi va ajuta pe ei să trăiască.

- Ei ? Care ei? Vrei sa spui: noi, poate.

- Cum zici tu, numai nu mă lăsa singură …

- Nu eşti singură! E cu tine tot Bucureştiul, toată România, poate.

- Şi Europa?

- Mapamondul!

Am auzit că televiziunile trăine transmit tot ce se înâtmplă aicea, aşa că ne vor veni ajutoare şi nu mai trebuie să ne fie frică de copoiii Preşedintelui !

- Vărul Florică, face armata la tancuri. Dacă-l văd, îi fac semn că-s acilea. Nu trage el, văru', în mine! Femeia cu părul adunat în coc la spate, părea foarte sigură pe ce spune.

- Să mergem să-i susținem pe cei de la baricadă!

- Care baricadă ! ? Nu auzi cum o zdrobesc şenilele? Pune urechea pe asfalt, ascultă!

–Vin peste noi, ne omoară! Țipară isteric adolescentele care, veniseră acolo doar pentru a avea ce povesti a doua zi, la şcoală.

–

*

- Are cineva o sticlă cu apă? Mă auziți, apă… şi o haină mai curată. Femeia asta chiar naşte!

- Cine o poartă la revoluție gata borțoasă?! Se miră candid un ins cu mutră de pugilist, dar care mai apoi, regretă gluma cam proastă, scose sticla cu suc de fructe, din buzunarul de la piept şi i-o înmână femeii, care o luase deja pe Mara de subsiori, o întinsese lângă uşa cinematografului.

- Copilul tău va ajunge artist mare! Încerca străina s-o încurajeze pe Mara, care, venise, din oraşul ei, să-şi facă ultima baterie de analize mai înainte de-a se interna la maternitate pentru cezariană.

- Hai, bea un pic, e mai dulce ca viața! Şi e rece, anume ca să-ți taie durerile… Hai, fii cuminte. Dacă ți-a sosit socorul, sigur vei naşte cu bine. Spui că mai aveai încă o lună?! Habar n-au ce zic doctorii.

Femeia care făcea pe moaşa de ocazie, vorbea întruna, dar fără a fi auzită în iureşul măcelului care se pornise. Abia când sesiză că nu mai e stăpână pe situație, când gravida prindea a pierde sânge, strigă ca disperata:

- Hei, este careva medic! Hei, nu e nici un doctor de femei pe aicea!

Mang auzea, dar la el instinctul de apărare acționase perfect. Nu era laş prin definiție, doar că justiția, puşcăria, viața îi şterseseră complet din creier, ideea că, de fapt, el era medic, că profesase cu succes ani buni până să intervină ghinionul cu ghearele lui de pasăre de pradă. Încă îi mai era teamă că ar fi putut fi pârât, purtat pe la miliție, securitate, pe la tribunal, ca în final, să i se pună din nou cătuşele pe locul acela cicatrizat de la mână, şi pe care şi-l ascundea cu brațara aia iefină, de piele, cumpărată de la o tarabă de pe Lipscani.

Împins înapoi, de valul mulțimii, către care se îndreptau, acum, toate tanchetele cu turela pregătită să tragă încă o rafală, Iusti Mang nimeri, se împiedică pur şi simplu, de trupul Marei, care devenise din ce în ce mai sigură, că era o păcătoasă, care nu va mai avea nici o scăpare din infernul acela.

Acum, lui Iusti nu i se păru nebunesc s-o întâlnească şi pe ea, acolo. Îşi scoase scurta de iarnă, i-o aşeză ei sub cap şi sub umeri. Apoi îi luă pulsul, dojenind-o prieteneşte şi doar ca să nu tacă din gură.

- Nebuno, îți arde de revoluție în loc să stai acasă, să citeşti "Doamna Bovary" la căldură şi cu perna electrică pe burtică.

- Tu eşti Iusti?! Nu se poate !… Sigur că am murit, şi tu eşti mort, de ne întâlnim aicea!

- Trăim bine mersi, năbădăioso, trăim încă. Sunt cu tine şi te voi ajuta să treci şi hopul ăsta cu bine… Hai, strânge gulerul pulovărului în dinți, aşa tare, tare. Rabdă, fetițo, că merită.

- Nu am forță şi copilul va muri în mine… Oricum, nu scăpăm în noaptea asta! Îi auzi cum trag în noi? Cum ne împuşcă… Până mâine toți suntem cu țărâna în gură.

- Nu cobi. N-au ei cartuşe pentru câți suntem aici, laolaltă!

Hai, cred că eşti pregătită să naşti. Hai, respiră, aşa! Împinge acum. Gata! Opreşte-te şi numără: …trei, patru…

- Dacă-i fată, s-o botezați Victoria. Iusti, promite-mi!

- Îi vei spune cum îți va suna mai plăcut la ureche. Acum concentrează-te, nu-ți risipi energia. Aşa, împingee!! Bravo. Uite-l că vine, vine…vine! Doamne, mulțumim Ție! E băiat.

Țipă! Vrea să-l audă torționarii.

- Dă-mi-l în brațe, zise moale, Aglae, care tăcută, asistase la toată întâmplarea, şi după ce-l privi lung, ca şi cum s-ar fi aşteptat ca puiul acela de om să fie chiar un înger, îl aşeză la pieptul mamei lui, care era cuprinsă toată de transpirație.

- Alt "decrețel"! Constată careva, cu acreală, dar câțiva mai miloşi, mai mult femei tinere, se aplecară să vadă nou născutul, aşa înfăşat în cămaşa pe care un domn tânăr, cu părul creț şi ten smead, tocmai şi-o scosese, ca pe un steag alb şi o sfâşiase în câteva scutece.

Unii dintre bucureşteni, chiar se plecară, ca magii peste ieslea în care se năştea cu două mii de ani în urmă Mântuitorul.

O rafală de armă automat, apoi alta, alta… făcură să amuțească cu toții. Fiorul morții se lăsă peste oameni.

- Au spart baricada! Sunt 'puşcați, morți săracii! Răniți-s cu sutele… Să cheme cineva Salvarea şi un preot!

În timp ce se trăgea de adevăratele în ei, Iusti cu Aglae se prinseră cu trupurilor lor, să apere lehuză şi copilul, de glonațe.

*

În vila spațioasă din cartierul de Nord, Iancu cu Elvira tocmai sărbătoreau momentul împăcării, cu lacrimii de duioşie şi garoafe cumpărate de ea, chiar în ziua aceea, de la florăria Codlea.

- Am fost cam rea cu tine în ultima vreme.

- Nici eu nu am fost chiar un înger, Elviro. Acum voi ieşi cât să fac rost de şampanie adevărată. Poate mai are una vecinul, ambasadorul…

- Nu-i nimeni acasă la ei. E întuneric beznă.

- Poate ar trebui să tragem şi noi storurile, se zice că în centru e … măcel, că se puşcă între ei ca proştii. E un fel de revoluție.

- Revoluție zici? Ha, nu-s în stare de aşa ceva, românaşii noştri.

Ia, vezi că sună telefonul, iubitule! O fi Vernal, că-i de câteva zile în țară şi nu m-a sunat încă. Poate mi-a adus şi crema aia fabuloasă, contra ridurilor.

- Tu eşti frumoasă oricum. Dar dacă vrei, poți să-i răspunzi…

Împotriva aşteptărilor ei vanitoase, de la capătul celălat al firului suna Sandu Bratu. Pe fundal se auzeau țipete, împuşcături, ca şi cum cineva ar fi derulat o casetă cu filme de război.

- Unde umbli, băiete, la cinemtograf!? Să nu-mi spui că vrei să-ți împrumut iar Mercedesul meu, să-l cari nu mai ştiu pe care coclauri, pe Vernal!…

-Sunt puşcat, doamnă, mor! De la telefonul public din spital vă sun, poate-i spuneți lui Vernal... Cum, cine a tras în noi?! În ce lume trăiți, doamnă! Păi, e chiar Revoluție şi-n Piață şi pe Bulvard.

- Vezi să nu-ți trag eu o revoluție să n-o poți duce, puşlama ce-mi eşti. Vino la noi imediat, să bem un vin de Coteşti şi lasă glumele idioate pentru 'ăi proşti.

Elvira râse cu un soi de ciudă; de când cu angajamentul acela făcut cu Vernal, fostul şofer de la Biotehnologii îşi cam luase nasul la purtare cu toți.

Peste oraş se lăsase grea ca o pilitură de fier liniştea cea de după luptă. Maşinile pompierilor spălau asfaltul de ultimele reminiscențe ale măcelului, care fusese filmat secvență cu secvență, nu doar de Vernal, - care îşi rezervase şi plătise în avans o cameră de la etajul trei a hotelului , una cu balcon înalt şi panoramă generoasă, pregătită parcă anume pentru un jurnalist din "linia întâi" cum era şi el.